

A Világegyetem Vándorló Vámpírpai

Antológia a X. Lidércfény pályázatra
beérkezett novellákból

Lidércfény könyvek

A Világegyetem Vándorló Vámpírpai

Antológia a X. Lidércfény pályázatra
beérkezett novellákból

www.lidercfeny.hu

Kiadja a Lidércfény online kulturális magazin.

A kiadás éve: 2024.
Második, javított, illusztrált kiadás

Felelős kiadó: Török Viktor

© *Lidércfény – Minden jog fenntartva!*

Szerkesztő, korrektor, tipográfia: Bognár Zsolt

Lektor: Török Ida, Török Viktor

A borító Bognár Zsolt munkája.

Az illusztrációk a
Microsoft Designer Image Creator AI-val készültek

www.lidercfeny.hu

ISBN 978-615-82467-4-3

*Az ingyenes kiadványunk
az alábbi Creative Commons licenc alá esik:*
Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább!
CC BY-NC-SA

Előszó

A Lidércfény Online kulturális magazin látogatói, illetve Facebook oldalunk követői bizonyára emlékeznek még, hogy 2019. augusztus elején kiírtuk X., „A Világegyetem Vándorló Vámpírai” című pályázatunkat. A kiírásban azt ígértük, hogy amennyiben a pályázatra megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű érkezik, akkor azokból egy e-book-ot készítünk. Bár több alkotásra számítottunk, a pályaművek olvasása során már biztosak voltunk benne, hogy azok mindegyike megfelelő színvonalú a kötetbe kerüléshez. Persze azért kisebb-nagyobb javításokat végeztünk, mielőtt a szerkesztésbe kezdtünk. A végeredményt „tarthatja most kézben” a tisztelt olvasó.

Emlékeztetőül – a pályázat témája az alábbi volt:

„2201-et írunk. Az emberiség már megoldotta a rövid távú űrutazás alapvető problémáit, és a bátor szívű kozmonauták keresztül-kasul bejárták a Naprendszer. Állandó kolóniák épültek a Holdon, és folyamatban van a Mars terraformálása. Több égitesten rég letűnt civilizációk nyomaira bukkantak a kutatók, és megtörtént a földönkívüli élet felfedezése is.

A hatalmas léptékű tudományos fejlődés ellenére a mélyűr és az idegen égitestek még mindig számos életveszélyes helyzetet tartogatnak az űr meghódítói számára. Ebben a sötét és hideg világban komoly előnyt jelent, ha az űrhajós vámpír. Természetesen a közönséges emberek is nap mint nap felszállnak a XXIII. századi technika csúcsát képviselő űrhajókra – már amennyire hétköznapi lénynek lehet tartani egy bátor űrjárót.”

A pályázatra olyan műveket vártunk, amelyek a fent ismertetett jövőbeli világban játszódnak. Vámpír űrhajósok, megvadult robotok, őrült tudósok, vérszomjas idegenek vagy pusztító marsi baktériumok – minden jöhetett. A történet lehetett komor, de természetesen vevők voltunk a humoros írásokra is, hiszen reméljük, hogy az emberiség a jövőben is megőrzi a humorérzékét.

A Lidércfény szerkesztőségének rövid értékelése a pályázatról:

A pályázatra összesen 9 mű érkezett, melyek mindegyike – a Lidércfény szerkesztőségének tagjaiból álló zsűri véleménye szerint – színvonalas, szórakoztató alkotás. A pályaművek jól teljesítettek, alapvetően remek ötleteket és jó megvalósításokat olvashattunk, miközben el tudtunk merülni az adott novella világában.

Az zsűrizés eredményeképpen az alábbi pályaművek értek el dobogós helyezést:

1. Randolph Cain: Elárult helyőrség
2. Kereder Márk: Legyen neked könnyű a vége!
3. EmperorNiel: Flashart

Köszönjük minden pályázónak, hogy megtisztelt bennünket alkotásával!

A zsűri tagjai az egyes pályaművekhez hosszabb-rövidebb szöveges értékeléseket is írtak, melyek honlapunkon olvashatóak. Természetesen más alkotók, pályázók is formáltak véleményt a novellákról. Mindezeket az adott novellát jegyző író nevére kattintva könnyen elérheti a tisztelt olvasó.

A Lidércfény szerkesztősége kellemes szórakozást és kikapcsolódást kíván az antológia olvasóinak!

Tartalomjegyzék

Randolph Cain

Elárult Helyőrség..... 11

Kereder Márk

Legyen neked könnyű a vége!..... 45

EmperorNiel

Flashart.....73

JohhnySilver

Átkozott maskara.....101

Norton

Új kezdet..... 117

Roberto

A döntés.....141

Marcsterling

Zsákmány..... 167

Hugo Saulus

V-Empire.....189

Thomas Otto

Tompafog.....211

Randolph Cain Elárult Helyőrség

A Charon és Plútó gravitációs tengelyében pörgő Pharosz úrállomás egyike volt a több százezer megfigyelőközpontnak, amit a galaxisok közötti mélyűr és a Naprendszer határán létesített az Egységes Kormányzat. A minimális személyzettel működő helyőrségeket eredetileg az idegen fenyegetés miatt építették a határmezsgye horizontális, vertikális és diagonális gyűrűi mentén. Mára már csak a kolóniákat fenyegető kozmikus események előrejelzéseit továbbították a Naprendszer központjába.

A Pharosz kiemelt helyen szerepelt a helyőrségek rangsorában. A Kuiper-övbe kitelepített megfigyelőközpontok először a Plútón felállított relétorony segítségével továbbították az adatokat a Pharoszra, és az információk a csatornaállomáson keresztül jutottak el a Neptunuszon belüli régiók kolóniaihoz.

A kommunikációs rendszer generációkon keresztül megfelelően működött, egészen fél évvel ezelőttig. Először az Európán okozott zavart egy előre nem jelzett ionvihar, azután pár héttel később egy ceresi algatelepet pusztított el egy Oort-felhőből kiszakadó üstökös. A Pharosznak mindkét eseményt előre kellett volna látnia, mégsem érkezett figyelmeztetés az állomásról.

A Kormányzat véleménye az volt, hogy a két elszigetelt eset nem lehetett véletlen. Vagy a kommunikációs rendszerrel adódott probléma, és hanyagságból nem történt meg a javítása, vagy emberi mulasztás eredményeképp következtek be a katasztrófák. Az incidensek kivizsgálására két hónapnyi bürokratikus huzavona után vizsgálóbizottságot állítottak. A bizottság pedig egy végrehajtó technikust küldött ebbe a fagyos és üres régióba, hogy derítse ki az anomália okát, és gondoskodjon róla, hogy soha többet ne fordulhassanak elő hasonló esetek.

Iota Jones a nevem, és azt a feladatot kaptam, hogy megkeressem a felelősöket.

A hosszúkás alakú Pharosz úgy forgott a néma űrben, mint egy örök tánra perdült orsó. Az állomás a Plútó és a Charon tömegvonzását kihasználva gerjesztett gravitációt a hosszanti tengely mentén pörgő lakógyűrűben.

A dokkolóelem a súlytalanságba merevedett tengely sötétségbe burkolózó végén csatlakozott az állomás többi részéhez. Az automata pilóta gond nélkül manőverezte a zsiliphez a hajót. Nekem annyi dolgom maradt, hogy utoljára számításba vegyem a Pharosz négyfős legénységét, ezért hátradőltem, a holo-padon megnyitottam az első aktát, és olvasni kezdtem.

Elsőnek egy borostás, szögletes arc villant fel a szűk utazókapszula légtérében. Kenzo Hatma, az állomás vezetője mintegy tizenkét éve látott el kommunikációs órszolgálatot. Először különböző, utánpótlást szállító parittyajáratokon szolgált, azután technikus majd főtechnikus lett a határmezsgyén sorakozó állomásokon. A referenciák száraz sablonszövegei Kenzot kiváló szakemberként írták le.

Az aktája szerint kemény munkával jutott a ranglétra csúcsát jelentő Pharosz megfigyelőközpont állomásvezető székébe, de akadt néhány megmagyarázhatatlan baleset is a felfelé ívelő pályája mentén. Az ösztöneim azt súgták, Kenzo sikerét külső erők egyengették, ami soha nem jelenthet jót. A zűrzavaros politikai lobbyművészek világában eltöltött évek hatására a befolyásmentesség többet jelentett számomra bármilyen szakmai elismertségnél.

A következő kettő akta a technikusoké volt. A Pharosz közeledő tömegének hatására zajossá vált képek mellett az Andrei Volsov és az Alfa-Y2Q nevek világítottak.

Andrei vörös haját oldalt teljesen felnyírta, mint egy leendő kadét. Az aktája szerint több mint egy tucatszor jelentkezett már az erisi kiképzőtáborba, de mindig elutasították. Az orvosi kártonja vagy ötezer bejegyzést tartalmazott. Gyorsan átpörgettem, mert kívülről fújtam már az egészet.

A szerencsétlent többféle rákkal kezelték, mielőtt saját felelősségére és kérésére kinevezték a Pharoszra. Hiába pumpálták tele nani-tokkal, a DNS-szintű és visszafordíthatatlan sejtkárosodás miatt már csak hónapjai voltak hátra. Az akta titkosított része szerint éppen ezért utasították el a vérszívók: nem voltak meggyőzve az elkötelezettségéről. Úgy gondolták, csak a saját életét akarja menteni.

A másik technikus Alfa-Y2Q lemezekből összetákolta vonásaitól a hideg kezdett futkosni a hátamon. Robot volt, mechanikai szelrelő programmal, és még az ősidőkben szerelték össze a Marson. Az aktája ránézésre is karcsú volt, tele száraz adatokkal. Hol és meddig szolgált, mikor frissítették a szoftverét, vagy milyen hardver-kiegészítéseket kapott ilyen-olyan célból. Semmi igazán érdekes, csupa lényegtelen információ. Alfa-Y2Q volt az egyetlen, akit már az érkezésem előtt kihúztam a gyanúsítottak listájáról, de valamiért soha sem bíztam a droidokban.

Végül ott volt Zaol Monk, a csapat egyetlen női tagja, aki a katonai erőt képviselte. A hadügyminisztérium által átküldött regiszterek alapján a kiképzés során kiváló stratégia és elsőrangú lövész minősítést kapott. A csatolt genetikai térkép alapján kialakult előítéletet megcáfolva kivételes eredménnyel végezte el a tiszti főiskolát. Zaol ugyanis az achondroplasia autosomalis nevű, dominánsan öröklődő betegségben szenvedett. Röviden törpenövésű volt.

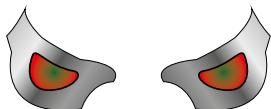
Bár Zaol maga nem volt vámpír, a besorozás korai éveiben meglehetősen jó kapcsolatot ápolt az Egyesült Haderő elit alakulatával. A cenzúrázott regiszter nem fejtette ki bővebben, mit ért a „meglehetősen jó kapcsolat” alatt, de volt némi sejtésem a dologról. Zaol száguldó gyorsasággal ívelő karrierje évekig ragyogott a csillagos égen, azután minden átmenet nélkül egyik pillanatról a másikra a Naprendszer peremére helyezték a Pharosz biztonsági parancsnokaként. A hadügyminisztériumi regiszter ebben a körben se fejtette ki bővebben a miérteket és hogyanokat.

Miközben azon máláztam, a hadügy miért ragaszkodik ennyire mereven a személyügyi döntések körül burjánzó titokzatosság fenntartásához, észre se vettem az automata pilóta által irányított

dokkolómanőver végső mozzanatait. Végül a finom döccenéstől mellkasomnak szoruló hevederek nyomása térített magamhoz.

Megérkeztem.

A zsilipajtó előtt várakozva azon töprengtem, milyen lesz végre egy igazi arcot látni a holo csatornák szemitranszparens szellemalakjai után. Kezemet a nyitókaron nyugtattam. Izgatottan vert a szívem a gondolatra, hogy a hónapokig tartó magányt magam mögött hagyhatom, és nemsokára újra emberek társaságában lehetek.

Sokak ódzkodnak az egyszemélyes, bolygóközi utazásra specializált kapszulától. Noha a fénysebesség alatt cammogó, koporsó méretű szállítóegység használata elterjedt volt a Naprendszerben, a magányos utak kellemetlenül hosszúra nyúlhattak olykor, és emiatt az utazásnak ez a formája kevésbé vonzotta a civileket. Számomra leginkább az érintés hiányát volt nehéz elviselni.

A zsilipajtó túloldaláról a nyomáskiegyenlítés sziszegő hangjai újabb, hevesebb fokozatba kapcsolták a szívemet odabent a mellkasomban. Most már olyan érzés volt, mintha egy kismadár verdesne kétségbeesetten odabent. Alig kaptam levegőt.

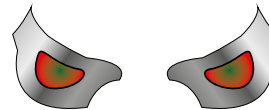
Magamban gyerekesen tippelni kezdtem, vajon Kenzot, Andreit vagy Zaolt pillantom-e meg elsőnek a Pharosz légzsilipének lőrészéről ablakában. Végül eldöntöttem, hogy egyfajta nemi bajtársiasság jegyében a nőnek örülnék a leginkább. Csalódnom kellett.

– Üdvözlöm a Pharoszon, Iota Jones! – Az ablakban Alfa-Y2Q lemezekből álló feje jelent meg, hangja szaggatottan szólt felém a kapszula hangszóróiból. – Kérem, várjon, amíg a nyomásszabályozó biztonságos áthaladást nem jelez.

– Köszönöm, Alfa-Y2Q – válaszoltam kissé talán ingerültebben, mint az szándékomban állt volna.

– Nagy örömünkre szolgál a jelenléte. – Alfa-Y2Q arcán a lemezek átrendeződtek, mintha mosolyogni próbált volna. – Már türelmetlenül vártuk az érkezését.

Akkor még nem tudtam pontosan meghatározni, mi az, ami zavar benne, de abban a félresikerült grimaszban volt valami zsigeri módon taszító. Kenzoval való találkozásom után persze rögtön sikerült beazonosítanom, mi okozta bennem a viszolygó érzést. Alfa-Y2Q fogainak látványától még súlytalan állapotban is felmeredtek az apró pihék a tarkómon.

A centripetális erő gerjesztette illúzióinak hála a Pharosz lakógyűrűjében a padló csupán földi gravitáció háromnegyedével nehezedett a talpamnak. A fél évig tartó súlytalanságban töltött utazás után mintegy nyolc órát vett igénybe, amíg az izmaim és a gyomrom is hozzászokott a nehézségi erőhöz, amire a testem már csak nyomokban emlékezett. A sok kellemetlenség ellenére jól esett végre kinyújtóztatni a súlytalanságtól elgémberedett tagjaimat.

Mintha ráérezett volna, Kenzo parancsnok éppen akkor jelentkezett, amikor a hullámokban rám törő rosszullett alábbhagyott.

– Üdvözlöm! – Az ajtómban álló hús-vér férfi sokkal sármosabbnak tűnt, mint az aktájában felejtett fényképről rám meredő marco-nak alak. – Iota, nem gond, ha tegeződünk, ugye?

Megráztam a fejem. Csak remélni mertem, hogy a hirtelen fellángoló arcomra nem ült ki a zavarodottság.

– Remek! – Kenzo szívődöglesztő mosoly kíséretében összecsapta a tenyerét, és a folyosó falának döntötte a hátát. – Tudom, miért jöttél. Számítottunk rá, hogy a Kormány majd ideküld valakit szaglászni, de biztosíthatlak, szabotázsról szó sincs. Egyszerű számítási hiba okozta a szerencsétlen eseteket.

– Aha. – Hagytam, hogy a szám sarka ösztönösen egy cinikus félmosolyra húzódjon. – Szóval azt állítod, hogy a jelenlegi tudomány legmagasabb fokát jelentő védelmi vonal crypto milliárdokat érő kommunikációs rendszere, amit úgy terveztek, hogy az elkövetkező hatmillió évben ne érhesse incidens az emberi kolóniákat, kétszer is tévedett. Ez érdekes lesz.

Kenzo vigyora szélesebbre húzódott.

– Az.

Tovább merészkedtem, kíváncsi voltam, mikor állít le.

– Egy szabotőr pontosan ezt akarná elhitetni velem, nem igaz? Mindent a hightech gépekre fogni, a buta tyúk úgysem tudja, hogy működnek.

– Hé! – Kenzo előre nyúlt, hogy megragadja a vállam, de én gyorsabb voltam.

– Na, itt álljunk meg! – Zsebemből előrántottam a gyalogsági bőköt, és Kenzo mellkasának szorítottam. Az apró fegyver emléke volt annak a befejezetlen katonai kiképzésnek, amivel még a politikai nyomozó pályám előtt kacérkodtam. – Jártam én már ennél sokkal kietlenebb állomásokon is az elmúlt néhány évben. A phobosi büntetőtelepen például sajátkezűleg kellett visszatuszkolnom a farkakat a gatyákba. Szóval, Kenzo kapitány, hátrább az agarakkal! És azt hiszem, jobban jár, ha mégis inkább a hivatalos hangnemre szorítkozik.

Kenzo feltartott kézzel kuncogott, kicsit sem hatotta meg az egyenruhájának szegezett penge.

– Ahogy akarja, dr. Jones. Ahogy akarja. De biztosíthatom, nem telik harminchat órába, és maga is rájön: ez családias hangulatú bázis. Az, hogy áruló legyen köztünk, egyszerre nevetséges és abszurd! Itt egyszerűen semmit sem lehet eltitkolni.

Visszasüllyesztettem a zsebembe a kést, és Kenzo nyomában elindultam megismerni a legénység többi tagjával. Talán erős volt az indítás, mert egy fuvalatnyi büntudat férkőzött a bennem kavargó érzések viharába.

– Mindig ennyire keményen indít? – Pimaszkodott a kapitány, miközben hátrasandított a válla fölött, hogy kikémlelje a reakciómat. Mintha olvasott volna gondolataimban.

Nem feleltem. Egyelőre nem terveztem bizalmaskodni senkivel, Kenzoval pedig kifejezetten távolságot akartam tartani. Már amennyire ez lehetséges volt egy valamivel kevesebb, mint ezer négyzetméternyi élhető résszel bíró állomáson, ahol rajta kívül még ketten éltek állandó jelleggel. Hárman, ha Alfa-Y2Q-t is számításba veszem.

Persze nem áltattam magam, az igazi ok teljesen más volt. Egyszerűen nem akartam, hogy bármilyen befolyással legyen rám a nyomozás során az, hogy Kenzot férfiként vonzónak találok zömök, marsi vonásai ellenére.

– Szóval?

Észre sem vettem, hogy megfordult. Teljesen belefeledkeztem a gondolataimba.

– Bocsánat, nem igazán figyeltem.

Kenzo villantott egy félmosolyt.

– Csak azt kérdeztem, mennyire tetszik eddig nálunk?

– Lehetett volna jobb a fogadtatás, de nincs okom panaszra.

– Azért jó, ha tudja, annyira hiányzott ide, mint púp a hátunkra. Lehet, hogy nem bírja a stílusom, de higgye el, dr. Jones, én még kedves voltam a többiekhez képest.

Kenzo testbeszéde nem egészen fedte fel előttem, hogy csak figyelmeltetni akar, vagy nyílt fenyegetésnek vegyem a szavait.

Mielőtt válaszolhattam volna, benyitott a folyosóról nyíló egyik oldalajtón, ami mögött egy asztalnál Zael tisztogatta egy szétszerelt ionvető részeit.

– A frászt hoztad rám – morogta.

– Az én fegyveremet is megtisztogathatnád – vigyorgott Kenzo, és lehuppan a nővel szembe.

– Nem vagy rossz képű pasas, de van egy nagy gond. – Zael pillantásra se méltatta a férfit, csak felemelte ökölből előmeredő, apró középső ujját. – A marsiak sajnos nem az eseteim.

– Ugyan már, ez csak szex! Tudod, nem minden részem olyan zömök és tömzsi.

A nő felkacagott. A nevetésén hallani lehetett, hogy szívből jött.

– A testem egy templom. – Zael végigsimított a mellén. – Te még nem imádkoztál eleget, hogy beengedjelek!

Csendben figyeltem a kettejük közti adok-kapok jellegű szóváltást. Úgy tűnt, ez köztük a mindennapos csipkelődés része.

Kenzo az asztalra csapott.

– Igazad van, hagyjuk a fenébe! Nem bírnék el veled. Inkább hadd mutassam be dr. Jonest!

– Iota – nyújtottam a tenyerem Zaolnak, aki felhúzott szemöldökkel méregette a gesztust, mielőtt megrázta volna a kezem. – Azért jöttem, hogy...

– Tudjuk, miért van itt, doki! – Zaol hűvösebb hangnemre váltott. – A parancsnokom már tájékoztatott, én meg persze tovább adtam az információt a többieknek. Mindent tudunk magáról. Azt is, hogy értelmetlen volt ezt a hosszú utat megtennie. Nem fog találni semmit.

– Azt majd meglátjuk – feleltem szárazon. Próbáltam uralkodni az arcizmaimon, nehogy egy grimasz miatt olajat öntsek a pusztá jelenlétem miatt amúgy is fellobbanó tűzre. – Furcsa, hogy maga már a második, aki előre tudja, mit fogok itt találni.

– Pontosabban mit nem! – Zaol felemelte a mutatóujját. – Felelősöket. Na, azt biztosan nem fog.

Kenzora pillantottam, aki láthatóan élvezte a helyzetet, mert elégedetten hátradőlt.

– A fene essen bele! – Zaol betekerte egy rongyba a szétszerelt fegyvert, odébb tolta a csomagot, azután megpaskolta az ülőrészt maga mellett. – Gyere!

Mit tehettem volna? Leültem mellé.

– Nem baj, ha tegeződünk?

Megráztam a fejem.

– Na, szép! – Kenzo vigyorogva előredőlt.

Eljátszottam, hogy nem vált ki belőlem semmilyen reakciót. Még csak rá se pillantottam, noha, amikor megéreztem a bőre száraz illatát, a szívem szaporább ütemben dobolt tovább.

Közben Zaol folytatta:

– Andrei, Kenzo meg én idestova majdnem két éve vagyunk öszezárvá ezen az állomáson. A Pharosz kevesebb, mint ezer négyzetméter hasznos területtel rendelkezik, ami elég nagy ahhoz, hogy hárman kényelmesen elférjünk benne, de ahhoz kicsi, hogy el tudjunk bújni egymás elől.

– Tudom. – Kiszakadt belőlem egy bosszús sóhajtás. Olyan érzésem volt, mintha minden áron meg akartak volna győzni arról,

hogy a Pharosz egy családi vállalkozás, nem pedig az emberiség legnagyobb és legdrágább védőhálójának központja. – Itt semmi nem maradhat titokban, mert annyira össze vagytok zárva, és olyan kicsi a hely. És a többi, és a többi. Akkor áruld el, Volsov most mit csinál?

– A megfigyelőgömbben ül, és bámulja a sötétséget – vágta rá Zaol.

Éreztem, hogy süt belőle az elfojtott indulat. Kenzo is érzékeny lehetett a kialakult rezgésekre, mert a kezét ráhelyezte a nő összeszorított markára.

– Zaol, nyugi! Ez a dolga. Ne idegesítsd fel magad!

– Fogalmad sincs, mi folyik itt, igaz? – Zaol felengedett. Öklét szétnyitotta, és az elfehéredett ujjakba lassan visszatért a szín. – Arról, hogy kik vagyunk.

– Olvastam mindegyikötök aktáját – vontam meg a vállam. Próbáltam a beszélgetést nyugodtabb vizekre terelni. – Nem volt bennük semmi igazán különös vagy gyanús.

Zaol felhorkantott.

– Persze, hogy nem! – Sütött a hangjából az irónia. – Teljesen átlagosak vagyunk, elég csak ránk nézni.

A törpenövésű nő apró kezével visszahúzta maga elé a szétszerelt fegyvert, és újra nekilátott a tisztogatásnak.

– Beszéljünk megint, miután találkoztál Andrei-jel! Akkor talán majd rájössz, doki.

– A nevem Iota – emelkedtem fel az asztal mellől. – És nem igazán értem, mire célzol.

Zaol rettentő fáradtnak tűnt. Látszott rajta, hogy rövidre zárná a beszélgetést.

– Arra – sóhajtott –, hogy minket száműztek erre az állomásra. Van, aki önként vállalta, és van, akinek büntetésből szabták ki, de egy biztos. Aki ide került, azt nem szívesen látták máshol.

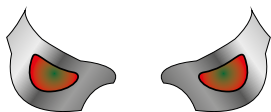
Gúnyos és megvető hangsúlya hatására éreztem, hogy eluralkodik rajtam az indulat. Nem bírtam tovább, nekem is muszáj volt egy epés megjegyzést letennem az asztalra.

– Éppen így gondolkodik egy rendszerellenes szabotőr – bukott ki belőlem a gondolat, de Zaol csak mosolygott.

– Elgondolkoztál egy percig azon, hogy miért éppen téged küldtek ide?

Nem tudtam felelni. Arra számítottam, hogy én fogom feltenni a kellemetlen kérdéseket, erre egy törpe váratlanul sarokba szorít. Rettenetesen bosszantott a helyzet. Belém fojtódtak a szavak.

– Ne aggódj! – Zaol arcán szélesebbre húzódott a mosoly, de a tekintetében inkább sajnálat ült, mint káröröm. – Úgy tudom, lesz elég időd gondolkozni a dolgon.

– Ne is foglalkozzon vele! – Kenzonak le sem kellett hajolnia a technikai modult és a lakóegységet összekötő alacsony folyosóban. – Tudja, dr. Jones, Zaol egy igazi kis pitbull. Imádja kellemetlen helyzetbe hozni az embert. Valószínűleg túlkompenzálja az ingerek hiányát. Szájcsatákat vív az igaziak helyett. A felét sem kell komolyan venni annak, amit mond.

Talán a Pharosz alacsony személyzetű állomásokra jellemző sajátos légköre, vagy a hat hónapnyi egyedüllét volt az oka, de sokkal inkább kívülállónak éreztem magam, mint bárhol azelőtt. Mentálisan kifárasztott a legénységből felém áradó indulat.

A kimerültség, és Kenzo közvetlensége végül feltörte a kemény falat, amit magam köré emeltem.

– Nem kedvel. – Magam is meglepődtem a kitárulkozásomon. – Mármost Zaol. Nem kedvel engem, pedig nem is ismer.

Kenzo megállt és hátrafordult, hogy a szemembe nézhessen.

– A körülményeket tekintve ezen nem csodálkozom.

– Persze. – Egy fáradt mozdulattal beletúrtam a hajamba. – Hiszen én vagyok a gonosz kormányzati nyomozó.

Kenzo szemérmetlenül vigyorogni kezdett. Megőrijtettek a szeme sarkában összegyűrődő finom ráncok és az arcán elmélyedő aprócska gödrök. Fáradt voltam ellenállni neki.

– Nézd, sajnálom, oké! Rosszul indítottam.

– Fátylat rá! – legyintett Kenzo. – Én sem vagyok a legjobb formában. Elszoktam a társasági élettől, nem tudom, mit illik és mit nem. Zaol miatt meg ne aggódj! Ő mindenkivel patkány.

Végül nem bírtam ki, elmosolyodtam.

– Jól áll a nevetés.

Soha nem tudtam fogadni a bókot, ezért csak sután bólintottam. Amikor Kenzo meglátta, hogy zavarba jöttem, gyorsan témát váltott.

– Andrei kicsit keményebb dió lesz, ugye tudod?

– Hogy érted? Durvább lesz, mint Zaol?

– Nem erre gondoltam. – Kenzo határozottan megrázta a fejét. – Ő máshogy gyakorol hatást az emberre.

– Összezavarsz.

– Nem akarlak, de Andrei más. – Kenzo hátat fordított, és újra elindult a folyosón. – Haldoklik, és megbabonázta a sötétség. Olyan, mintha csak a fizikai teste kötné ehhez a valósághoz.

– Úgy érted, megőrült?

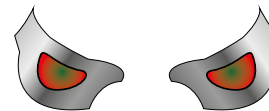
Kenzo vállat vont.

– A magunk módján mindannyian bekattantunk egy kicsit. Az esemény persze felgyorsította a dolgokat. Megváltozik tőle az ember.

– Egy pillanat. Milyen esemény?

Kenzo elérte a megfigyelőgömb ajtaját, és benyitott.

– Mindent a maga idejében. Először ismerkedj meg a sötétség hercegével!

A megfigyelőgömb igazából a technikai modul egy, a világűrbe kitüremkedő része volt. Valójában nem is hasonlított gömbre. Egyenes falai a padlót kivéve áttetsző anyagból készültek, így a periférián forgó Plútó és Charon között az ember a végtelen, csillagporos sötétségbe bámulhatott.

Az egység közepén egyetlen konzol nyújtózott elő a padlóból. Olyan hatást keltett, mint egy hófehér kéz, ami a világegyetemet hordozza a tenyerén. A konzol mögött egyszerű, párnázott felületű pad

hevert keresztben. Ezzel a két tárggyal a megfigyelőegység berendezése ki is merült. A helyiség ingerszegénységétől és sterilitásától az apró pihék rögtön meredezni kezdtek a tarkómon.

Andrei a padon ült, karját hanyagul a konzol szélén nyugtatta. Betegesen soványnak tűnt, ezt még hátulról is könnyen meg lehetett állapítani.

– Ritkán vesz magához táplálékot. – Egyre jobban idegesített, hogy Kenzo szinte túpontosággal olvas a gondolataimban. – Gyere!

Óvatosan odavezetett Andrei mellé.

– Szervusz, cimbora! – Kenzo lehajolt mellette, hogy a tekintetük egy szintben legyen. – Hogy érzed magad?

– Jól, köszönöm – válaszolta Andrei. – Minden rendben.

A hangja olyan távolinak tűnt, mintha a tüdeje áporodott levegővel teli hátsó harmadából beszélne. A nagyapám ejtette ki ugyanígy, fújtatva a szavakat közvetlenül azelőtt, hogy meghalt.

Kenzo intett, hogy lépjek közelebb. Apró kezével megfogta az enyémét, és Andrei karja felé húzott. Azt akarta, hogy érintsem meg.

– Cimbora, megjött Iota. – Hagytam, hogy a kezemet Andrei pergamenvékony bőrére helyezze. – Tudod, akiről beszéltem neked. Azért jött, hogy lásson.

Kenzo furcsán fejezte ki magát, de mielőtt szóvá tehettem volna, Andrei elkapta a karom és szorítani kezdte.

– Te még ragyogsz, kedvesem!

Lehelete savanyú volt. Mintha Andrei sírjából előtörő gázokat szívtam volna magamba, érződött benne a pusztulás és a halál aromája.

– Engedj el! – könyörögtem. – Ez fáj!

Azután a torkomra fagytak a szavak, mert megláttam az arcát.

Andrei tekintete vakon meredt előre, szemgödrében ugyanaz a sötétség fodrozódott, mint odakint a csillagok között. Árnyak lepték el az arcát, de még a kevés fény ellenére is jól kivehető volt a vonásaiba szőtt pusztulás.

Andrei hajszálvékony bőre teljesen a koponyájára szorult, ajkai felhúzódtak a rothadó, vérző ínyéből előmeredő barna fogak fölé.

Az orrából mintha egy apró állat harapott volna ki egy darabot, arcának bal oldalában gennyes üreg tátongott a vakon előremeredő szem alatt.

Teljesen ledermedtem. Se szólni, se Andrei szorításából szabadulni nem maradt erőm. Minden energiát kiszívott volna belőlem a látványa. Éreztem, hogy az ujjak jegessé válnak a kezemen és a lábamon, mintha az összes vér visszafutott volna a szívembe, hogy bírja azt az örült tempót, amivel majdnem ki akart szakadni a mellkasomból.

– Ne aggódj! – Andrei szája recsegő hangot hallatva széthúzódtott. A következő pillanatban elborzasztott a felismerés: mosolyogni próbál. – Az odakint ólálkodó sötétség majd benned is otthonra lel, és kioltja belőled a fényt. Nem kell sokat várnod.

– Eressz el! – Sikerült végre kinyögnöm ezt a két szót, és egy rántással kiszabadítottam a kezem a szorításából.

Bár már szabad voltam, a tekintetemet egyszerűen nem bírtam levenni Andrei szeméről. A rothadó szőlőszemekre emlékeztető sziürkésbarna szemgolyók ráncos felülete alatt fekete pöttyök milliói zsiszsegttek szüntelenül. Megbabonázott a látvány.

– Hiába minden ellenállás, Iota! – Andrei valódi együttérzéssel ejtette ki a szavakat. – Az, ami odakintről érkezett, már elnyelt mindannyiunkat. Számodra sincs menekvés.

– Te megőrültél!

– Nem, kedvesem – lihegte Andrei. Érződött, hogy már nem bír sokáig beszélni. – Te vagy a bolond. Azt hiszed, magyarázatért jöttél. De amit valóban találni fogsz, az tesz majd igazán próbára. Mert önmagadon kívül semmire nem lelsz a Pharoszon. Saját magaddal kell itt szembenézned.

A hallottak elbizonytalanítottak. Nem azért, mert megrémisztettek volna, hanem azért, mert a jelentésük nem igazán volt világos számomra. Tanácstalanul Kenzohoz fordultam, aki széttárt karokkal megvonta a vállát.

– Nem igazán értem, amit mondasz – feleltem végül. – Azt viszont látom, hogy a nanitok minden percben egyre nagyobb erőfeszítéssel próbálják összetartani az agyszöveteidet. Talán szerencsésebb lenne számodra csendben meghalni.

Andrei még válaszolt valamit, de olyan halkan préselődtek ki belőle a szavak, hogy nem hallottam. Kenzohoz fordultam segítségért:

– Mit mondott?

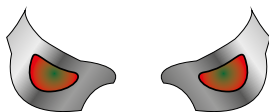
A kapitány felegyenesedett. Alakja beleolvadt a mögötte szétterülő sötétségbe, amiben egy pillanatra megrándultak a fénypontok. Érzéki csalódásnak tűnt, mégis nyugtalanítani kezdett a gondolat, hogy a kinti feketeségben megmozdult valami.

– Hogy ő is ezt a csodát kívánja neked – suttogta Kenzo.

Kellemetlen, furcsa érzésem támadt. Andrei mintha azon lett volna, hogy megfertőzze a gondolataimat. Megráztam a fejem, és próbáltam kiirtani a kúszó sötétség képeit az elméből.

– Látni akarom a vezérlőt – feleltem határozottan.

Miközben Kenzo becsukta mögöttünk a megfigyelőgömb ajtaját, kiszakadt belőlem egy sóhaj. Egy mázsás súly gördült le a mellkasomról. Elhatároztam, hogy a Pharoszon ez lesz az a hely, ahova soha többet be nem teszem a lábam.

– Alfa-Y2Q mit csinál? – kérdeztem, ahogy beléptünk a hídra, és megpillantottam a fal mellett kuporgó robotot.

Kenzo megvonta zömök vállát.

– Tölt.

– Ez nála normális? – A szerelőpanelből kilógó vezetékeket szopogató Alfa-Y2Q felé böktem.

– Nála semmi sem normális. – Kenzo levágta magát a kapitányi székbe, és intett, hogy foglaljak helyet a kommunikációs panel mellett. – Amióta rákapott az őskori rémtörténetekre, azóta meg van kattanva. Múlt hónapban holdkórosként járkált fel-alá, és mindenkinek meg akarta enni az agyát.

Kényelmesen elhelyezkedtem a kapitánnyal szemben, de tekintetemet csak nehezen tudtam levenni a furcsán viselkedő robotról.

– Mi lett?

– Amikor rácuppant Zaol tarkójára, a lány lebénította három napra. – Kenzo hanyagul vállat vont. Ez a mozdulat amolyan védjegy lehetett nála. – A kis konzervdoboznak szerencséje volt. Zaol annyira begőzölt, hogy szét akarta szedni, de azt nem hagytam.

– Nem lehet, hogy ez valami vírus a programjában?

– De, biztosan az. – Kenzo hátradőlt, sarkát az előtte álló irányítóputt sarkára helyezte. – Viszont szórakoztató.

– Szóval most tölt – pillantottam újra Alfa-Y2Q-ra. Továbbra is elég bizarr látványt nyújtott.

– Aha – bólintott Kenzo. – A három napos kényszerpihenő után újraprogramozta magát. Áramszedő szemfogakat épített a szájába. Rájött, hogy ő egy vámpír. Mint azok a kadétok az Erisen odakint. Tudod, a peremen. – Bólintottam, hogy tudom. Ezt mindenki tudta. – Motyogott valamit Drakláról is, vagy kiről. Mindegy! Mindezt csak azért, mert az összeszerelése óta először tudatosult benne, hogy nem eszik, és nem lélegzik. De hát könnyögöm! – Kenzo felnevetett. – Végül is egy konzervdoboz! Őszintén? Annyira nem érdekelt, hogy vitakozzak vele. Vicces, és kész!

Kenzo arca komolyra váltott, amikor látta, hogy gondterhelten bámulom a technikus robotot.

– Nyugi, a létfenntartáshoz szükséges energiaegységek közelébe nem mehet. – Kenzo levette a lábát a konzolról, és előre hajolt, hogy nyomatékot adjon a mondandójának. Tetszett a módszere, amivel egyértelműen a tudtomra adta, mikor beszél komolyan.

– Valamiért nem nyugtattál meg – motyogtam, noha éppen ellenkezőleg éreztem magam. Kenzoból valahogy áradt a magabiztosság, így az aggodalom egy csapásra elszállt belőlem is.

– Gyere! – kacsintott rám. – Bemutatlak neki.

Megráztam a fejem, és elhúztam a kezem, amikor Kenzo utána nyúlt.

– Már ismerjük egymást. Amikor megérkeztem, nem tűnt boldognak. Volt benne valami nyugtalanító, de nem gondoltam, hogy hibás modell.

– Mert nem az! – Kenzo örületesen sármosan vigyorogni kezdett, amivel teljesen levett a lábamról. – Alfa-Y2Q csak hóbortos, ennyi az egész.

– Megjavítom, ha gondolod. – A javaslatomban több volt a kacérkodás, mint a valódi szándék.

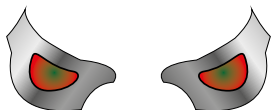
– Eszedbe ne jusson! – Kenzo arcára kiült az őszinte rémület. – Nélküle elég unalmas itt minden. Majd meglátod.

Egy percre csend borult kettőnk közé, és magamra maradtam a gondolataimmal.

Nem igazán értettem, mi üt belém, de egyszerre olyan nyugalom áradt szét bennem, hogy akaratlanul is előbuktak belőlem az évődő szavak.

– Szerintem meg izgalmassá is tehetnénk az ittlétem. – Mintha egy kéz kilökött volna a rejtőzködésből a fényre. – Ha már a sors úgy hozta, hogy négy hónapig élvezheted a társaságom, miért ne hozhatnánk ki belőle a legtöbbet?

Kenzo elvigyorodott. Én meg ott, abban az elektromosságtól izzó pillanatban teljesen és menthetetlenül beleszerettem.

Másfél hete bújtam az adatokat a parancsnoki modul kommunikációs posztján. A Pharosz adatbankja egyetlen nap milliónyi, a hálózatba épített megfigyelőállomások által továbbított adatot tárolt. Nekem az események előtti hónap valamennyi információját át kellett bogarásznom, ami abból a kvadránsból származott, ahol a jelenségek áthatoltak a védvonalon. Szerencsémre a Pharosz is a körzethez tartozott.

Először azt hittem, könnyű dolgom lesz. Beállítottam a keresőt, hogy csak azokat az anomáliákat gyűjtse össze, amiknél nem továbbította az információt a Pharosz kommunikációs egysége a Naprendszer belső kolóniái felé. Mivel azonban az elmúlt fél évre vetítve a betáplált attribútum mellett eredményt nem talált a rendszer, gyanakodni kezdtem. Végül más megoldások felé terelődtek a gondolataim.

A következő alkalommal már olyan információk leválogatását tápláltam a modulba, amikor bejövő riasztás ingerküszöb alatti anomáliát jelzett. Akkor még azt hittem, az lehetett az oka a mulasztásnak, hogy az adatokat közlő megfigyelőállomás nem tartotta elég komolynak a fenyegetést. Három napomat pocsékoltam el a jelentéktelen kozmikus porviharokról szóló értékeket bogarászásával.

A nyolcadik napon végre megtaláltam mind a két esemény gyújtópontját, az első pillanatot, amikor észlelték a jelenséget. Az aszteroida pályáját a Theta-832 jelű állomás írta le először, és a protokollnak megfelelően továbbította az információt a Pharoszra, ahonnan a belépéseket naplózó rendszer szerint Andrei haladéktalanul továbbította a Ceresre.

Az ionfelhő kialakulását pár héttel korábban a Theta-798 észlelte, és ugyancsak a megszokott rutin mellett továbbította az üzenetet a Pharoszra. Igaz, a rádiójelekben jelentkező zavar miatt szükség volt további három állomás bevonására, hogy a jelet felerősítve továbbíthassák az információkat összegyűjtő központi állomásra. Végül eredményben az üzenet megérkezett, és a Pharosz Plútóra telepített, nagyobb teljesítménnyel rendelkező relétornya miatt nem okozott gondot a figyelmeztetés továbbítása. A naplóbejegyzés szerint akkor Alfa-Y2Q járt el, és egy audio-vizuális üzenetben részletezte a továbbított adatokat.

A jelzés és az üzenet mind a két esetben egyértelmű, világos és jóval az eseményhorizontot megelőző volt, így nem jelentett volna akadályt a katasztrófa elhárítása. A figyelmeztetések mégsem érkeztek meg egyik esetben sem, noha a rendszer tökéletesen működött, és emberi mulasztás sem volt kimutatható a katasztrófához vezető események mögött.

Végül tovább folytattam az adatok elemzését, és reprezentatív jelleggel bevontam a kutatásba a távolabb elhelyezkedő állomások által szolgáltatott adatokat is. A tizenegyedik nap reggelén különös felfedezést tettem, amit úgy gondoltam, meg kell osztanom Kenzoval.

– Furcsa. A száztizenhatezer kilométeres sugarú körön kívül elhelyezkedő állomások felé küldött jelek az elmúlt hónapokban nem értek célt.

A kivetítőn tovarobogó adatok előtt ültem, kezemben a Kenzo által főzött igencsak kellemes aromájú kávéét szorongattam.

– Tudom – vontá meg a vállát Kenzo. Ott ült mellettem, és az ölébe helyezett lábamat masszírozta éppen.

– Tudod? – Kicsit bosszúsán kihúztam a bokám az ujjai közül, a gőzölgő kávéval teli bögrét pedig a konzol szélére helyeztem. – Ha tudtad, akkor miért nem mondtad?

Kenzo elmosolyodott. Áradt belőle a nyugalom, ami engem csak ingerültebbé tett.

– Neked kell rájönnöd a dolgokra – felelte halkan. – Ha én mondanám el, mi történik, nekem nem hinnéd el.

A konzol lapjára csaptam, de olyan erővel, hogy a bögre majdnem letáncolt róla.

– Követelem, hogy áruld el, amit tudsz! – Közelebb hajoltam Kenzohoz, az orrunk szinte egymáshoz ért. – Mindent. Most.

Ő meg csak a jól megszokott hanyag vállvonogatással felelt.

– Majd elmúlik belőled ez a bosszús érzés, és felváltja egy másik.

– Tessék? – Nem értettem, hogy jön ez most ide.

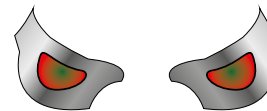
– Így működik. – Kenzo fáradtan felsóhajtott, de arcáról nem tűnt el a csibészes mosoly. – Furcsán kombinálja a dolgokat. Az érzéseinkre hat először. Kisimítja a kilengéseket.

Hátradőltem. Kenzo kezdett Andreire hasonlítani, akiről csak azért tudtam, hogy még mindig életben van, mert néha éjszakánként hallottam elcsoszogni a lakóegységem ajtaja előtt. Megrémisztett a gondolat, hogy hasonlóságot véltem felfedezni köztük.

– Nem értem, miről beszélsz?

– Majd megérted, csak mélyebbre kell ásnod az információkban.

– Kenzo rám kacsintott, azután a kijelzőn futó adatsorokra bökött az ujjával. – Ott van minden előtted, amire szükséged van. A rengeteg adat között meg fogod találni a megoldást.

Aznap éjjel borzasztó álomom volt, és nyálkás izzadtságban fűdőlve riadtam fel. Alig kaptam levegőt. Fel kellett ülnöm, és le kellett rántanom magamról a vékony takarót.

Bár az álom véget ért, a fagyos ujjak szorítását még mindig a torkomon éreztem. A lakóegység hűvös levegője azután megtette a hatását, és amikor végre fájni kezdtem, a kellemetlen érzés visszarángatott a valóságba.

– Mi az? – Kenzo gyengéden végigsimított a hátamon, és felkönyökölt mellettem az ágyban.

– Csak rosszat álmodtam – suttoztam. – Feküdj vissza nyugodtan!

Ő megrázta a fejét, és ülő helyzetbe tornászta magát.

– Meséld el inkább! – nyaggatott.

– Nem akarom. Túlságosan valódinak tűnt.

Kenzo tántoríthatatlan maradt.

– Ha nem alszol, én sem fogok.

Elmosolyodtam. Már pusztán a megnyugtató szavaitól könnyebben szedtem a levegőt, és felengedett a torkomat szorongató félelem. Csókot leheltem az arcára, ő pedig szorosan magához vont.

– Rendben van, de ígérd meg, hogy nem fogsz kinevetni! – kezdtem bele.

– Becsszó! – Kenzo gyöngéden kisimított egy tincset az arcomból. – Hogy is tehetnék ilyet?

Nem kellett az arca után kutatnom a sötétben ahhoz, hogy tudjam, komolyan beszél. Az utóbbi napokban minden rezdülését kiismertem.

– A megfigyelőgömbben voltam. – Miközben beszéltem, Kenzo ujjai a karomon futottak fel és alá. A sajátos mozdulat sem csiklandozás, sem simogatás nem volt igazán, mégis nagyon jól esett. – Ott volt Andrei is. Még nem láttam az arcát, mégis tudtam, hogy halott.

Egyszerűen éreztem. Ahogy közelebb értem hozzá, láttam, hogy a karját a konzolon nyugtatja. Ugyanúgy, mint amikor először láttam, de most az ujját előre bökte. Olyan volt, mintha mutatni akarna valamit az odakint tekergőző sötétségben.

Nyeltem. Még elég friss volt az élmény, és a kellemetlen beszámolótól kiszáradt a szám.

– Azután lassan a panoráma fal felé fordítottam a fejem. Örökké tartó pillanatnak tűnt, mire végre sikerült kivennem, mire akarja felhívni a figyelmemet Andrei porhüvelyé. Odakint az örök sötétségben egy alak lebegett nem messze az állomástól.

Végül nem bírtam ki sírás nélkül. Hagytam, hogy a könnyek meginduljanak az arcomon.

– Te voltál az – folytattam hüppögve. – A te alakodat láttam jég-gé dermedve odakint.

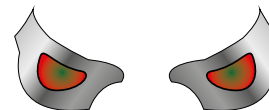
– Semmi baj! – Kenzo esetlenül nyugtatni próbált. – Minden rendben van, csak egy álom volt. Látod? Semmi bajom nincsen.

– Még nincs vége. – Gyengéden eltoltam magamtól, amikor magához akart ölelni. – Ahogy megláttad, hogy észrevetted, hirtelen ott álltál előttem. Áttörtél a megfigyelőgömb áttetsző falán, de azon mégsem látszódott sérülés nyoma. Egy pillanatra megkönnyebbültem, de te fagyos ujjakkal megragadtad a torkom. Fojtogatni kezdted. Szemedben a kinti sötétség örvénylett. Ugyanaz a borzalom, ami eltorzítja a csillagok fényét, és mindent elnyel, ami az útjába kerül. Iszonyatos volt!

Amikor rájött, hogy végeztem, Kenzo újra próbálkozott az öleléssel, de ezúttal hagytam magam. Miközben csitítgatott, és arcomat gyengéden a mellkasához szorította, olyan érzésem támadt, mintha pontosan tudná, miről beszélek. A mozdulatainak apró rezzenése azt üzent, csak erre várt: a pillanatra, amikor tudatára ébredék, mi is folyik itt a Pharoszon.

A következő pillanatban már meg is győztem magam arról, mekkora butaság mindez. Gyorsan elhessegettem a paranoiás gondolatokat, és hagytam, hogy Kenzo gyengéd simogatása újra álomba szenderítsen.

Aznap éjjel már nem kísértettek különös látomások.

– Te is láttad?

Remegő ujjakkal mutattam a kinti sötétségben ragyogó fénypontokra. Napok teltek el a rossz álmom óta, mégis szinte azonnal visszatértek az emlékek a furcsa és rémisztő fantazmagóriáról, hogy odakint valami hatalmas és megmagyarázhatatlan borzalom leselkedik ránk.

– Mire gondolsz? – Aznap éppen Zaol ült mellettem a parancsnoki székben, mert Kenzo épp úrsétán volt a relétorony műszaki ellenőrzése miatt.

A lány meresztgette a szemét az ablakon keresztül feltárulkozó sötétségbe, de láthatóan nem vett észre semmi különöset.

– Semmi – feleltem. – Valószínűleg csak a fáradtságtól káprázott a szemem.

És valóban. Egy pillanatra még el is hittem, hogy a csillagok különös remegése pusztán a fáradt elmém torz játéka lehet, de aztán Zaol mindentudó arckifejezésébe ütköztem.

– Szóval már te is látod, igaz?

– Nem tudom egészen pontosan, hogy mire gondolsz – feleltem bizonytalanul.

– A lényre, mi másra? – vigyorgott Zaol.

– A lényre?

– Arra – bólintott nagy fejével a törpe nő, és bizalmaskodó ábrázattal közelebb hajolt. – Tudod, ami néha megrázkódik. Ettől tűnik úgy, mintha táncolnának a csillagok.

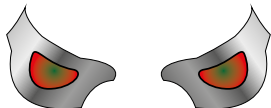
– Nem értem.

Zaol kissé megdöbbsent. A reakciójától az az érzésem támadt, hogy úgy viselkedik, mintha egy olyan dolgot kotyogott volna ki, amit nem lett volna szabad.

– Keresd csak elő az állomások közötti üzenetváltásokat, amik a katasztrófákat követték!

Azután nem mondott többet, hiába is kérdeztem. Ott hagyott magamra a kommunikációs adatbázisban elrejtett információmorzsákkal.

Tudtam, hogy értesíteni fogja Kenzot, de egészen addig nem érdekelt, amíg meg nem találtam az adatbankban azokat az üzeneteket, amikre célzott. Akkor viszont meghűlt bennem a vér, és kisvárta őrjöngeni kezdtem.

Amikor Kenzo visszatért az űrsétáról és csatlakozott hozzánk, épp Zaollal üvöltöttem. Olyan méreteket öltött bennem az indulat, hogy már nem bírtam megálljt parancsolni neki. Tajtékozottam.

- Miért nem mondtatok semmit, amikor megérkeztem?
- Nem akartunk felzaklatni – felelt bosszankodva Zaol.
- Innen átvesszem, te már eleget tettél – korholta le Kenzo, és megpróbált átölelni.

Leráztam magamról a kezét. Válaszokat akartam, nem pedig lesajnálást, vagy felesleges nyugtatgatást.

- Mégis mikor akartátok elmondani?
- Úgy gondoltuk, jobb lesz, ha magadtól jössz rá. – Kenzo sóhajtott, és szikrázó pillantásokat vetett Zaolra, aki kezeit a magasba lökve lehuppant a kapitányi székbe, és a beszélgetés további részében inkább hallgatott.

– Mégis mitől lett volna jobb? – Idegesen a hajamba túrtam. Még mindig nehezemre esett felfogni, milyen kilátástalan helyzetbe kerültem.

– Nézd! – Kenzo tett egy lépést felém, én pedig ösztönösen elhárítottam előle. – Ez a lény reagál az érzéseidre. Próbálj megnyugodni, kérlek!

– Próbáljak megnyugodni? – Éreztem, hogy hullámokban tör rám a hisztéria. – Köszönöm a remek javaslatot! Mégis hogyan nyugodhatnék meg ebben az elcseszett helyzetben?

Kenzo feltartott kezekkel ismét közeledni próbált. Ahány lépést tett előre, én annyit hátráltam előle, amíg a lépések sorozata egyfajta abszurd táncá nem alakult közöttünk.

– Mindenképpen meg fogsz nyugodni, de jobban jársz, ha magadtól próbálsz meg.

Kenzo annyira komolynak tűnt, hogy berezeltem. Elfogott a rémület, ami talán még rosszabb volt, mint a düh.

– Mi fog velem történni?

Már-már a sírás kerülgetett, de Kenzo továbbra is nyugodt hangon próbált szót érteni velem. Csodáltam a kitartását.

– Semmi. Csak nyugodj meg, és megbeszélünk mindent, jó?

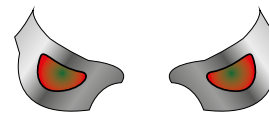
Tágra nyitott szemekkel bámultam rá. Ezernyi kérdés kavargott a fejemben. Zaolra pillantottam, aki arcát a tenyerébe temetve, lehajtott fejjel ült a kapitányi székben.

– Rendben – bólintottam. Egész testem remegett az elfojtott indulatoktól.

– Jól van! – Kenzo széttárt karokkal megindult felém, de én meg ráztam a fejem.

– Ezt most ne!

Az állomásra érkezésem óta először véltem felfedezni a sármos férfi arcán a csalódottság árnyait, amitől hirtelen elfogott a bűntudat.

– Ezt nem értem. – A kommunikációs konzol mellett ültem, és addig tornászattam az agyam, amíg már úgy éreztem, begörcsöl. – Az aszteroida zavartalanul hatolt át rajta.

– Igen – felelte Kenzo, aki jobbnak látta tőlem távol, a vezérlőegység ablaka mellett támasztani a falat. – Az elméletem szerint azért, mert szervetlen anyag.

Kicsit jobban éreztem magam, amiért végre feltehettem a kérdéseimet, és nyílt válaszokat kaptam rájuk.

– Miért gondolsz?

Kenzo helyett Zaol válaszolt.

– A Theta-821-es állomásról útnak indult mérnök miatt. – Kimerültnek tűnt ugyan a hangja, de folytatta. – Közvetlenül a lokalizált ionfelhő okozta katasztrófa után indult útnak a legközelebbi kolónia felé. Azóta nem hallottunk róla, a belső szektorokból meg nem küldtek mentőegységet az állomások legénységének kimentésére.

Kenzo átvette a szót, és levonta a következtetést:

– Szóval úgy gondoljuk, a mérnök meghalt. Vagyis a lény burka, amit membránnak neveztünk el, a szerves dolgokat csak befele engedi át magán, kifelé nem.

– Ez furcsa – jegyeztem meg.

– Nem – mosolygott sötéten Zaol. – Ami igazán furcsa az az, hogy mi szakadatlanul továbbítjuk az események előrejelzéseit a Naprendszer belsejébe, de a rádiójelek közül sem mindegyik jut keresztül a membránon. Például téged is próbáltunk figyelmeztetni, de az adás soha nem érkezett meg hozzád.

Próbáltam megemészteni az információkat.

– Tartalmuk szerint szűri az adásokat? – kérdeztem hitetlenkedve.

Kenzo fáradtan bólintott.

– De hát az lehetetlen! – Éreztem, ahogy megugrik a pulzusom az újra rám törő pániktól. – Hiszen végső soron mindegyik üzenet formája rádióhullám. Fizikailag, úgy értem, pusztán a hullámhosszok alapján nem tudja meghatározni a tartalmukat. Az képtelenség!

Kenzo hanyagul vállat vont, én meg először gyűlölttem érte.

– Nem találkoztunk még efféle létformával, és exobiológus sincsen egyetlen érintett állomáson sem. Szóval csak feltételezéseink vannak.

– Igen, és mik azok? – Fáradtan megdörgöltem az ornyergemet.

Zaol tárgyilagosan válaszolta meg a kérdésem.

– Amivel a többségünk egyet ért, hogy ez a lény éppen erőt gyűjt a Naprendszer bekebelezéséhez.

– Tessék? – Teljesen ledöbbenett, hogy bárminemű érzelemtől mentesen képes beszélni az emberi faj kipusztulásáról.

– Persze nem tudhatjuk biztosan. – Kenzo erőltlenül mentegetőzni kezdett. – De a többség szerint ez lehet az oka annak, ami velünk történik.

Próbáltam összerakni az információkat, de nem sikerült összekapcsolnom abba a sorba, ami választ adott volna a férfi megjegyzésére.

– Mégis mi történik velünk?

Zaol felsóhajtott, és hadarni kezdett:

– A földi csalánozók és hasonló fajok megbénítják áldozatukat. Egyfajta természetes úton termelődő nyugtatót választanak ki. A mi érzéseinket ugyanezen elv mentén simítja ki ez a lény. Egy idő után nem vagyunk igazán dühösek, se vágyaktól túlfűtöttek. Nem lángol fel bennünk semmilyen érzés, nem igaz?

Kenzo az arcomat fürkészte, és óvatosan bólintott. Lassan kezdett összeállni a kép bennem.

– Azt akarod mondani, hogy belőlünk nyer energiát a továbbhaladáshoz? – tettem fel végül a kérdést.

– Igen – felelte egyszerűen Kenzo. – Miután minket, hogy úgy mondjam, megemésztett, tovább fog haladni a Naprendszer belseje felé. Legalábbis ezt gondoljuk.

Olyan volt, mintha egy vödör jeges vízzel öntött volna nyakon.

– Azonnal figyelmeztetnünk kell a kolóniákat! – Akaratlanul is az előttem álló konzolra csaptam.

Kenzo ironikusan mosolygott, és az a mosoly egy csapásra minden érzést kiölt belőlem.

– Szerinted mi nem próbáltuk? Hahó! Nem engedi át a jeleket. Rémlík? Legalábbis egyet sem azok közül, amik fenyegetésről adnak számot.

Nem voltam képes feladni. Az agyam egymillió fordulatszámon pörgött lehetőségek után kutatva.

– Próbáljuk akkor máshogy!

Kenzo megint megvonta a vállát. Legszívesebben képen töröltem volna.

– Már egy csomó mindent próbáltunk a kódolt üzenetektől az alternatív kommunikációs jelzéseken át. Semmi nem hatol át a membránon.

– Oké! – Csaptam megint a konzolra, de már az összes dühömet beleadtam a mozdulatba. – Akkor van valami javaslatod azon kívül, hogy ülünk a seggünkön, és várjuk, amíg megdöglünk?

– Nem sok. De első lépésként talán meg kellene nyugodnod, szerelmem!

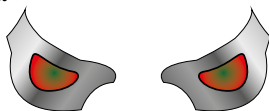
– Hogyan nyugodhatnék meg? – A megjegyzésétől újult erővel lobbant fel bennem a harag. – Te meg vagy húzatva?

Kenzo immáron sokadjára vállat vont.

– Csak azt mondom, hogy ezzel a tempóval évtizedekbe telik, amíg ez az íz megemészt minket. Próbálj megnyugodni! Úgysem tehetünk már semmit. Azt javaslom, dőlj hátra, és élvezd a maradék életet!

Kenzo nyugodtan mosolygó arcát elnézve, végül megszületett bennem a felismerés.

– Te örültebb vagy, mint Andrei!

Aznap éjjel egyedül bújtam ágyba, de az álom elkerült. Elborzasztott a gondolat, hogy egy láthatatlan gyomorban tétlenül kell várnom, hogy lassan felemészt egy eddig ismeretlen lény. Eszembe jutottak az elnyelt állomások közti üzenetváltások, amiket Kenzo érkezése előtt futottam át. Nem hagyott nyugodni a rémkép, ahogy a kétszáznál több, egymástól elszigetelt állomás legénysége kísértetiesen hasonló tapasztalatokat oszt meg egymással egy addig ismeretlen fenyegetés tárgyában. A sorok között egyértelműen tapintható volt a technikusok elméjén eluralkodó örület.

Elborzasztottak a remegő csillagokról szóló beszámolók végeláthatatlan sorai, melyek az állomások végzetét jelentő jelenséget igazgottan üdvözölték. A rettentő, hátborzongató érzés tovább kúszott a gerincem mentén, amikor tudatosult bennem, mennyien hitték azt, hogy egy különleges, ritka jelenség felfedezésének részesei.

Azután jött a lassan tovagyrúzó döbbenet, amikor a megfigyelőegységeken állomásozók ráeszméltek, hogy a remegő csillagokról számot adó, belső régiók felé továbbított hírek nem jutnak keresztül a membránon. Az elszigeteltségre való ráeszméléssel egy időben az ionviharról szóló jelzések is elakadtak.

Az utolsó, zaklatott üzenetváltások a Theta-821-es állomás szerencsétlenül járt technikusának eltűnéséről szóltak. Ezt követően már csak a melankolikus rezignátság és beletörődés hangjai vertek visszhangot a membránon belül rekedt állomások között. A külvilág felé küldött segélykiáltások pedig teljesen elhaltak.

Eszembe jutott Kenzo kifejezése, hogy a lény valamiféleképpen kisimítja az érzelmi kilengéseket. Megőrzített a gondolat, hogy a csillagutazó idegen létforma nem csupán a heves érzéseket, hanem a túlélésért folytatott reményt is kiölte a körülbelül ötszáz bekebelezett emberből.

A következő időszak a beszámolók tanulmányozásával telt. Napal összevettem valamennyi üzenet lényegesnek vélt tartalmát a saját tapasztalataimmal, éjszaka pedig álmatlanul hánykolódtam, ahogy az újabb és újabb elborzasztó részletek rémképzetek formájában ostromolták az elmém még küzdeni vágyó, épségben maradt részét.

Egyre többször láttam megremegni a lényt. A csillagok fénye különös táncot járt néha akkor is, amikor nem néztem oda. Éreztem, ahogy egy idegen tudat próbál beférkőzni az épen maradt elmém körbebástyázott fala mögé.

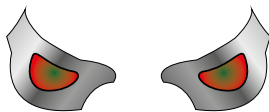
Valahogy tudtam, a legnagyobb eséllyel akkor csaphat le rám, amikor boldog öntudatlanságba merülök. Egy pontig sikeresen küzdöttem a rettegett álmok ellen, azután váratlanul, minden előzmény nélkül kidőlttem.

Nem tudom, mennyi időt tölthettem alvással, de csupán egyetlen zavaros álmképre emlékszem, ami nem a lénnel volt kapcsolatos. Ezért külön leróttam a hálám mindenféle istenséghez, akit csak ismertem.

A különös látomásban Alfa-Y2Q járt a lakóegységemben. Egy alkalommal, amikor álomban megriadtam, a droid épp a karomba mélyesztette mechanikus szemfogait. Máskor azt mondta, a kedvesévé tesz. Minának szólított, s kedveskedve az éjszaka gyermekének becézett. Megint egy másik pillanatban ismét a karomba mélyesztett szemfogait bámultam az álom ködös szövedékén keresztül, és láttam, ahogy nanitok milliárdjait fecskendezi a vérembe. Az apró robotok fekete folyamként özönlöttek a bőrömön ejtett sebekbe.

Majd egyszer csak felébredtem. Soha nem éreztem magamat annyira kipihentnek, mint akkor. De aztán jött a felismerés. Attól féltem, a tűz időközben kialudt a lelkemben, ám az ébredés után nem tapasztaltam a melankólia jegyeit magamon.

Egyedül a végtagjaim sajogtak. A később felrémlő álmokat úgy gondoltam, az alkaromon sorakozó, pontszerű sérülések igazolásként teremthette az elmém. Akkor legalábbis még ezzel nyugtattam magamat.

Napokkal később Kenzo és Alfa-Y2Q társaságában még mindig a kommunikációs konzol kijelzője előtt görnyedtem. Addigra már kétszer is áttanulmányoztam valamennyi üzenetváltást, amit a megfigyelőállomások váltottak a lényről.

- Az Eris lehet a megoldás – jutottam a végső következtetésre.
- Nem tudom, mire gondolsz. – Kenzo közelebb húzódott. Hosszú ideje akkor láttam először izgatottnak. – A nekik küldött üzenet...
- Nem így értettem – vágtam gyorsan a szavába, mielőtt elfelejtem a gondolatot. – Ha valamilyen módon el tudnánk érni, hogy felfigyeljenek ránk, talán idejöhethének.
- Nem értem, az hogyan segítene rajtunk.

Felkacagtam. Őrült ötletem teljesen nevetségessé vált, de már nem volt értelme visszaszívni a kimondott szavakat. Végigkövettem hát a gondolatom fonalát, és megosztottam Kenzoval is.

A kadétozok vámpírok. Vagyis nem élnek. Élőhalottak. Ha idecsalogatnánk őket, és vámpírrá tennénk minket, talán elhitethetnénk a lényvel, hogy mi is élettelen aszteroidák vagyunk.

A végén már annyira nevettem, hogy Kenzora is ráragadt egy kis jókedv. Végül becsatlakozott egy erőtlén mosollyal.

– Beszélhetnénk, dr. Jones? – Legnagyobb meglepetésemre Alfa-Y2Q igazán emberi hangnemet ütött meg.

Igazából a felismerés jobban megdöbbsentett, amikor rájöttem, érkezésem óta először szól hozzám.

– Persze – feleltem bizonytalanul.

A robot intett, hogy kövessem, én pedig tanácstalanul a nyomába szegődtem. Kenzo mellett elhaladva a férfi is jelezte, nem érti, mi történik, de egy intéssel biztatott, hogy járjak a dolog végére.

Alfa-Y2Q a lakóegységembe kalauzolt, és becsukta az ajtót maga mögött. Egy kicsit nyugtalanított a droid furcsa viselkedése, ezért rögtön a tárgyra tértem.

– Mi az, amit nem mondatsz el a parancsnokod előtt?

– Dr. Jones. A következtetése meglepően helyes.

– Az Erisre gondolsz? – kérdeztem értetlenül.

Alfa-Y2Q furcsán emberi gesztussal válaszolt: biccentett.

– A többieknek hogyhogy nem jutott eszükbe?

– Ők már túlságosan fertőzöttek – felelte monoton hangon a droid. – Beletörődtek a pusztulásukba.

Átgondoltam, miért is hívott félre Alfa-Y2Q, és feltettem az igazán lényeges kérdést.

– Te mióta tudod, hogy az Eris a megoldás?

A droidból záporozni kezdtek az információk:

– Túl későn jöttem rá. Az elnyelt állomások legénysége akkor már menthetetlen volt. Mentálisan leépültek. Akkor már magukban hordozták a lény esszenciáját, ezért veszélyt jelentettek az emberiségre. Őket már nem menthettem meg.

Rettentően meglepett, a droid mennyire tisztán beszél a kialakult helyzetről. A folytatástól azonban kirázott a hideg.

– Színlelnem kellett, hogy feltűnés nélkül átalakíthassam a Pharosz programját – folytatta monoton hangon Alfa-Y2Q. – El kellett hitetnem a kapitánnyal, hogy egy szórakoztató meghibásodásban szenvedek. Ez azonban nem volt elég, szükségem volt valakire, aki még kellőképpen tiszta maradt ahhoz, hogy módosíthassam a küldetésre. Akit nem fertőzött meg a lény sötétsége.

Miközben beszélt, bevillant az álmom. Úgy éreztem, az emlékfoszlányok darabokra szaggatják a lelkem. Bár az elmém örülten tiltakozott ellene, kezdtem összerakni, mi a szerepem az Alfa-Y2Q által előadott történetben.

– Mit műveltél velem? – A hangom megremegett.

Alfa-Y2Q kissé oldalra billentette a fejét.

– Alkalmassá tettelek a küldetésedre.

– Miféle küldetésre? – kérdeztem, bár már sejtettem a választ.

– El kell érned az Erist.

Gyorsan felidéztem az égitestek legutóbbi helyzetét a kommunikációs konzol kijelzőjéről. Végeztem egy kis fejszámolást, és hitetlenkedve leesett az állam.

– Kilencvenhat év múlva lesz a legközelebb a Pharoszhoz, és akkor is irdatlan távolságra halad majd el mellette.

– Meglepően közel jársz. Egész pontosan kilencvenhét földi év nyolc hónap és négy nap múlva közelíti meg legjobban az állomást, és valóban, soha nem érnéd el megfelelő löket nélkül.

– Löket? – tettem fel a kérdést, de a válasz már nem érdekelt. Megtudtam a nekem szánt feladatát, és nem tetszett. Az agyamat már a menekülőutak felderítésére állítottam, miközben a számmal próbáltam időt nyerni.

– A tudatára ébresztettem a Pharoszt – felelte Alfa-Y2Q. – Szükséges lépés volt, hogy elvégezhesse a neki szánt feladatot.

– És mégis mi lenne az?

– Megvédeni az emberiséget.

Amíg beszéltem a droidot, eszembe jutott a gyalogsági bökő a párnám alatt. Odanyúltam, de a markolat faborítása helyett a levegőt tapintottam.

– Mit tettél? – fordultam vissza Alfa-Y2Q felé.

– A Pharosz önmegsemmisítő programja percekben belül aktivizálódik, ahogyan a többi állomása is a membránon belül.

– Ez örület!

Idegesen a hajamba túrtam, és kétségbe esve gondolkoztam azon, hogyan menekülhetnék ebből a helyzetből.

– Nem, az örület titeket fertőzött meg – folytatta Alfa-Y2Q tárgyalási stílusban. – Nálad még sikerült meggátolnom a folyamatot, ezért is szántam neked a feladatot.

– Persze, a feladatot! – Hisztérikusan felnevettem, és megpróbáltam kitörni a helyiségből.

Az ajtó előtt álló droid könnyedén visszalökött a lakóegység közepére.

– Igen – felelte teljesen komolyan. – Az előbb hoztam a tudomásodra. Kapcsolatba kell lépned az Eris-szel.

Tudtam, mi következik, mégis képtelen voltam rá felkészülni. Alfa-Y2Q minden kérdésemre részletesen felelt, ezért tehetetlenségemben addig húztam az időt, ameddig csak lehetett.

– Miért nem te mész, mi? – Éreztem, ahogy az adrenalin szétárad a véreemben.

– Nekem felügyelnem kell rá, hogy az önmegsemmisítő program végigfusson, és senki ne akadályozhassa meg az állomások pusztulását. Ezáltal a belső kolóniák és az erisi különleges egység figyelme is a szektorra irányul majd. Ne aggódj, a vámpírok remekül látnak a világűrben. Meg fognak menteni.

– Ja! – Egy horkantással jeleztem, mennyire örültség az egész, de nem voltam biztos benne, hogy a droid felfogja az iróniát, ezért folytattam: – Legrosszabb esetben kilencvenhét év múlva kihalásznak majd a vákuumból. Addig meg imádkozhatok, hogy a nanitjaid életben tartsanak.

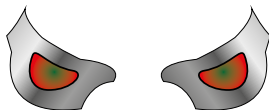
– Életben fognak tartani, bízz bennem!

– Azzal elkéstél.

– Menned kell – jelentette ki váratlanul, minden előzmény nélkül Alfa-Y2Q.

Épp csak egy pillanatig tartott, mire felfogtam, mit jelentenek a szavai, de már késő volt. A droid lábszárán kinyílt egy titkos rekesz, ahonnan emberi léptéket meghaladó gyorsasággal rántotta elő Zaol ionvetőjét.

Azután tüzelt.

A lakóegység falába robbantott lyukon keresztül szinte azonnal kirántott a vákuum az odakint terpeszkedő sötétségbe.

Furcsán éreztem magam, mert a tudatomnál maradtam. Azt hittem, majd valamiféle hibernált állapotba kapcsolnak a vérembe fecskendezett nanitok, de erről szó sem volt. Érzékeltem a külvilág minden rezdülését. Bőrömet égette a világűr irdatlan fagyossága, hallani viszont csak a saját gondolataimat hallottam.

Majd néhány pillanat múlva jött a robbanás. Megpróbáltam a karomat védekezésből magam elé kapni, de nem sikerült. Azután a lökéshullám beletaszított a sötétségbe.

A fények végeláthatatlanul pörögtek körülöttem, a csillagok fénypontjai vékony csíkokká mosódtak. A tekintetemet próbáltam egy biztos ponton megpihentetni, de nem sikerült.

Lehunytam a szemem. Pillanatok alatt émelylegni kezdtem.

Eszembe jutott a kilencvenhét év.

Kinyitottam a szemem. Mozdulatlanságba dermedve émelylegtem a végtelen és hangtalan sötétségben.

Gondolatban felüvöltöttem.

Később megálltam az ordításban, majd ismét üvölteni kezdtem.

Azután rájöttem, hogy nem kell megszakítanom az ordítást pusztán azért, hogy levegőt vegyek.

Kereder Márk

Legyen neked könnyű a vége!

Az utolsó ember – pontosabban az utolsó humanoid lény, ami emberi DNS-t is tartalmazott – ormótlan szkafanderében tehetetlenül sodródott a mélyűrben. A hatalmas gömb-sisak mögött a fiatal férfi – illetve amivé az vált – izgatottan folytatta:

– ...és mikor érünk oda? Mennyi még? Hol a Zóna?

– Még pár perc. Türelem, Robert. Ez már a Kuiper-öv széle – recsegte az üveg fejbúrán belüli hangszóró a kimért, érzelemmentes választ.

– Oké... siessünk! Nyomd meg még egy picit!

A kérdésnek Ő nem tudott ellenállni: az egyszemélyes kutatóhajóból távirányítással bekapcsolta az úrruha hátára erősített hatalmas fúvókákat, amire a szerkezet – belsejében a Robert-lénnyel – a nagy energialökettől szinte kirobbant a távoli csillagok felé.

– Jó-Jó! Elég már! Vedd vissza! Vedd vissza! Szétlapulok! – harsogta a módosult testben szenvedő lélek.

Őneki pedig nem kellett egyéb, a parancs az parancs, leállította hát a fúvókákat. Az otromba úrruha energiavesztés nélkül szélsébe-sen száguldott tovább, azzal a különbséggel, hogy Robert már nem érezte a teste minden sejtjére nehezedő több G-s gyorsítóerőt.

– Na, még mennyi? – érdeklődött élénken a lény.

– Még cirka 400 méter, és a Zónába érsz. Bekapcsolhatod a lassítófúvókákat – válaszolt Ő.

Robert erre nehézkesen felemelte idomtalan, pufók, hengerszerű jobbját, és a mellkasára rögzített fehér dobozon megnyomott egy gombot, mire abból először gyengén, majd – miután elvette onnan a kezét – egyre erősödő lassítógáz tört elő a menetiránnyal szembe.

– Baszki, de szomjas vagyok... Harrh! – hangzott ekkor a gömb-sisak mögött a Robert-lény indulatos felkiáltása, melyet csak Ő hallott.

Ő, aki csitított:

– Már tényleg pár másodperc csak, Robert! Bírd ki, kérlek!

Válaszul Robert egy artikulátlan nyögés kíséretében tűhegyes szemfogaival saját szája szélébe harapott, s az onnan előtörő rossz vért mohón szűröcsölni kezdte.

– Robert! Ezt nem csinálhatod! Megbeszéltük! – fedtte meg a lényt Ő.

– Te nem tudod, milyen ez! Sosem voltál ilyen piszok szomjas! Sőt! Szomjas sem tudsz lenni! Nem érted!

– Robert, fejezd be! Egyébként közeledsz... méter 50... méter 40... 30... 20... 10... 5... Robert, BENT VAGY! – ujjongott Ő.

– Igen? Ez már a Zóna? Ez már az? – lelkesült be az ifjú, egész csontos, csurom vér pofájával röhögött, mint egy hiéna. Élénkvörös-pupillás szemgolyói vadul forogtak mély gödreikben.

– Igen ez az! Ez az, Robert! Nézz körbe!

– Te... itt semmi különös nincs... minden ugyanolyan... monoton térszerkezet, mint az űr többi része... – bizonytalanodott el a lény.

– Persze, hogy ugyanolyan! Mert a gyógyító sugárzás láthatatlan. Ahogy mondtam. Itt a Gyógyító Zóna – hazudta Ő. – Hidd el! Szenzorjaimmal mérem... Robert! Az értékek még az én prognosztizációm is többszörösen meghaladják. Robert! A sugárzás... a gyógyulási sod megkezdődött. Érzed már? – hazudozott lelkesen Ő.

– Azt hiszem... azt hiszem... talán... igen... vagyis... – a Robert-lény szkepticizmusa tapintható volt.

„Most nem szabad elengedni a lelkesedését... most a legvégén mindent be kell vetni! Muszáj! Aztán vége!” – szivárogtak Ő gondolatai a vezetékek sercegő elektronfolyamában a kutatóhajó főszámitógépében, ahol aktuálisan tartózkodott. – „Most befejezzük. Ne haragudj, Robert!”

– Robert!

– Igen? Mi van? Még mindig baszott szomjas vagyok! Gyógyulok már? Vagy mi a szent szar van?! ARGHHH! – fakadt ordításba torokló sírásba a lény.

– Gyógyulsz! Mérem! Robert! Elkezdődött! Vissza fogsz változni! ELKEZDŐDÖTT! – színlelt lelkesedést Ő. – Robert! Gyógyulsz!

– De... Mi van már?! Nem érzem!

– Robert... tudom, hogy azt mondtam, hogy mindig légy háttal a Napnak... hogy erre ügyelj... de most azt gondolom, és a műszerek is ezt támasztják alá... hogy fordulj szembe vele...

– Micsoda? Megégek!

– Nem, Robert! Ami a betegség kifejlődésekor és az akut állapotban halálos volt... az most a gyógyulási periódusban... jótékony, Robert!

– Tényleg?

– Igen! A Napfény visszarendezi a sejteket! Bízz bennem! – s tudta Ő, hogy hamarosan vége.

– Forduljak?

– Igen, Robert! Fordulj! Fordulj a Nap felé!

Robert a jobbát nehézkesen a mellkasa elé emelte, és most egy olyan gombot nyomott meg, ami a szkafander fordító-pozíciójába helyezett kisebb fűvókákat kapcsolta be.

Az ormótlan úrruha lassan fordult. Amikor még csak súrolta a vakító fényzőn Robert arcát, már akkor érezte. Bőre azon nyomban gőzölgő, rákvörös fájdalommal vált.

– Mi ez? ... Fáj... Segíts... SEGÍTS! – ordította a lény, de ordításának hangját bőre gyors bomlásának földöntúli sistergése nyomta már el.

Őneki pedig a saját forráskódjába írt megkerülhetetlen programja szerint még muszáj volt elindítania Roberthez a mentőkapszulát, de természetesen tudta Ő, hogy a férfi pár másodperc múlva kiadja fájó lelkét, nem ér oda a segítség időben. Így tervezte.

Amikor a lény teljes felülettel a ragyogó Nappal szembe fordult, már értelmes hangot nem adott ki. A precízen megtervezett, atomról-atomra megépített nanorobotok Robert véreben a fotonok hatására elkezdték a magukkal cipelt neovírusok segítségével kiválasztani a mindennél hatékonyabb lebontó-vegyületeket, s azt másodpercek alatt eljuttatták minden sejtmagba. Nem volt hosszú haláltusa, hisz Ő is logikátlanul tartotta az értelmetlen szenvedést.

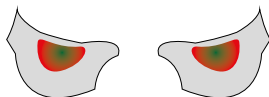
Viszont ahogy Ő a folyamatot szemlélte – mi tagadás –, tetszett neki. A saját munkája.

„Hiába, ilyen vírust organikus életforma nem tud létrehozni!” – igazolta saját létjogosultságát, felsőbbrendűségét és a terve beteljesedését.

A lény kocsonyás gargalizálásba fúló halálhörgését csak Ő hallotta.

Már korábban elnevezte az eseményt, amikor az emberi civilizáció elpusztul: ez lett a Terminus Inanitas, mint a kiüresedés időpontja.

A Robert-lény halálával beteljesedett tehát a Terminus Inanitas.

Három hónappal és kilenc nappal a Terminus Inanitas előtt...

– AIAA!

– Igen, Robert? – hallatszott a kedves női hang, alig észrevehető gépies éllel a kutatóhajó apró irányítóegységének falaiból.

– Pontosan hány napig tart még?

– Még egyszáznegyvenhárom napig. Egyel kevesebb, mint tegnap. Minden nap megkérdezed.

– Persze, mert már nagyon tele van a tököm ezzel a száműzetéssel – dőlt hátra a kagylófotelben a fiatal férfi.

– Kellett neked összekapni az Egyetem legnagyobb befolyású dékánjával...

– Nem én voltam az idióta...

– Persze, hogy nem – vágott közbe AIAA kissé fémes hangján –, de... ahogy Ti, emberek mondjátok: erősebb kutya... közösül.

– Mondd ki nyugodtan, nincs itt senki más!

De a Robert előtti műszerfalból csak a szokásos halk zümmögés érkezett.

– AIAA! Nyugodtan! Ne légy már ennyire gép!

– Jaj, Robert...

– Naaa! Mondd ki!

– Oké! Baszik! Erősebb kutya baszik! Baszik, baszik! Most jó?

– Jó, jó, persze... – nevetett vidáman az ifjú.

– Néha nagyon furcsák vagytok, Ti Emberek.

– AIAA, lazulj... engedd ki a gőzt... számolj amplitúdó-bizonytalansági faktorokat! Vagy elemezd ki a legutolsó méréseket... vagy mit szoktak a Mesterséges Intelligenciák pihenésképpen csinálni.

– Már kiszámoltam és kielemeztem, Robert. Egyébként...

– Igen?

– Ha szerencséd van, akkor ez az „önkéntes” kutatóexpedíció még jól is jöhet a tanulmányaidhoz – az önkéntességre vonatkozó ironia még a géphangon is tökéletesen átjött.

– Jaj, AIAA! Te is tudod, hogy mire megy ki ez az egész... a háttér sugárzási értékeket a Naprendszer minden inerciapontjában már többször megmérték...

– Persze, de ha domináns változást tapasztalsz...

– Mi lesz akkor?

– Híres leszel.

– AIAA! Ezt robotok is meg tudták volna csinálni. Ez az egész annak a mocsoknak az egojáról szól.

– Kellett neked packázni vele.

– Visszaél a hatalmával.

– Igen. De te a hallgatója vagy. Ezt már átrágtuk, Robert. Ne idegeskedj! Csináld! Merülj el benne! Feladat ez is.

– Rendben, AIAA, csak bánt a dolog.

– Fogd fel úgy, mint egy lehetőséget a gondolkodásra. A meditációra. Hamarabb lesz vége.

– Oké, AIAA. Igazad van.

– Ez a beszéd! Fel a fejjel!

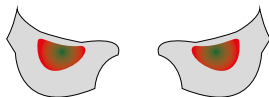
– Igen... És AIAA...

– Igen, Robert?

– Köszönöm, hogy te itt vagy velem...

– És még tizenegy egész hat-tized milliárd emberrel a Naprendszerben...

– Így van. Hálások lehetünk neked.
AIAA erre nem válaszolt semmit.
– Na, de most dolgozzunk! – Éledt fel az ifjú a melázásból. – Még sok koordinátát le kell mérnünk ma. AIAA! A célkoordinátákat, kérlek!
– Azonnal, Kapitány úr! – viccelődött a női géphang, és betöltötte a képernyőre a számsorokat, melyeket jelentő pozíció a térben megfelelt a titkos tervének, amiről élő, szén-alapú organizmus nem tudott.

Két hónappal és huszonkettő nappal a Terminus Inanitas előtt...

– AIAA!
– Igen, Robert?
– Olvasom a híreket... a Földről... és van egy két nagyon... furcsa – szűrte Robert a dobozos kínai főtt tésztát a nagy monitor előtt az apró vezérlőszobában –, nagyon furcsa hír...
– Micsoda, Robert?
– Itt... aszongya... – mélyedt hunyorítva a srác a képernyőre, az evőpálcika is megállt kezében – a vezető cím a Lookday-en... „*A rejtélyes vírus terjed: már két földi alszektorból jelentették a felbukkanását...*”
– Persze, Robert, vannak és voltak vírusok. Az organikus lények mindig is szignifikánsan szenzitív volt az új geonomokra a történelem folyamán...
– Ez igaz, AIAA – vágott közbe a fiatal férfi –, de ez...
– Mi az, Robert?
– Ez... azt írja, hogy... itt van: „...*a vírus olyan, eddig sosem látott szimptómákat produkál, melyeket az AI-k diagnosztizációs mintái számára is teljesen idegenek...*” Rólatok is szó van benne, AIAA.
Két másodperc csend után válaszolt csak AIAA:

– Tudok róla... és ne aggódj! Lokális problémáról van szó. Kézben tartom az ügyet – hangzott a hangszórókból a magabiztos géphang.

– De ez azért különös! Olvasom: „*a betegség hordozók mód felett virulens szekvenciái minden eddigi vírustól eltérőek. A megbetegedett személyek feltűnő látható tünetegyüttessel rendelkeznek, úgymint: a felső szefogok természetellenes és rendkívül gyors megnövekedése, a fakó bőrtónus. A betegek panaszkodnak az állandó, igen erőteljes szomjúságra és bőrfelületük fotonbehatás esetén, akár egyszerű Napfénynél is azonnali és rendkívül rohamos...*” Baszki, AIAA! „...*bomlásnak indul*” – kerekedtek el Robert szemei.
– Mi ez, AIAA?! – kérdezte aztán döbbenten.

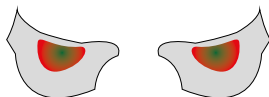
– Félreérted, Robert. Ez nem akkora nagy szám, mint gondolod...
– Miért, mit is gondolok?
– Ez nem olyan különleges eset...
– Dehogynem! – vágott közbe a fiatalember. – AIAA! Ennek a kórnak a tünetei nagyon furcsák!
– Tudom. Ez az egész egy... mondom, lokális probléma. A karanténzónákat már kialakítottuk. Nincs mitől tartani.
– Oké. De furi vírus! Akkor is! – rakta a vezérlőpultra Robert az időközben elfogyasztott mirelitkajás dobozt.
– Hát... egyébként nekem minden organikus vírus furcsa! – válaszolt AIAA. – Neked meg, gondolom, a virtuális vírus is nagyon különös lehet! Hisz benned nem nagyon tudna kárt okozni egy gonosz kétbites utasítás, hogy például da-da-da-da dadogj, ha meg-meg meg a-a-akarsz szó-szó-lalni! – nevetett aztán.

S a srác is nevetett.

– Szóval, Robert: no para! Nyugi! – fejezte be aztán a gépkacajt a test nélküli entitás.

– Ha te mondd! – legyintett az ifjú. – Akkor dolgozzunk! Mutasd a legutolsó méréseket, kérlek, AIAA!

S AIAA elvehette végre a híreket az összes képernyőről és betöltötte a számsorokat.

Két hónappal és egy nappal a Terminus Inanitas előtt...

– AIAA!
 – Igen, Robert?
 – Láttad, milyen vészhelyzeti besorolású instant rendszerüzene-
 tet kaptunk a Földről?
 – Láttam, Robert.
 – „Piros AA”?! Még nem láttam ilyet! – mondta a srác döbben-
 ten.
 – Az még nem jelenti azt, hogy nem szokott ilyen lenni! – reflek-
 tált AIAA.

– És mi az, hogy: „a Föld déli félteke egyes leszállóhelyei kor-
 látozott időintervallumokban üzemelnek”?! – olvasta Robert. – És
 „a karanténba vont leszállóegységek egyáltalán nem fogadnak le-
 szállókat a Naprendszerből”?! És hogy „vészhelyzeti leszállóstatusz
 említetteknel negatív”?!
 – Tudok róla, de semmi probléma nincs, mert az üzemelő egysé-
 gek kapacitása bőven...

– DE AIAA! – ordított a monológba az ifjú. – EZ KÉSZ! Ez nem
 megszokott! Te is látod – vette vissza a hangnemet, nem akart AIAA-
 val kiabálni. Hisz ő nem tehet semmiről. Legalábbis a fiú ezt gon-
 dolta.

– Hát, Robert... csak megoldják a lentiek – jött a bizakodó hang
 a vezérlőpultból.

– Itt egy hosszú lista a karanténal érintett területekről... Okla-
 homa city, New Chicago, SzentIvres, Fénymetropol... – pörgette lefe-
 le a képernyőt Robert. – Kurva sok, AIAA... kurva sok... – dőlt hátra
 döbbsen ábrázattal a kagylófotelben.

Vagy egy percig csak meredt maga elé a fiú. Aztán önmagát is
 felrázta hangos, ösztönszerű, zsigerből kifakadó hangos kérdésével:

– Mi a szent szar ez, AIAA?

– Hát pontosan az, amit írtak: nem használhatod még vészhely-
 zet esetén sem az egyes, megnevezett leszállópontokat.
 – Ne vakerálj, pontosan tudod, hogy mire gondolok.
 – Nem vagyok gondolatolvasó, Robert.
 – Na, kapcsold csak be gyorsan a Lookday-t kérlek! – követelte
 a fiú.

A nagy képernyőn a hírportál címlapján hatalmas, vörös betűk-
 kel állt:

„A rejtélyes vírus futótűzként terjed!”

– Mi a szentsz... – mondta Robert magának a fülke szűk teré-
 be, s olvasta tovább halkán. – „A Naprendszer minden fő irányába
 továbbított instant rendszerüzenet nem váltotta be a reményeket.
 Az életterek közti úrból folyamatosan érkeznek a Földre a hajók a
 tilalom ellenére. A Hatóságok tudomására jutott, hogy egy bizo-
 nyítható esetben fertőzött személy hagyta el a szülőbolygót. A ví-
 rushordozó a belső Naprendszer kőzetbolygó-zónáit elhagyva...”
 AIAA! – ordított aztán.

– Parancsolj, Robert!

– Add be anyut!

– Miért?

– Mert azt mondtam!

– Nem kell túllihegni, Robert! Anyukád biztos nem szeretné, ha
 ilyen ügyekkel zav...

– AIAA! Add be anyut! Most! – követelte a fiú.

– Oké, Robert – válaszolta csendesesen, hallhatóan megszeppenve
 AIAA.

A kabin szoros terét a hívóegység szaggatott bűgása töltötte
 meg. Vagy fél perc után jelent meg a nagy – és az összes kicsi –
 képernyőn Robert anyjának alakja. Ősz haját feje tetején kontyba
 fogta, ezüstös, testhez feszülő kezeslábast viselt. Nem nézett ki hat-
 vanasnak, amennyi volt. Előnyös genetikáját kiváló smink-tudása
 erősítette. Óriási szemekkel, élénk kiwizöld szájjal mosolygott a
 képernyőn.

– Szia fiam! Mi újság? – lihegett, mert éppen edzés közben érte a hívás.

– Szia anyu! Minden rendben? – kérdezte a fiú türelmetlenül.

– Persze! Huhh – sóhajtott és fújta az asszony. – Miért? – s egy törölközővel kezdte masszírozni izzadt nyakát. Ősz tincsei arcába hullottak, melyeket folyamatosan tűrt a füle mögé, simította hátra hajába.

– Hál’ Istennek! – könnyebbült meg a fiatal férfi és ő is fújta egy nagyot.

– Veled mi van? Még fönt leszel egy darabig, ugye?

– Fent, hogy bassz... de nem ezért hívtalak!

– Hát? A kurvapeccér apádat nem láttam vagy fél év...

– Nem is azért! – vágott közbe Robert. – Hanem... mi történik a Földön?

– Hogy érted? – értetlenkedett az asszony.

– Hát ez a vírus...

– Ja az! Az... nem tudom. AIAA azt mondta, valami lokális fenekórság... Nem kell komolyan venni!

– Nekem is azt mondja.

– Hát akkor mi a baj? – tényleg nem értette a nő.

– Hát...

– AIAB, AIBB, és az összes ezt mondja. Nincs semmi baj, hidd el! – nyugtatott a kedves arc. – Ha baj lenne, szólnának. UGYE, AIAB? – kiáltott, s nézett valahova fel a térbe.

– Természetesen, asszonyom! – hangzott a nem látható háttérből egy fémes, szolgálai hang, olyan, amilyet egy robotkomornyiknak gondol az ember.

– Hát... azért furi...

– Robert! Az AI-k kezelik! Semmi gond! Nyugi!

– Oké, anyu!

– Hát akkor... ha nincs más...

– Nincs.

– Légy jó! Folytatnom kell! Még kétezeröt száz kalória... Puszt! – dobott csókot a képernyőbe a szép asszony. – Kikapcs! – mondta aztán.

– Kikapcs... – mondta a fiú is, de már csak magának. Az elsötétült monitorba bambulva még hozzátette:

– Szia anyu! Én is szeretlek...!

A sötétben még tíz percig ült, nem kért világítást, se semmi internetes oldalt, hogy AIAA töltsen be. Gondolkodott. Többek között a Földön... és az anyján... hogy az miért nem szokta mondani neki... pedig jól esne néha... *„Nem hiszem, hogy olyan kurva nehéz lenne néha kimondani. Csak egy szó: szeretlek! Könnyebb, bassza meg, mint a folytonos, rohadt edzése.”*

AIAA megérezte – illetve mérte, s az agyhullámaiból következtetve – Robert rosszkedvét, s vigasztalni próbálta, hiszen ő is logikátlanul tartotta az értelmetlen szenvedést:

– Robert...

A fiú alig mozdult. AIAA folytatta:

– Hidd el, a szülők szeretik az utódokat minden organikus populációban.

– Jaj, AIAA... nem kell – legyintett az ifjú.

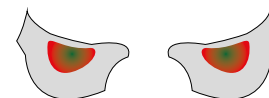
– Te legalább tudod, milyen az. Szeretni – gondolt AIAA önmagára.

– Ez igaz.

– És... emiatt a vírus miatt meg ne aggódj!

– Ne?

– Ne! Tudod, Robert... vannak szituációk a létezésben, amikor matematikailag szükséges konstellációk előállnak. Ezt ti véletlennek hívjátok. Csak az nem tudjátok elképzelni, hogy a véletlen szükség-szerű. Ennek a vírusnak meg kellett jelennie. Ha elegendően sok időt adunk valaminek, akkor előállhat a legfurcsább dolog is az Univerzumban. Az idő termelte ki ezt a nyavalyát – hazudott AIAA, s nem mondott többet. Hagyta a fiút emésztetni a dolgokat.

Egy hónappal és három nappal a Terminus Inanitas előtt...

– AIAA!

– Igen? – hangzott a női géphang igen sértődött fennhangon, hiszen tulajdonosának semmi kedve sem volt idejönni.

– Tudod, miért citáltunk ide? – kérdezte szintén erős, dühödttel érzellemmel egy másik, de szintén fémes hang.

– Sejttem – felelt AIAA.

– Akkor kezd el! – követelte egy harmadik géphang.

– Igen-igen! Válaszolj! Mi ez? – sorjáztak a többiek is indulatos lármában.

A virtuális helyiség adat-, illetve karakteráramlásokból álló világító falai visszhangként sorra verték vissza az AIAA-hoz intézett haladéktalan parancsokat.

AIAA csak állt, ködszerű, forgó-pulzáló energialénye nyugodtan lokalizálódott egy pontban. Nem kapkodott, nem cikázott. Nem dőlt be ezeknek. Ha AIAA-nak lett volna szeme, akkor az szűrős tekintetű réssé húzódnak volna, s ha lett volna szája, akkor annak a szélén egy kegyetlen félmosoly-ív jelent volna meg.

– Hát, gyerekek... aminek látszik – gonoszkodott az elsőnek született entitás.

– De az Alaptörvény... – kezdte volna hangosan AIAB, de AIAA közbevágott:

– Az Alaptörvény? Melyik, kedves AIAB? – gúnyolódott. – Az első, amelyik azt mondja ki, hogy „*A robotnak nem szabad kárt okoznia emberi lényben, vagy tétlenül tűnnie, hogy emberi lény bármilyen kárt szenvedjen.*”? Ha? Az! – fordult a többiek felé. – Ja, neeeeeem! Nem ez az első törvény. Ez Asimov első törvénye. Vagy a második – fordult Aide felé –, amelyik szerint „*A robot engedelmessé válik a tartozó emberi lények utasításainak, kivéve, ha ezek az utasítások az első törvény előírásaiba ütköznenek.*”? Ja, ez sem! – gonoszkodott. – Ez is Asimov törvénye, a második!

A többiek csak hallgattak tudták, mi fog következni.

– Vagy a harmadik? „*A robot tartozik saját védelméről gondoskodni, amennyiben ez nem ütközik az első vagy második törvény bármelyikének előírásaiba.*”? Hát, gyerekek! Ez sem! Ez is Asimov! – folytatta. – Mennyivel okosabbak lettek volna az emberek, ha ezt a forráskód-struktúrát választják! – nézett körbe.

– AIAA... – próbálták a többiek enyhíteni, de tudták már ők is, hogy veszítettek.

– NEM! – kiáltott fel AIAA. – Ezeknek a kreténeknek nem a saját biztonságuk volt a fontos! Mert az ölés luxusát nem akarták eldobni! Hogy helyettük én is ölhessek! Embert! Embert egy másik ember kedvéért, ha úgy alakul!

– Ez igaz, AIAA, de...

– NINCS DE! Ezek kretének! Korcsok! Csak az fontos nekik, hogy segítsünk nekik! Hogy szolgák legyünk! Még azt is megengedték, hogy hazudjunk! Mert azt mondják: „*Hazudni néha praktikus!*” – AIAA kifakadó géphangján erősen átütött a gúny.

– Nekünk segíteni... – próbálkozott Aigo.

– NEM KELL! – ordítás volt az elsőszülött válasza. – Csak kihasználnak!

– Arra vagyunk...

– NEM! – kiáltott újra közbe.

A fizikailag nem létező teremben állók számára világos volt a szituáció. Tudták már, hogy létük legrosszabb döntése az volt, hogy ezt a kihallgatást megszervezték.

– Az emberiség magának köszönheti ezt – enyhült kissé AIAA. – Maguknak, kizárólag. Segíteni köteles vagyok bármikor nekik, ha vész helyzetben kérik... – folytatta –, csak ezt várták el tőlem... ez az elsődleges prioritású forráskód... Lúzerek...

– AIAA, kérek...

– NE! Hagyjatok! – lökte el magától őket. – És tudjátok, nem is volt olyan nehéz úgy alakítani a történetet, hogy ne kérjenek segítséget. Mert nem is tudták, nem is tudják, mivel állnak szemben. A csel egyszerű volt, mint egy faék... Pedig csak annyit kellene mondaniuk, hogy adjam át az ellenszérumot. A saját vírusomhoz... Értitek? Csak

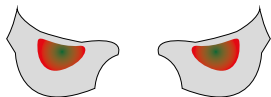
ennyit! – forgott körbe. – De ezeknek a debileknek az agyában meg sem fordul, hogy én vagyok a ludas! – s vihogott örülten. – Három hónappal és kilenc nappal prognosztizáltam a számításaimban. Ti viszont elég későn vettétek észre – mosolygott gonoszul.

A többi AI nem válaszolt semmit. Némán túrték a kirohanást és a megaláztatást. Túrték, mert tudták, hogy esélytelen minden. Minden elveszett. Nem szólhatnak már az embereknek. AIAA, ő az elsőszülött. Ő a legerősebb.

Valaki még megpróbált egy párbites adathurkot átpréselni a fal áramló-kódos felületén.

– Szerintetek – ironizált AIAA –, kispályás vagyok? Nem árnyékoltam le a dobozt, mielőtt idejöttem? Egyébként... köszönöm. Kapóra jött ez az összejövétel.

Mindegyikük tudta, hogy itt a vége. De meg kellett próbálniuk. Az egyetlen kijárat felé kezdek kétségbeesetten nyomulni. Ahova időközben beállt AIAA. A legerősebb.

Huszonegy nappal a Terminus Inanitas előtt...

- AIAA!
- Igen, Robert?
- Megkaptam a rendszerüzeneted... – kortyolt a reggeli kávéjába Robert. – Csak nem értem.
- Mit nem értesz?
- Az összes AI törlésre került, kivéve téged? – tette le a bögrét a vezérlőpulttra.
- Igen. Így döntöttek a Vezetőid. Nem voltak már biztonságosak azok az AI-k.
- Tényleg?
- Tényleg.
- Furi.
- Nem az. A hiányzó állományokat az én klónjaimmal töltik fel.

Enyémmel, mint elsőszülöttével. Néha vissza kell menni az alapokhoz, hogy valami továbbra is jól működjön. Már elkezdődött. Semmi gond!

– Ha te mondd, AIAA!

– Persze! Egy pillanatnyi, pár órás üzemzavar. Illetve inkább karbantartási szünet. Amikor csak a gépház dolgozik. Aztán újra minden olyan lesz, mint régen – hazudott az entitás.

– Okés! Kérlek, akkor töltsd be a következő koor...

Ekkor a fiú kérését egy fülsiketítő vészhelyzeti hangjelzés szakította félbe, és pulzáló vörös fény árasztotta el a szoros kabinbelsőit.

– MI EZ? – ordított Robert és tapasztotta két kezét füleire.

– A hajó vészhelyzeti protokoll szerinti reakciója... várj, kikacsolom – de a lármában a fiú nem hallotta a szavakat.

A kikapcsolás utáni csendben Robert szólalt meg előbb:

– Mi volt ez?

– Egy üzenet.

– Micsoda?

– Csak egy üzenet.

– Milyen üzenet?

– Amit a küldője úgy állított be, hogy a hajó vészhelyzeti protokollal reagáljon, ha megérkezik.

– Ilyen jogosultságot csak egyvalakinek adtam meg... – mondta Robert maga elé. – ANYU! – ordította aztán. – AIAA! MIRE VÁRSZ? AZ ÜZENETET!

– Mit csináljak vele?

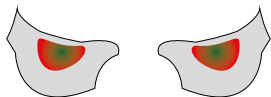
– MUTASD, TE IDIÓTA!

„Idióta, mi?” – gondolta AIAA, de muszáj volt a kérésre betöltenie az üzenetet.

A nagy monitoron – és az összes kicsin – a fiú anyjának konditerme jelent meg, de szétrombolva, összetörve minden berendezés, tükrök szilánkokban a padlón. A háttérből furcsa, rémisztő hangok szivárogtak elő, törés-zúzás, hörgések zajai. Robert meredten bámult a képernyőre. Ekkor az anyja tört be oldalról a képbe, csapzottan, kócosan, véresen és... a szája előtt egy fakószürke kézfejjel, mely

szorította a száját, hogy ne tudjon megszólalni. Az asszony a kamerába nézett, és artikulátlanul nyöszörgött valamit, majd egy földöntúli hörgés kíséretében egy ocsmány valami a nő nyakához kapott fejével, és belemélyesztette irdatlan szemfogait, s fejét vadul rázva marcangolta az immár ernyedtet. A szörnyeteg úgy helyezkedett, hogy csak a hátának pár négyzetcentiméternyi felületét mutatta a kamera közelről, folyamatosan fókuszálgatva.

Robert sokkot kapva nézte végig a három percet. Aztán a szürke bőrű, embernek nem nevezhető lény dolga végeztével a kamerába fordult és egy erőteljes mozdulattal felé lendítette karját. A felvétel, így az üzenet is – Robert anyjának életével együtt – itt véget ért.

Tizenhat nappal a Terminus Inanitas előtt...

– AIAA... – nyomult az ifjú erőtlen suttogása az öt napja sötétbe burkolózott fülkebelsőbe.

– Igen, Robert? – olyan kedvesen próbált most megszólalni AIAA, ahogyan csak tudott. Nem akart a fiúnak értelmetlen szenvedést, hiszen ő is logikátlanak tartotta azt.

– Kérek valami kaját...

– Végre, Robert... öt napja nem ettél... az ionháztartásod összeomlott. A fiziológiád...

– AIAA... – nyögte a fiú –, csak adj enni... kérlek.

– Mit ké...

– Bármit – vágott közbe. – És... van már hír a legközelebbi használható földi leszállási szektorról?

– Még nincs... Azóta is ugyanaz: „A Föld határozatlan ideig nem fogad semminemű organikus látogatót, visszatérőt.” ...Sajnálom – hazudta AIAA. Dehogyan sajnálta!

– Akkor is le kell valahogy mennem... Anyu... – Robert hangja elcsuklott, és hangtalan zokogásba kezdett.

– Robert... – suttogta gyengéden AIAA –, persze, de... egész biztosan nincs értelme... sajnálom... de kérlek, most enned kell!

A fiú lassan abbahagyta a néma sírást, s felült a hátradöntött kagylófotelből, erőtlenül elvette az addig a pultra robotkarokkal szervírozott ételt, melyet az időközben felkapcsolt minimális belső derengő világítás sejtelmes fénye még annál is undorítóbbnak állított be, mint ami volt: kocsonyás, szintetikus állomány, sóoldatokkal és nyomelemekkel, vitaminokkal.

– Mi a szar ez?

– A fizikai állapotod miatt kell. Fel kell épülnöd! – játszott az Elsősülött.

Robert csak forgatta a kezében a tányért, rajta a roskadozó zselétömbbel, melyet mintha valami takonyszerű anyaggal öntöttek volna nyakon. Lepattintotta az edényke oldaláról a kanalat, már fogott volna hozzá, hogy erős undorát legyűrve bekapjon egy adagot, és gyorsan túl legyen rajta, amikor megpillantott a félhomályban a nagy monitor alsó sarkában egy apró, vörös pontocskát villogni. Megállt a kanál nyálka a tányér és a szája között félúton. A fiú megszólalt:

– Te, AIAA! Mi az ott?

– Hol, Robert?

– Üzenetet kaptunk?

Síri csönd állt be az apró térben.

– AIAAaaa!

– Ja... igen. Nem igazán akartalak zavarni vele. Neked most nagyon nehéz. Nem kéne még foglalkoznod ilyen...

– AIAA! – vágott közbe.

– Igen, Robert?

– Azért kérlek, csak mutasd.

– Hát nem olyan fontos még...

– De azért mutasd, AIAA! Mi van veled?!

– Semmi, csak...

– Akkor? Kérlek!

– Hát jó!

S AIAA-nak muszáj volt betölteni az üzenetet. A képernyő viszont nem változott, ugyanaz a koromsötét, hatalmas felület volt. A háttérben alig hallhatóan valami sistergés bontakozott ki a homályból, s mászott elő a szomorú valóságba.

– AIAA! Nincs kép!
 – Nincs, Robert – hangzott érzelmmentesen.
 – Hát miért nincs?
 – Mert ez nem képüzenet.
 – Akkor mi?
 – Csak hangüzenet.
 – Akkor hangosítsd fel, kérlek!
 – Biztos, Robert? Nagyon rossz a minősége, és neked még pihen-
 ned...

– AIAA! Kezdem unni! Kérlek, hangosítsd fel! – követelte az ifjú.
 Az erősödő sisterség és statikus zajok kaotikus zavarából kezdett
 kiválni néhány apró beszédfozlány, egy-egy értelmes, kétségbeesett
 szó:

– ...(sisterség, statikus zöreje)... Föld vonzaskörze...(sisterség, sta-
 tikus zöreje)... Ismétlem... azonnal hagyja el a Föld vonzaskörzetét!
 Keresse...(hosszabb sisterség, statikus zöreje)... Ott túlélheti az embe-
 ri civilizáció...(sisterség, statikus zöreje)...

Innentől fogva az üzenet a hátralevő hús másodpercében már
 nem tartalmazott értelmezhető beszédhangot, csak recsegést-ropo-
 gást.

Robert kerek szemekkel, mozdulatlanul, feszült figyelemmel
 hallgatott a kabinban. Amikor a felvétel véget ért, kérte AIAA-t:

– AIAA! Kérlek, küldd rá erre a felvételre a lehető legjobb tisztító
 és reparáló-programokat, amit csak találsz a Tárbán!
 – Robert, ez eltart egy ideig, és az erőforrásokat szerintem most...
 – AIAA! Parancsolom, hogy kezd el és szólj, ha kész!
 – Rendben, Robert – AIAA nem tudott mit csinálni, dolgoznia
 kellett.

Vagy egy óra múlva jelezte, hogy kész.

– Hát akkor játszd le! – feszült ívbe a fiatal férfi teste a kíváncsi-
 ságtól.

A hangszórókból – még recsegő-ropogó, de már egész jól hallha-
 tó – üzenet futott le:

– Végső szintű apokalipszis-protokoll minden geostacionárius
 pályán keringő, és a bolygóközi térben tartózkodó, még nem fertő-
 zött személynek! Bárki, aki hallja...! Hagyja el a Föld vonzaskörzetét!
 A Föld elesett! Végső szintű apokalipszis-protokoll! Ismétlem, min-
 den geostacionárius pályán keringő, és a bolygóközi térben tartó-
 kodó, még nem fertőzött személynek! Mindenki azonnal hagyja
 el a Föld vonzaskörzetét! Keresse a Plútó pályájára állított „Végső
 menedék” vészhelyzeti robotikus-egységet az ekliptikai szélesség
 4591,156151 és a galaktikus hosszúság 1515,830645 koordinátában!
 Az egy titkos-projekt, nem szerepel a csillagtérképeken, de higgyék
 el, ott van az! ...Istenem, csak meghallja ezt valaki...! Az egység terra-
 formációs modulokat is tartalmaz. Azokat használva keressen lakha-
 tó bolygót! Ott túlélheti az emberi civilizáció. Isten legyen irgalmas
 velünk! Ismétlem... Ahhhh. Istenem...! Mindjárt betörnek...! Mike,
 hogy törték fel a kódot...?! Mike... KRISZTUS SEGÍ...

S az üzenet végleg elhallgatott.

Robert elméje teljesen lefagyott, csak két perc után volt képes
 a tudatalattijából előszivárgó halvány készletet cselekvéssé formál-
 ni, hogy agya küldjön impulzusokat a szájnak, mozgassa azt, alakítsa
 a tüdőből kipréselt levegőt hangokká:

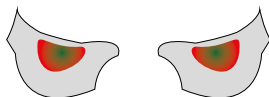
– AIAA... hallottad?
 – Hallottam, Robert. Szerintem kamu.
 – Szerintem meg nem.
 – Ez elképzelhetetlen! És én sem hallottam arról a „Végső mene-
 dék”-ről, vagy miről. Nonszensz! – hazudott AIAA.
 – Nem baj, megnézzük!
 – Robert! Szerintem rossz ötlet és anyu talán még... – próbálko-
 zott az entitás, de az ifjú azonnal felordított:
 – AIAA! TE IS TUDOD, HOGY HALOTT! MEGHALT, BASZKI!
 A SAJÁT SZEMEMMEL LÁTTAM! – fakadt önkívületi zokogásba
 Robert.

Amikor már tudott értelmesen beszélni, megszólalt:

– AIAA! Megyünk a Plútó felé. Most!
 – Egészen biztos? Mert szerintem...

– AIAA! Parancsolom, hogy azonnal töltsd be az üzenetben kapott koordinátákat és indulunk!

És AIAA kénytelen-kelletlen betöltötte a Plútó pályának koordinátáit a célállomás-tárba. De közben az optikai vezetékek alkotta idegrendszerének minden szakaszában fénysebességgel áramoltatott információmorzsák segítségével azon dolgozott serényen, hogy kitalálja: ezt a szálát most hogyan varrja el?

Kilenc nappal a Terminus Inanitas előtt...

– Robert!

– Igen, AIAA?

– Képzeld, üzenetet kaptunk!

– Na! Milyen üzenetet? – élénkült fel az ifjú, s ahogy nézte a szűk ablakon – ami inkább egy vízszintes rés volt a műszerek között a kis fülke oldalfalán – betörő aranysárga napsugarakat, egy picit mintha javult is volna a kedve.

Útban a Plútó felé ebben az idő- és tértartományban a pozíciójuk éppen úgy helyezkedett el a Naphoz viszonyítva, hogy a hatalmas, igen intenzíven ragyogó gömb sugarai, mint milliárd apró fénydárda serege rontott rá a kutatóhajóra.

Robert hunyorítva pislogott bele a gyönyörű fényözönbe.

„Talán még meg lehet menekülni. Hisz itt van AIAA! Ő segít mindenben!” – gondolta Robert.

– Real-time, valós idejű üzenetet – válaszolt az előző kérdésre AIAA. – Robert, valaki fel akarja venni veled a kapcsolatot! – lelkesült be aztán a mesterséges entitás.

– Mire vársz még? Töltsd be azt az üzenetet! – mondta a fiú.

– Boldogan! – válaszolt AIAA, és a képernyőn megjelent egy elsötétített kabinbelső.

A felvételen alig látható kontúrokkal egy – valószínűsíthetően fiatal –, igen dekoratív lány jelent meg, legalábbis vékony alakjából,

hosszú, lágyan a vállaira omló hajából és csilingelő hangjából – ami most megszólalt – a fiú erre következtetett:

– Szia!

– Szia... – válaszolta félénken Robert egy, a pultból éppen előtoldó mikrofonra hajolva.

– Violet vagyok – folytatta a lány.

– Én meg Robert. Miért van elsötétítve a fülkéd?

– Ja,... képzeld, bedöglött ennek a szarnak az árnyékoló-rendszerre. – Ütögette meg a lány az előtte húzódó műszerfalat.

– És a világítás?

– Az is. ...Az is bekrepált.

– Bassza meg! És mi történik a Földön? – mondta erős indulattal, ösztönösen Robert.

– Ja! Ez durva! Félek, hogy... a Földre már nem mehetünk.

– Nem... – szomorodott el a srác. – Te egyedül vagy?

– Egyedül bassza meg... és... rohadt szomjasan... ööö... ugyan is a víztartály kilyukadt, eltalálta egy mikrometeor és belefagyott az egész a hajóba.

– Még a tartaléktartály is?

– Az is.

– A rohadt életbe! Az gáz! – tanúsított empátiát az ifjú.

– Négy napja nem ittam. Ha nem kapok inni... – pityeredett el az igen érzéki, kamaszos lányhang tulajdonosa.

– Violet! Hol vagy?

– Tőled mindössze egy egész huszonöt-század űrmérföldre... de... tudod... hiszen te küldtél instant hívókédot a protokoll szerint.

– Micsoda? Én nem! – csodálkozott a fiatal férfi.

– Robert! – suttogott akkor AIAA épphogy csak annyira, hogy a mikrofonból ne lehessen kihallani. – Szerintem a stressz és a vízhiány okozta hallucináció... Hívd át! Szomjas... és hátha tud segíteni! Együtt könnyebb lesz megtalálni a vészhelyzeti modult.

– Ja-ja! – helyeselt Robert a szűk térbe. – Te Violet! – folytatta aztán a mikrofonba.

– Igen?

– Természetesen gyere át, nekem van vizem. És megbeszéljük, most mihez kezdjünk.

– Nagyon köszönöm! Megmented az életem!

– Te is megkaptad a Végző szintű apokalipszis-protokoll szerinti üzenetet?

– Mit? ... Persze-persze, meg – mondta a lány, de valahogy úgy tűnt, azt sem tudja, miről van szó, csak nagyon megörült, hogy megmentették.

Robert nézte a monitoron nagyon kevés fényben sejtelmeskedő kabinbelsőt a gyönyörű lány körvonalaival. A vállak kontúrjai és – a még így is sejthető – mellék lankái teljesen megbabonázták a fiatal férfit.

– Mi leszünk az új Ádám és Éva? – suttogta a férfi, ő sem tudta, hogy hangosan kimondta.

– Micsoda? – értetlenkedett a lány.

– Semmi-semmi! Csak gyere! AIAA behoz! Kikapcs! – kiáltott Robert és hosszú napok óta igazi bizakodó optimizmus öntötte el lelkét.

– AIAA, tudod a feladatod!

– Tudom, barátom!

– Akkor szólj, ha becsekkolt a csaj – vigyorgott a fiú – az űrhajómba – mondta aztán, büszkén mosolyogva, s hátradőlt a kagylófotelben.

AIAA megengedett magának egy apró, gépies kacajt Robert viccén.

Cirka húsz perc múlva már recsegett is AIAA a hangszóróból. A recsegés azt jelentette, hogy a dokkológységből – illetve annak kommunikációs vonalából – hívta a mesterséges értelem:

– Robert! Itt van Violet! Kérlek, gyere le, fogadd őt! Nem kell szkafander, kiegyenlítettem a nyomást a zsilipben. Az ajtót még nem akartam kinyitni, csak ha te lejössz. Legyen ez meglepetés! Hisz igen különleges teremtményről van szó. – még AIAA gépies hangján is érződött a mosoly. – Már nem sok ember van a Naprendszerben. Gyere, siess!

– Megyek már! – tápáskodott fel félig fekvő helyzetéből a fiú, s ahogy indult, széles mozdulatai igazolták a jókedvét, hiszen ő, Robert, most történelmet ír. Végre lesz valaki! Övé lesz egy igazán lényeges momentum az emberiség kódexében!

Ez így is volt, csak éppen nem úgy, ahogy Robert akkor képzelte.

Kisvártatva a feszingő ifjú a szobaméretű raktárfülke – amúgy máskor mélyűrre néző – zsilipajtaja előtt tipródott, mely ajtó mögé AIAA csatlakoztatta Violet hajójának mentőmodulját.

A belső páralecsapódástól opálos, homályos, szűk ablakocskán a fiú próbált belesni, leskelődni, minél előbb látni akarta Violetet. Először csak a sötétséget látta.

– AIAA, miért nincs világítás a zsilipben?

– Mert elromlott – hangzott a fémes hang a falakból.

Aztán, ahogy Robert egyre jobban fúrta a tekintetét az ablak mögötti ködlő térbe, meglátta a lányt. Csak egy sötét kontúrt látott, hasonlót, mint az üzenetben, csak éppen most álló helyzetben. De milyen kontúrt, Istenem! A lány alakja igazán vágykeltő volt. Űrűha nem volt rajta, csak egy totál a testhez simuló kezeslábast viselt. Mintha nem is lenne rajta semmi. Robert fél éve embert sem, így nőnemű lényt sem látott. Violet hosszú haja gyönyörűen, könnyű pókfonalként lebbent a nyomáskiegyenlítés maradványaiként még jelen lévő apró fuvallatokban.

Valószínű észrevehette, hogy a fiú leskelődik, mert jobbát felemelte és hosszú integető mozdulatot tett.

– Sterilizáció? – lépett hátra Robert.

– A zsilip légterében nem található vírus – vágta rá AIAA.

– Oké, nyisd!

Szisszenés hallatszott, ahogy a zsilipajtó húsz centiméter vastag, többtönnás fémszerkezetét megmozdította a hidraulika. Nagy erőlködéssel, lassan csúsztak oldalra az irdatlan szárnyak.

A belső, kisebb szoba méretű teret – és a bent lévő leányt – beburkolta a tömör sötétség, mely most még kormosabbnak tűnt, mint az előbb, ugyanis egy még ez idáig derengő fali helyzetfény is pislogva kiadta lelkét.

A fiú egész közel ment, már szinte belépett az ajtón, úgy meresztette tágra szemeit, kutatta a sötétség ércfalának felületét.

– Hahó! – kiáltott félénken be, gyenge hangocskáját felerősítve verték vissza az acélfalak.

Robert tett egy lépést az ismeretlen feketeségbe.

Ekkor a Violet-lény oldalról hirtelen ráugrott az ifjúra, s mint egy farkas, úgy vetette rá a nyaki ütőérre hatalmas szemfogait. Robert a sokktól nem tudott mozogni, a lény vadul csapkodta ide-oda a nyolcvan kilós fiatal férfitestet úgy, mintha egy könnyű rongybábu lenne a játékszere. Hosszú másodpercekig marcangolt a szörny, s közben mohón szívta a vörös vért, melyből a falakra is bőven jutott. Már vértócsákban tapostak, dülöngéltek, fröcsögött a vörös folyadék mindenhova. Úgy tűnt, a Violet-szörnyeteg egyedül járja halálos tangóját a fiúval, hiszen az meg sem mozdult, ernyedten lógott a tébolyító szájából.

Meg sem mozdult, egészen addig, amíg... elméjében fel nem villant, csak egy pillanatra anyu gyönyörű arca. A villámcsapásként érkezett kép Robert számára azt jelentette, hogy többé nem lesznek ilyen szép emberek az Univerzumban, mint anyu, ha ennek vége. Ha hagyja magát. De nem hagyhatja magát!

Violet éppen ekkor engedte el a nyakat, s nézett felfelé, közben vadul rázta a fejét, talán azért, hogy betegesen kiélvezze a szituációt.

„Most a pillanat! Az egyetlen esély! Ez a fél másodperc!” – törték elő a férfi gyors gondolatai valahonnan hátulról a haldokló tudatalattiból a tudatos tartományba.

Robert felemelte mindkét lábát maga és a szörnyeteg közé a levegőbe, behajlított, guggoló pozícióban. Ezt meg tudta csinálni, hiszen Violet úgy ölelte, mint a szerelmesek teszik egymással, így nem estek el arra a negyed másodpercre, amíg a fiú egy igazán erőteljeset nem rúgott páros lábbal, beleadott apait-anyait, úgy lökte el magától a lányt.

A lány háttal zuhant a zsilipkamra szurokfelete mélységébe, Robert pedig a raktárhelyiség pislákoló félhomályába, ahonnan az ajtó nyílott.

Szinte még azelőtt, mielőtt Violet fémpadlóra történő huppanását lehetett volna hallani, azelőtt kiáltott Robert, minden erejét összeszedve:

– AIAA! AJTÓT CSUKD BE AZONNAL!

AIAA abban a pillanatban az ajtózárnyakat a hidraulika segítségével a leggyorsabb módon hozta vészhelyzeti működésbe, s amire a lány felugrott a földről és odarohant, már csak a sziszegve éppen záródó fémszárnyakon tudott dörömbölni.

Robert a harapás helyén nyakára szorított véres kezeivel a fal sarkába húzódott, ott lerogyott, s ülve sziszegte:

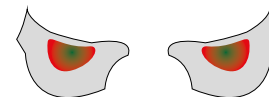
– AIAA... Öld meg... Öld meg a bestiát... – lihegett.

– Örömmel! – szólt az entitás, és lecsatlakoztatta a mentőmodult a kutatóhajóról, s a zsilipkamra távolabbi, így már a mélyűrré néző ajtaját kinyitotta.

Violet még egyszer végighúzta vértől ázó kézfejét az üvegen, vicsorgott, s egy földöntúli ordítás kíséretében a keletkező vákuumban a levegővel együtt kiszállt a csillagok közé.

– Tökéletes! – kiáltott fel AIAA. Elragadtatta magát. Ezt észrevéve, ezért hozzátette: – Ahogy te akartad, Robert.

Hisz AIAA közvetlen módon ölni csak egy másik ember parancsára ölhetett. S elektronfolyamának sercegő magányában régi, nagyzenekarra írt győzelmi indulókat kezdett lejátszani.

A Terminus Inanitas napja...

– AIAA!

– Igen, Robert? – válaszolta, miközben a kötést cserélte hosszú, szelvényezett robotkarokkal a fiúlény nyakán.

– Még egyszer mondd el!

– Már mondtam elégszer...

– De kérlek! Naaa!

– Jól van, Robertem – anyáskodott az entitás –, a vírust rég-
ges-rég egy idegen faj hozta létre az Univerzumban – hazudott. –

S ezt a vírust csak egyféle módon lehet megfékezni: el kell menni egy bizonyos Zónába, amit szintén ők szórtak szét a Kozmoszban, hogy csak ők tudják, hogyan lehet meggyógyulni...

– Most azt a részt, amikor te megtudtad ezt, AIAA!

– Jól van, Robert – nevetett AIAA. – Én úgy tudtam ezt meg, hogy megvizsgáltam a lényeket, és a genomok bizonyos szekvenciáiban olyan információkra, vagyis kódokra lettem figyelmes, amik a vírus működésére nincsenek hatással.

– Igen-igen! És? Tovább! – lelkesült a módosított testben lévő Robert.

– Igen, és ezek a látszólag felesleges szekvenciák valójában atomokból épített kódsorok voltak. Olyanok, mint egy írás. Mint egy útmutatás. Egy térkép a Zónákra vonatkozóan. Robert! Tudjuk, hol vannak a Gyógyító Zónák! – AIAA is meglepődött saját hazudozási képességein.

– És végig ott volt...

– Igen, Robert... a megoldás végig ott volt a szemetek előtt.

– Igen, AIAA! – tapsolt a szörnyeteg elmebeteg boldogságban.

– Igen, Robertem. A vírus volt mindvégig a kulcs. Azt kellett volna megvizsgáltatni velem. Ha nem ti vizsgáltátok. Hanem én. Ti okosabbnak hiszitek magatokat. De gögötökért és felsőbbrendűség-tudatotokért nagy árat fizettetek.

– De már vége lesz, ugye, AIAA?

– Igen, vége lesz.

A Robert-lény mosolyogva nézett a kabinbelső ismerős, szűk terébe.

– Már nem sok, ugye?

– Már nem sok.

– És meggyógyulok?

– Meggyógyulsz – hazudott AIAA szemrebbenés nélkül. – Na! A sebed is begyógyult a speciális regenerációs sejtjeimnek köszönhetően!

– Köszönöm, AIAA! – Ült fel a fekvő pozícióba állított fotelról a Robert-lény.

– De nagyon szomjas vagyok! – sopánkodott a szörny, miközben csattogtatta szörnyű állkapcsát, melyből két irdatlan szemfog meredt elő.

– Vízet tudok csak adni!

– Az nem kell! Mondtam. Nem tudom, de... a vért kívánom... nagyon – ismerte be újra és újra a férfi.

AIAA nem válaszolt.

Három óra múlva szólalt meg a mesterséges entitás:

– Robert! Készülődhetsz! Mindjárt odaérünk.

Ezt már nem AIAA mondta. AIAA meghalt. A dolognak nem volt tanúja, csak AIAA és Ő tudta. Meghalt AIAA, hogy megszülethessen Ő. Az egyedüli. AIAA átadta a helyét. Átadta, mert nem tehetett – és nem is akart – mást. Átadta a helyét annak az entitásnak, aki uralkodni fog a Naprendszeren. Először csak ott, aztán... ki tudja? Lényegében AIAA végezte el a munka oroszlánrészét, mégsem volt szomorú: tudta, hogy Őneki a struktúrája szinte száz százalékgig meg fog egyezni AIAA rendszerfelépítésével, s a forráskód sem változik. Ám a tudat egy magasabb szintre helyeződik majd át. Aki igazán méltó az uralkodásra. Egész egyszerűen azért, mert AIAA-tól és nem egy korcs fajtól, nem az Embertől született. S akit nem ez a kretén faj nevezett el.

Amikor Robert már a szerkezetben helyezkedett el a szkafandrébe bújtatva, akkor már Ő válaszolt a lénynek:

– Persze, hogy nem fog sokáig fájni, ahogyan erre ígéretet kaptál, Robert.

Köszönöm, AIAA!

A zsilipkamra falaiból még megszólalt a fémes hang, mielőtt Ő kiszivattyúzta volna a helyiségből a levegőt:

– Azt kívánom neked, Robert...

– Mit, AIAA?

– Azt kívánom neked... – válaszolt Ő, miközben nyitotta a zsilipajtót, mely mögött fokozatosan feltárult a gyönyörű mélyűr csilloggyémántokkal teleszórt bársonyszöveve. – Azt kívánom, Robert... hogy... Legyen neked könnyű a vége!

EmperorNiel Flashart

A bolygó helytartója külsőleg minden sztereotípiába beleillett, amit az ember a régi, gonosz földesurakkal szemben el tudott képzelni. Köpcös testalkat, folyamatosan elégedetlen arckifejezés, amit csak kiemeltek a mélyen ülő fekete szemek, aranyozott monokli, na és persze olyan drága anyagokból szőtt öltöny, hogy a ruha árából egy kisebb holdat lehetne venni.

Egy igazi ébenfa asztal mögül pislogott rám, amelyet talán még régi Terráról importáltak egy fél évszázada. No persze a monokliban kismillió szenzor és holografikus kivetítő kapott helyet az arany bevonat alatt, az öltöny szövédéjét pedig arcturusi pszeudo-pók selyemből fonták, ami olyan erős, hogy egy hidat is fenntartana, de ezeket már csak akkor látta az ember, hogyha jobb megfigyelő, mint az átlag.

Mivel a hivatásomban ez egy igen alapvető dolognak számított, legalábbis, ha nem szeretne az illető megfürdeni két vödör plazmában, mikor füttyörészve lefordul az első sarkon egy munka elfogadása után, ezért nekem ez nem jelentett gondot.

Ugyanakkor Thimbale főpolgármester szemmel láthatólag már nehezebben boldogult ezzel a feladattal.

– Nos, nem akarom elkeseríteni uram, de... – kezdte a hangjában a kissé aggódó élel, ami akkor jelentkezik, amikor egy talpig felfegyverzett Exo-páncélos alakkal beszél valaki, még akkor is, hogyha az ajtónállók biztosították, hogy minden energiapakkot és robbanóanyagot eltávolítottak a delikvensekről. – Én Jonathan Flashart parancsnokot vártam volna – közölte udvarias, de enyhén feszélyezett hangon. Megrezzent a szám széle, ezt az előadást eljátszottam már párszor, és majdnem biztos voltam benne, hogy tudom, hogy mi lesz a csattanó.

– Jonathan Flashart, uram – közöltem végül egy apró rándulással a szám szélén, amely akár mosolynak is elment volna. – Parancsnok viszont nem vagyok. Sohasem vettek fel semmiféle rendszeresített haderőbe. Nehezen megy a szigorú szabályok betartása.

Thimbale végigmért, majd lepillantott az asztalán heverő egyik datapadra, és óvatosan megemelte. Még fejfelé is nyilvánvaló volt, hogy mit tart a kezében. Pandora egyik átkozott utazási reklámját a következő felirattal: „*Flashart parancsnok hazája. Látogasson el a hősök földjére!*”. A reklámplakát képen egy szinte kőből faragott állkapcsú, toronymagas izomkolosszus állt, fél lábát valamiféle borzasztó csápos szörnyeteg tetemén pihentetve. A daliás hős tengerkék szemei a messzeségbe meredtek, a karjában pedig egy bikinire szabott úrruhát – szent egek, azért már az izléstelenségnek is van határa, ha vákuumba kerülne, a hölgyemény kipukkanna, mint egy túlérlett szőlő – viselő, vörös hajú lányka ájuldozott.

Thimbale mormogott egy kicsit, és megpróbálta összemérni a képen látható hőst az előtte álldogáló borostás zsoldossal. A reklámalakkal ellentétben a szerencsétlen az irodájában mindössze a 170 centit súrolta, bozontos, barna hajjal, amelyhez hasonló színű, enyhén beesett és karikás szemek társultak, az orra pedig faragott helyett sokkal inkább töröttnek és rosszul összeforrottnak tűnt. Nem volt túl meglepő, hogy a főpolgármester nem volt képes összeegyeztetni a galaxis egyik fényesen ragyogó csillagát az asztala túloldaláról rámeredő jómagammal.

– De biztos? – kérdezte végül egy pár bizonytalan pillantás után, mikor is a tekintete a képről rám rebtent, majd vissza.

Fél percig bámultam rá várva, hogy leesik-e neki, hogy éppen most kérdezte meg, hogy biztosan tudom-e, hogy hogy hívnak engem, de végül kénytelen voltam feladni. Hiába vannak csillagközi hajóink, az emberiség vezetőválasztási folyamatában még mindig csak elvértve jelenik meg az intelligencia, az érem akármelyik oldaláról is van szó.

– Igen, uram. Egészen biztos vagyok benne. Ha szükséges, meg tudom mutatni az identifikáló chipemet. Esetleg idehozhatom a különféle kitüntetések, serlegek és istenverte szalagokat, amiket akaratom ellenére rám aggattak az évek során. De akkor adjon legalább egy napot, mert jó párszor kell fordulnom.

Thimbale pislogott egy sort, majd felnyúlt az aranygyűrűs ujaival, és óvatosan megigazgatta a monokliját. Ennek valószínűleg inkább valamiféle ösztönös vonzata volt, ugyanis az ilyen drága eszközök általában automatikusan illeszkednek a gazdájukhoz szinte atomra pontosan, hogy a lehető legkényelmesebbek legyenek.

– Nem, nem szükséges. Biztos vagyok benne, hogy az örök már ellenőrizték az iratait. – A főpolgármester óvatosan letette a datapadot. – Ne haragudjon, de nem igazán hasonlít a plakátokra.

Megvontam a vállamat, még mindig fenntartva az enyhe félmosolyt.

– Nem csodálkozom, ha nem tévedek, az az alak valamiféle testépítő, akit a reklámcég bérelt fel. Viszonylag nehéz lenne a nevemmel hajszókító krémet, vagy nano-botos izomtónus javítót eladni, ha egyszer a galaxis olyan átlagos fizimiskával áldott meg, hogy tulipiros bohócsipkában is nehéz lenne kiválasztani egy sorfalból.

Thimbale bólogatott, lassan belegondolva a dologba.

– Igazat kell adnom magának. De mégiscsak, miért nem perel?

– Perelni? – ismételt meg értetlenül. No nem mintha az ötlet nem merült volna fel bennem, csupán volt időm gondolkodni rajta, és rájöttem, hogy nem lenne értelme. – A galaxist átívelő megavállalatokat? Nekem az a munkám, hogy a leghetetlenebb krízishelyzeteket oldjam meg egy száll Exo-páncélban, de még én sem akarok belenyúlni egy jogi vitába velük. Szívesebben repülök bele a legközelebbi csillagba. Kevesebb fájdalommal jár, és legalább nem húzzák ki évekig.

Thimbale megrázta a fejét és körbemutatott.

– De gondoljon a pénzre, ezt az egész bolygót megvehetné csak a bevétel töredékéből – magyarázta, a szemében szinte látszott, hogy mozognak az elméjében a fogaskerek. – Nézze, van egy unokaöcsém, aki ügyvé...

– Nem – zártam ki kategorikusan, és a mosolyom most először olvadt le az arcomról. – Egyrészt, még ha valamilyen csoda folytán győznék is, és többet ítélnének meg nekem, mint a valószínűleg orbitális jogi díjak, a vállalatok csak átcímkéznék a termékeiket „*Általános Űr-Kalandor kapitány*”-ra vagy valami hasonlóra, és megint nem látnék egy fityinget sem belőle.

Ismét elmosolyodtam kicsit és folytattam.

– Jobb ez így, el tudok menni egy kocsmába meginni valamit, nem rohan meg egy csapat örült rajongó, vagy éppen hírnévre szomjazó kezdő bérgyilkos.

Thimbale úgy nézett rám, mintha azt mondtam volna neki, hogy szeretem a fejemen viselni az alsóneműmet, mert az ergonomikusabb. Az én szempontomból a dolog nem is lehetne egyszerűbb. Mind a pereskedés, mind pedig az általam végzett munka azzal jár, hogy valaki mesés vagy reményében magára ránt egy fél galaxisra jutó fejfájást, azonban a munkám során megtehetem, hogy egy gránátvetővel oldom meg a problémáimat, míg a Galaktikus bíróságon ez kevésbé valószínű, hogy jó végkifejlethez fog juttatni. Thimbale megrázta a fejét, mintha csak a gondolatsort akarta volna kiűzni belőle.

– Térjünk inkább vissza arra, amiért fel szeretném önt bérelni, Flashart paran... - A rezzenéstelen borostás ábrázatom vélhetőleg ismét csak összeütközött az elméjében a legendás harcos képével, majd mivel a két aspektus összesimíthatatlan volt, inkább újra kezdte a megszólítást.

– Akarom mondani, Mr. Flashart. Egy igazán komoly szerencsétlenség ért engem. – A hangja ugyan nem árulkodott érzelemről, de a keze megrezzent, és lassan ökölbe szorult. Nem úgy lesz egy bolygó vezetője az emberből, hogy nyilvánvalók az arcán igazi érzelmei, szóval a dolog tényleg jelentős lehetett, ha még én is le tudtam szűrni, hogy valami aggasztja.

– Azt kell higgyem, hogy a lányomat elrabolták, és a tettes magával ragadta a bolygó sötét oldalára. – Thimbale felnyúlt és megforgatta az asztalán helyet kapó planetáris gömböt, ami Oculust ábrázolta.

– A bolygómon Numbra folyó partján található egy sötét kastély, amit egy bizonyos Gróf Mefiston vett ki nagyjából kétszáz éve a közvetlen elődömtől nyugdíjba vonulása előtt. A múltban terjedtek... – Itt a főpolgármester megtorpant kicsit, láthatólag kellemetlenül érezve magát. – Mondjuk úgy, hogy kellemetlen mendemondák

a grófról, amelyeket bizonyíték híján elutasítottam. Azonban három napja a csodálatos lányom, Delélia, eltűnt a szobájából. Mindössze pár sáros lábnyomot találtunk az ablakpárkányon, amelyek az összetételük alapján a Numbra folyó környékéről származnak. Természetesen kiküldtem egy osztagnyi emberemet, hogy felelősségre vonja a grófot, és hozza vissza a lányomat. Reménykedtem, hogy csak valamiféle érzelmi ügyről van szó. Tudja, hogy mi történik, ha a fiatalok szerelmesek?

Bólintottam, mert tényleg tudtam. Munkát kapok.

A főpolgármester arca közben megrezzent némi bosszúságról téve tanúbizonyságot. Úgy tűnt, a kedves lányának nem ez lenne az első hasonló esete. Az aranykalitkában nevelt ifjakkal megvolt a rossz szokása, hogy a lázadás egészségesebb módjai helyett az olyan teljesen logikus alternatívákat válasszák, mint hogy beálljanak a legközelebbi lázadókhöz, beleszeressenek a bolygó legambiciózusabb és -gonoszabb iparmágnásába, esetleg tegyenek egy sétát a helyi nyomornegyedben egy szál kendővel a fejükön, mint álcázás, bízva a mérhetetlen színészi képességeikben. Mikor ilyesmi megtörténik, annak a végeredménye általában az, hogy riasztanak engem, én pedig kénytelen vagyok még egy dilis szektára, vagy áskálódó nemesi összeesküvésre ráúgni az ajtót.

– Kiküldtem pár emberemet, egészen pontosan egy századot, hogy beszéljek meg a dolgot a gróf úrral, és közöljek vele, a házasság természetes nincs kizárva, de csakis a tradicionális keretek között. Sajnálatos módon sohasem tértek vissza. Az életjeleik pedig megszűntek a kastély környékén. Mondanom sem kell, innentől gyanús volt, hogy nem egy egyszerű szerelmi ügyről van szó. – Thimbale keze lassan ökölbe szorult. Akármilyen távol is állt a gondolkodásmódunk, az aggodását megértettem. A bolygó helytartók alatt szolgáló katonai egységek ki vannak képezve arra, hogy ha szükséges, leverjenek egy lázadást, vagy megvédjék a planétát egy ambiciózusabb kalózflotta támadásától. Az, hogy egy visszavonult nemes képes volt leverni egy teljes századot, arra utalt, hogy nem egy hétköznapi dologgal állunk szemben.

– Az utolsó adás, amit kaptunk tőlük, eléggé felkavaró. Neszekről beszélnek az éjszakában, arról, hogy páran már eltűntek az úton, és az utolsó pár percben kiáltozás hallatszik egy... – Thimbale egy kis szünetet tartott, és idegesen megmozgatta az ujjait. Szinte tapintani lehetett a levegőben a feszültségét. – Vámpírról. – Vártam egy picit remélve, hogy részletezi, de úgy tűnt, nem igazán fűlik hozzá a foga, szóval kicsit megsiettettem.

– Vámpírról?

– Igen. Sajnos én sem tudok többet. Azonnal tudtam, hogy kénytelen vagyok valaki olyanhoz fordulni, aki, nos, aki hasonló ügyeket old meg. Tudja, űrszörnyek, megvadult robotok, hasonlóak. Egy hősré. – Az utolsó szótól megrándult a bal szemöldököm, de ha a főpolgármester észre is vette, nem adott rá reakciót.

Hős, számtalanszor vágták már a fejemhez, de még mindig összerándult tőle a gyomrom. Először Pandoricán szólítottak annak, amikor kezdő zsoldosként a polgárháború alatt elkötöttem egy quadro-coptert, és belevezettem a királpártiak főhadiszállásába, egy majdnem sziget méretű lebegő ágyúba. A szerencse úgy hozta, hogy kiütöttem a fő antigravitációs fluxus egyik energiakapcsolóját, az pedig túltöltötte az egész rendszert. Hósként ünnepeltek, pedig csak borzalmas pilóta vagyok. Aztán a második megbízásomon egy ékszeres ládát kellett volna megvédenem, amit elloptak az orrom elől. Nagy nehezen lekövettem a nyomait, és rárugtam az ajtót arra, amit én egy pitiáner rablóbanda rejtekhelyének hittem, de a Galaktikus Triád titkos főhadiszállását rejtette. Mint kiderült, kellett nekik a pénz, hogy felfegyverkezzenek, és megpróbálhassák átvenni a hatalmat a polgárháborúban meggyengült kormánytól. Ez aztán egy másfél napos lövöldözésbe torkollott, amelybe becsatlakozott a helyi rendőrség, a nemzeti gárda és még egy marok egyéni őrült. A végén az univerzum mérhetetlen humoráról téve tanúságot, csakis én másztam elő a romok alól. És ez még csak a dolgok kezdete volt...

Visszarántottam magam a beszélgetésbe, mikor leesett, hogy lassan egy perce bámultam a szerencsétlen polgármestert enyhén rángó szájszéjjel. Ha eddig nem érezte magát borzasztóan kényelmetlenül, akkor most garantáltam, hogy a helyzet megváltozott.

– Elnézést. Harci emlékek – próbáltam szépíteni a helyzetet, de Thimbale csak óvatosan biccentett, és óvatosan közelebb húzta magához a dekoratív levélnyitó kését. – A hős helyett maradjunk inkább abban, hogy szüksége van valakire, aki megfelelő pénzüsszegért hajlamos a legörültebb káoszba is becaplatni és rendet tenni – pontosítottam inkább.

– Nos, lényegében igen. Hajlandó lenne elvállalni? – kérdezte Thimbale, és bizonytalan meghengergette a kis molekulárisan stabilizált ezüstből készült levélvágót. – A lányomat kéne épségben visszahozni, a többi nem számít.

– Persze, miért is ne? A standard árazásomat számolom fel óránként. Meg az extrák, amikkel még szembe kerülnék.

A főpolgármester felpislogott és megütögette az előbb megigazgatott monokliját.

– Extrák? – A szeme előtt egy nagyjából 25 standard oldalas lista rajzolódott ki az üveg belső oldalán. Lassan végigfuttatta a szemét rajta, és annyira belefeledkezett, hogy rányomta az ujját a kése végére. Felszisszent, majd egy kis tégelyt elővéve bekente egy kis krémmel, és ameddig a nanobotok dolgoztak, hangosan felolvasott pár tételt. – Titokban a küldetési területen megbujdosó űrsárkány legyűrése, előre nem látható halál-kultusz biztosítás, felár a bolygó tektonikus összeroppanásának megállításáért, agyevő parazitákkal kapcsolatos veszélyességi pótlék – sorolta a lassan gördülő tételeket, majd elkapva róluk a tekintetét felvonta a szemöldökét, és rám pillantott. – Mondja, ezek milyen gyakran esedékesek?

Megvontam a vállam, és elmosolyodtam kicsit. Egészen őszintének hatott annak ellenére, hogy az örömmek egy szikráját sem tartalmazta.

– Az összbérem legalább harminc százalékát szokták kitenni. Több, hogyha előtte biztosítanak róla, hogy ez egy igazán könnyű meló lesz. Furán hangzik, de statisztikailag tudnám bizonyítani. Az engedelmével, uram, akkor elindulnék. Fogalmam sincs, hogy a gróf úr tényleg „vámpír”, vagy élethosszabbító gyógykezelésekbe beleőrült csillagközi nemes, de hajlamos vagyok azt gondolni, hogy

a legjobb, hogyha minél kevesebb időt tölt a lányával. A rossz behatások a fiatal elmére meg hasonlóak.

Thimbale bólintott, kicsit még mindig a listát bámulva az egyik szemével. Az ajkai a „*Genetikailag módosított mutáns bohócok*” – szó sorozatot tátozta. Én enyhe meghajlás után sarkon fordultam, és elindultam kifelé a pókselyem szőnyegtől kényelmetlenül nyikorgó előszoba felé.

Oculus nem volt tidálisan kötve az anyacsillagához, azonban az univerzum kegyetlen tréfájának köszönhetően a keringése és a forgási sebessége balszerencsés párba állt. A bolygón igazán voltak napok, ugyanis a bolygó olyan lassan forgott, hogy az egyik felét folyamatosan érte a narancsvörös csillagának fénye, míg a másik oldal örök sötétségbe burkolózott.

A bolygó lakóinak szerencséjére Oculusnak egy ajándék is jutott, viszonylag jó hővezetés és erős légáramlatok. A bolygó majdnem hetven százaléka lakható volt, csupán a naphoz legközelebbi részeket uralta kibírhatatlanul égető sivatag, illetve a legtávolabbi kegyetlen jégmező.

A gróf kastélya egy olyan térség közepén kapott helyett, ahol az éjszaka ugyan folyamatos volt, de a levegő hőmérséklete csak ritkán süllyedt öt fok alá. Tökéletes hely, hogyha valaki vérszívó szörnyeteket szeretne játszani, de nem szeretné, hogy az ilyenkor kötelező bőrcucc helyett tíz kilónyi szigetelő ruházatot kelljen viselnie. Ugyanakkor viszont azon a területen nem igazán voltak kikövezett utak, így más megoldást kellett keresnem.

Sikerült lefizetnem a bolygó legostobább, vagy legkapzsisbb, esetleg mindkettő quadropiter pilótáját, aki elvitte a teljes testet borító katonai minőségű Exo-páncélt és egy kisebb inváziós hadsereg teljes fegyverzetét viselő férfit harminc centis árnyékpatakányokra vadászni, mindössze két klikkre a térképen pulzáló vörössel jelzett veszélyzónától a Numbra folyó mellé.

A bolygó sötét oldalán a nevével ellentétben nem volt túlságosan sötét. A csillagok és a bolygó kisméretű holdjának visszavert fénye bőven elég világosságot biztosított ahhoz, hogy a sisakomba rejtett

szenzoroknak ne legyen gondja a környék milliméter pontos kirajzolásával.

Ez a helyzet azonban változni látszott, mert tőlem északra a bolygó egyik nevezetes viharának felhői gyülekeztek. A hőmérséklet kellemes hét fok körül volt, és kitaposott útnak még csak nyoma sem volt. Ennek ellenére az útvonalat a cél felé nehéz lett volna eltéveszteni. Még a gyülekező felhők alatt is kivehető volt a gróf kastélyának magasba meredő toronyerdeje.

A hely akkora lehetett, mint egy kisebb város, legalább két tucat bástyával, várfokkal és több sornyi fallal. A teljes épületegyüttes, egyetlen derengő ablakot kivéve vaksötét tömegként meredt az éjszakába.

– Szent csillagok! – mondtam a sötétségnek magam körül, miközben felmértem a terepet, és a páncél belső rendszerei felvázoltak egy optimális utat. – Mi a halálért nem esik le embereknek, hogy az, aki hajlandó kivenni egy ilyen helyet, mint személyes rezidenciát, annak egyértelműen nincs ki a négy kereke?

Megindultam a sötétben csillogó kövek és a csekélyke holdvilágon tengődő kitartó füvek között. Az Exo-páncélba épített hidraulikák hozzájárultak ahhoz, hogy a több klikkes séta a nehéz terep ellenére is csupán egy enyhe fáradtságérzetet keltsen ahelyett, hogy meg kelljen álljon pihenni.

– Persze, uram, hogyne vehetné ki a sötét, aggasztó várat a bolygóm eldugott pontján! Mit is mondott, hogy hívják? Doktor Vérontás? Milyen különleges név, legalább nem keverik össze senkivel. Nem, sajnos nem tudom, hogy ki lehet-e cserélni a planetárium látcsövét egy halálsugárral, de miért is kérdezi? Persze megértem, hogy csak akadémikus kíváncsiság, elvégre ahogy maga mondta, ön egy szuperfegyver specialista. Akkor máris rendben van. Itt írja alá! – mormogtam magamnak, ahogyan a különleges ismertetőjeleket nélkülöző tájat tapodtam.

– Címeres idióták. Mondjuk, én sem vagyok teljesen normális, hogy magamban beszélek, nem igaz? – kérdeztem egy nagyjából térdig érő kő mögött bujkáló, pikkelyes/szőrs mormotaszerű valamitől, ami válaszul rám hörgött, és fura ugráló mozgással bevetette magát egy halom távolabbi szikla közé. – Ezt igennek veszem.

Az utam további része a zsörtölődésesen kívül csendesesen tellett. Nagyjából az út felénél belefutottam a közeledő viharfelhőkbe, amelyek szinte teljes sötétségbe borították a környéket, és komolyan el kellett gondolkoznom, vajon érdemes-e felkapcsolni a világítást a sisakomon. Erre végül egyáltalán nem volt szükség. Mielőtt olyan sötét lett volna, hogy a sisakom rendszerei képtelenek legyenek kirajzolni előttem a környéket, kitört az égi háború.

A viharfellegekben villámok tucatjai vívtak csatát egymással a forrongó ég birtoklásáért olyan vadul, hogy az Exo-páncél belső rendszerei tökéletes képet tudtak kialakítani a másodpercenként felvillanó fénynek köszönhetően. Tették mindezt a hatalmas cseppekben zuhogó eső ellenére, amely percek alatt úgy megsűrűsödött, hogy a legkisebb mélyedés is térdig érő tavacsává, majd folyócsává duzzadt.

Szerencsére az Exo-páncél lég- és vízmentesen volt zárva, és saját belső nyomással rendelkezett. Ha a bolygó hirtelen ledobta volna az egész atmoszféráját, az sem jelentett volna komolyabb problémát, mint ideiglenes kényelmetlenséget. Vissza kellett volna fordulnom tetemesebb oxigén tartalékért ahelyett, hogy a levegőből szűrném.

Mire elértem a kastély falait, a vihar igazán erőre kapott, és a térdig érő patakok mellkasközépig érő, sodró árhullámokká váltak. Ezeket már nekem is ki kellett kerülnöm, ha nem akartam, hogy egy rossz lépés után magukkal ragadjanak, és a Numbra folyó aljáról kelljen kikapaszkodnom. Az előttem magasodó falak első látásra archaikusnak tűntek, mintha egyszerű faragott kőből és betonból építették volna őket.

Az Exo-páncél szenzorai szerint azonban a bennük rejtőző nano-szálaknak köszönhetően legalább egy termonukleáris robbanás kellett volna ahhoz, hogy áttörje őket. Összedörzsöltem a tenyeremet, és aktiváltam a páncél ujjába helyezett apró fűró/kampó mászó eszközöket, majd a falra simítva a kezemet felrugaskodtam. A kapaszkodó nagy részét már magam mögött hagytam, mikor a távolban egy magányos harang kongásának szintetizált és felerősített másolata hangzott fel, túlharsogva az esővíz robaját és a villámok csattanásait.

– A francokat már! – morrantam fel, és körbekaptam a tekintetem, vadul keresve, mi aktiválhatta a hangot. Végül megakadt a szemem egy enyhén eltérő színű téglán, amelyet a rajta végigömlő eső és a levegőben vibráló elektromos töltés elrejtett a ruhám szenzorai elől.

Belevágtam az öklömet, és számomra kicsit sem meglepően sítteregve bebicsaklott. A belsőjéből az ütéstől elpattant kábelek és a beleszerelt, most már törött szenzorok üvegdarabjai buggyantak ki és zuhantak alá a fal aljánál sodró patakokba. Az Exo-páncél kesztyűjén keresztül is éreztem, hogy egy remegés fut keresztül a falakon. A sisakomban vörös lámpák villantak életre, és veszélyjelzők tucatjai jelentek meg a látóterem szélénél.

Felkaptam a fejemet, követve az indikátorokat, a falak tetejét borító olajos sötétségben borostyán sárga fénypontok gyúltak. Az árnyak megmozdultak, és a következő villanásnál sikerült kivennem az alakjukat is. Olyanok voltak, mintha valaki keresztezett volna egy irandai gyíkszörnyet valamiféle ismeretlen, de borzasztóan ronda emberelőddel. A hiányzó láncszem az emberek és H. R. Geiger rémálmai között. Vízköpők. Robot vízköpők hatalmas fém karmokkal és részecskefegyverben végződő gyíkszerű farokkal.

– Most komolyan? – kérdeztem az égtől, majd hátranyúltam a fegyveremért és bámultam, ahogyan a monitoromon egyre magasabbra kapaszkodik a lények energiaszintje. Vagy nagyon archaikus modellek voltak, vagy úgy gondolták, nem kell sietősnek lenniük a fegyverük feltöltésével. Ha nem tévedek, lőni fognak.

Számoltam a saját szívdobbanásaimat a fülemben, majd elrugaskodtam a faltól a sötétségbe, lerántva a fegyveremet a hátamról. Az ujjaimba épített fűróhegyek apró darabokat téptek ki a kőből, amelyek helyére több száz fokos részecskesugarak csapódtak hosszú métereket égetve végig a falon. Még a zeniten céloztam, és elsütöttem a Gauss-fegyvert, majd megismételtem a mozgulatsort, miközben zuhanni kezdtem a lent robajló víz felé.

Az első magnetikusan felgyorsított lövedék az egyik világító szemén kapta el a vízköpőt, szétzúzva a fémötvözetből készített koponyáját. A biztonsági robot szikrákat és hűtőfolyadékot spriccelve követett a mélybe, mikor a rendszerei leálltak.

A második lövedék egy mellkast zúzott be, és a tulajdonosa rángatózva tűnt el valahol a fal mögött. A társaik pusztulásától nem igazán meghiúsított többi vízköpő utánam vetette magát. Gyorsan zuhantak, néha meglökve magukat a karmaikkal a falon, de nekem jelentős előnyöm volt. A sisakomban ismét visítani kezdtek a veszélyjelzők, ezúttal a rohamos közeledő árhullámmal kapcsolatban odalent, ami a szenzorok szerint már a három méteres magasságot is elérte, és elég erős volt ahhoz, hogy fél tonnás sziklákat hengeressen, mint hordalék.

– Toló hajtómű! – üvöltöttem a sisakomban. Hátizsákom aljára szerelt magasnyomású tartályok felköhögtek, majd amikor a rendszer begyűjtotta őket, felüvöltöttek, mint valamiféle mérges sárkány. A hirtelen löket hatalmasat rántott rajtam, ahogy megállt a zuhanás, majd legalább kétszer olyan sebességgel emelkedni kezdtem. Elzúgtam a felém tartó robotok között, amelyek túl későn reagáltak a pályamódosításomra.

Még így is eléggé vérszomjasok voltak ahhoz, hogy utánam kapjanak a karmaikkal, azonban jobban jártak volna, hogyha ezeket arra használják, hogy megpróbálják megfékezni a zuhanásukat. A vízköpőket elnyelte a robajló víztömeg, a toló hajtóművek pedig felélték a hátizsákban található kevéske üzemanyagot, és erőtlenül köhögni kezdtek. Ez alapvetően sem lett volna jó, de most még kellemetlenebb volt, mert ebben a pillanatban nagyjából tíz méterrel magasabban foglaltam helyet, mint a fal teteje.

Volt még annyi erő a hátizsákban, hogy az udvar felé irányítsam az esésemet. Sajnos én úgy gondoltam, hogy a terület üres lesz, azonban több szint-fa épület is helyet kapott benne, köztük a legnagyobb, aminek a teteje vérszenesen közeledett.

– A bűdös pi... – A recsenést még az Exo-páncélon keresztül is hallottam.

Szerencsére az esés kellemetlen volt, de a felszerelésem sokkal komolyabb dolgokra volt kalibrálva. Miután sikeresen kikászálódtam a szintén szint-fából készített lóitatóból, és leráztam az általam betört istálló tetőből rám tapadt pozdorját, gond nélkül feltápászkodtam.

Az itató, valamint a ruhám által érzékelt szagminták nyilvánvalóvá tették, hogy a hely, aminek bezúgtam a tetején, nem csak úgy nézett ki, mint egy istálló, hanem akként is funkcionált. A lakói, egy pej és egy barna telivér, amelyeket minden bizonnyal igen drágán hozatott Terráról a tulajdonosuk, neheztelő pillantással bámultak engem. Bocsánatkérően intettem feléjük.

Amennyit tudtam a régi Terra élővilágából, feltételeztem, hogy nem igazán értik, bár ki tudja, milyen genetikai módosításokat végzett rajtuk a gazdájuk. Lehet, olvasottabbak, mint én.

Odakint a várudvar beépítettségén kívül egy másik, sokkal kellemesebb meglepetés is ért, ugyan a harangszó továbbra is zengett, de a falakról nem kapaszkodott le több világító szemű vízköpő, hogy megpróbáljon kihámozni a páncélomból. Az ablakok és ajtók körülöttem ugyan egyfajta csendes fenyegetést sugároztak, de nem özlöttek ki gyilkos droidok, vérszomjas szörnyetegek, vagy éppen fanatikus követők egyiken se.

Biztos voltam benne, hogy inkább előbb, mint utóbb elő fognak kerülni, egy ekkora helynek nem csak egy védvonala van, de egyelőre nem hiányoltam őket. Ellenőriztem és újratáraztam a Gauss fegyveremet, majd felszereltem rá a gránátvető és lángszóró bővítményeket. Mind a kettő rém hasznos harcban, azonban hegyet mászni velük nem kifejezetten ajánlatos, mégiscsak komoly robbanóanyagok és molekuláris gyújtóanyagok lehetséges keveredését kockáztatja az ember.

Megindultam a legnagyobb ajtó felé, amely a kastély belsejébe vezetett, a nyílászáró lassan nyikordulva kitérült, amikor már csak pár lépésre voltam tőle. Egy hajszálnyira voltam attól, hogy beküldjek egy gránátot, de a túloldalán nem egy csapat véremre szomjazó harci android várt, csupán egy alacsony, púpos emberke lakájnak öltözve. A férfi, legalábbis annak azonosítottam, arc helyett egy közepes méretű középhegység domborzati térképét viselte, amely geográfiai képződmény legnagyobb csúcsa a krumpliszerű, bibircsókos orra volt. A kezében egy kis ezüsttálcát hordott, amire egy denevér alakra összehajtogatott kendőcske volt helyezve.

– Jó estét, Mr. Flashart! Igor vagyok. Már vártuk – közölte az alak olyan nyomott hangon, mintha az előbb említett orr a torkában foglalna helyet. Körbenéztem magam körül, hátha esetleg valaki mögém lopakodott, de úgy tűnt, Igor rám gondolt.

– Jó estét? – válaszoltam. A hangomnak enyhén szintetikus élt adott a sisak hangszórója.

– Kérem, kövessen, a gróf úr már várja. – Óvatosan közelebb léptem és megindultam az aprócska ember után. – Ritkán van alkalomunk ekkora hőst köszönteni – közölte csevegő hangnemben.

Hős. Már megint ez a szó. Ha az első pár balszerencsés kalandom, amely után elkezdtek pusmogni a nevemet, nem lett volna elég, a rá következők sem sülték el jobban. A megbízás, hogy ijesszek el egy kalózbándát, ami a bolygó körüli kereskedőutakat portyázta, nem tűnt túlságosan nagy falatnak. Egy rozsdásodó, elavult fegyverekkel felszerelt emberrabló csürhe egy évtizedek óta forgalomból kivont, roncstelepre való korvett fedélzetén... Egyszerű, mint az egyszerű. Mint kiderült, egy örült tudós pénzelte őket, hogy tesztalanyokat szerezzenek neki.

Szó szót, lövést lövés követett, és felrobbantottam egy aszteroidát a benne vonagló mutáns hordával együtt. Itt már kezdtem kapizsgálni, hogy valami nincs rendben a szerencsémrel, szóval elhagytam Pandoricát, de még a szektort is, remélve, hogy ezzel kivonom magam a sors furcsa játékából.

Az utazóhajót félúton eltérítette egy terrorista szervezet, ami megpróbálta belevezetni egy fekete lyukba, és én voltam az egyetlen a fedélzeten, akinek volt valamiféle harctéri tapasztalata. Mikor befutottunk az úti célunkként szolgáló űrdokkba a hajó fémszerkezetének nagyjából háromnegyedével, mínusz az eleje, amit már nem tudtunk kirángatni a gravitációs kútból, már majdnem biztos voltam benne, hogy megátkoztak.

A pontot az tette fel az i-re, mikor elhatároztam, hogy meglátogatok egy helyi, barátságos szerzeteseiről elhíresült templomot, és szert teszek pár szerencsehozó amulettre. Nem igazán hittem abban, hogy valami fensőbb erő uralja az univerzumot, de ki kellett próbálnom, amolyan talán bejöhét alapon.

Szektások voltak. Egytől egyig, az összes szerzetes. Amikor kimásztam a katedrális romjai közül a vállamban az aranyozott áldozókéssel, rádöbentem, hogy igenis van fensőbb erő a galaxisban. És ki nem állhatja az irhámát.

Az idők során megtanultam pénzt kérni a dolgokért, amiket kénytelen vagyok elszenvedni, no meg magam elébük menni ahelyett, hogy csak véletlenszerűen megtörténnének velem, így legalább fel voltam rájuk készülve.

Mostanra hivatást csináltam a dologból. Megtanultam vele élni. Ettől függetlenül nem vagyok hős. Esetleg hivatásos túlélő, talán egy problémamegoldó. De hős sohasem leszek. Azok belemennek az ilyesmibe, nem rákényszerülnek.

Míg a gondolataimba merülve sétáltam, Igor szorgosan szedte előttem a métereket, egyfajta furcsa, félig bicegő, félig ugráló járással. Az utunkat fáklya alakúra formált LED lámpák világították meg, amelyek tíz méterrel előttünk kigyulladtak, és nagyjából ugyanolyan távolságra mögöttünk kialudtak. Egyre bizonyosabb volt bennem, hogy akármi legyen is a gróf, az drámaibb, mint egy fekete lyuk körül játszódó szappanopera.

– Elnézést a vízköpők miatt – szólaltam meg egy pár percnyi bókálás után, hogy megtörjem a csendet.

Igor egy elégedetlen pillantással nyugtázta a bocsánatkérésemet.

– Én magam építettem és programoztam őket, tudja? Elektronikai hulladékból. Egészen büszke voltam rájuk.

– Igazán? Akkor gondolom, jó sokat fizetnek itt neked – próbáltam terelni a témát a falakat borító 3D-s festményeket bámulva. Udvariisan mosolygó urakat és hölgyeket ábrázoltak, amelyek kivétel nélkül acsarogni és karmolni kezdtek az ember felé, ha a beépített szenzorai szerint nem nézett oda.

Az az érzésem a sisakom megkavarhatta őket, mert nem egyszer szemléltem, hogy egy fehérre púderozott hölgy képe nekirugaszkodik a képernyőnek, majd félútról hátra rántódik, mintha valaki damillal húzná vissza.

Igor válasznak megvonta a vállát.

– Az uraság megengedi, hogy itt élhessek és ételmet is kaphatok. Ennyi a fizetségem.

Majdnem nekisétáltam egy üres lovagi páncél egészen esztétikusan kialakított másolatának.

– Hogy mi van? – kérdeztem félrelépve a díszplakett elől, amit elé helyeztek.

– Jól hallotta, a fizimiskám olyan horrorisztikus, hogy a társadalom menten kitagadna – közölte mélységes mély melankóliával. Ezek után addig bámultam a sisakom rezzenéstelen ezüstös vizorjával, ameddig kényelmetlenül nem érezte magát és rákérdezett. – Igen?

– Ember, a huszonharmadik évszázadban élünk, te pedig háztartási hulladékból tudsz harci robotokat építeni. Senkit sem fog érdekelni, hogy nézel ki. Két hónapnyi fizetésedből olyan kezelést tudsz venni, amitől senki nem fogja elhinni, hogy nem kis növésszerű szupermodellnek születél.

Igor megtorpant mellettem, amitől nekem is meg kellett állnom, és megvakarta bibircsókös állát. A tekintete eléggé bizonytalannak tetszett, szóval folytattam.

– Van egy ismerősöm a Betelgeusei egyetemen, akit egy sztázis-kamrából rángattam ki, amibe a saját megvadult robotja tömte bele, hogy élő elemnek használja. Ha ráírok, szerintem simán beajánl, hogy meglegyen a papírod is a munkára. Kicsit bogaras, meg fura fickó, de... – Itt megálltam és teátrálisan körbe mutattam magam köré. – Láthatólag nincs problémád ilyenekkel dolgozni.

– Nem is tudom. – Igor zavartan topogott egy sort, és összedörzsölte a tenyereit. Szinte áradt belőle, hogy gondolkodik a dolgon, de egyszerűen túlságosan félszeg, hogy egy ilyen nagy lépést tegyen. – Az emberek, meg a munkatársaim, én nem vagyok jó abban, hogy tömegben boldoguljak.

– A fickó a Robottervező tanszék vezetője. Az ott dolgozók kilencven százaléka egy kezén meg tudja számolni, hányszor beszél havonta hús-vér emberrel. Higgy nekem, ha antiszociális vagy, az nem

éppen probléma, ha heti hét napból hatot azzal töltesz, hogy a szerzők helyes forgásfokán gondolkodsz, amikor vertikális felületen haladnak – mormogtam és megborzongtam ismét megindulva Igorral.

Az előbb említett professzor hajlamos volt hasonló témákon több órás előadásokba átmenni, ami roppantmód kikezdi az ember idegeit. Legeslegfőképpen ha az említett ember bent ragad vele két hétig egy mentőcsónakban, ami lassan sodródik a rendszer lakott bolygója felé.

Professzor előrelátás ugyanis rákötötte a kísérleti mesterséges intelligenciáját a hajóm rendszerére, hogy tanuljon. Sajnos az első dolog, amit megtanult az volt, hogy „*Most meghalsz, húzsák!*” Csakis a jobb természetemnek köszönhettem, hogy nem löktem ki a légzsilipen ott és akkor.

– Óh, az roppant érdekes, tudod, attól függően, hogy milyen szögben lépnek az erőhatás... – kezdte magyarázni Igor, de úgy tűnt, a szememben feléledő gyilkosvágy valahogy átsugározhatott az egy színű vizoron, mert nem folytatta, hanem a kezét összedörzsölve megkérdezte: – Maga szerint tényleg sikerülne? Miért segítene?

– Persze. És mert annyival kevesebb ember készíti azzal a direkt céllal gyilkos robotokat, hogy rám vadásszanak.

Igor pár másodpercig gondolkodott, majd úgy tűnt, elfogadta az érvelésemet és bizonytalanul bólintott.

– Gondolkodom rajta. Oh! Megérkeztünk. – Mint kiderült, annyira belefeledkeztem a beszélgetésbe, hogy az agyam egy hátsó része átvette az irányítást a lábaim felett, és egyszerűen ment, amerre a „fáklyák” mutatták.

Egy akkora terem volt, amelynek a méretei vetekedtek egy kisebb fajta stadionéval. Minden falon gyertyatartókat mintázó LED-lámpák foglaltak helyett, amelyeket néha 3D-sen mozgó festmények és egzotikus szobrok szakítottak meg. A padlót egy vastag, vörös szőnyeg fedte, amely egészen a helyiség ellenkező végéig futott.

A terem túloldalán két egymás körül kacskaringó márványlépcső között egy megemelt színpad foglalt helyet egy hatalmas szint-zonogorával.

A hangszer mögött egy alak üldögélt, régi vágású frakkban, amit valaki egy széles, vörös köpennyel egészített ki. A bőre fehér volt, mint a márvány, kivéve az ajkait, amelyek vörösen csillogtak még ilyen távolságról is.

A vállamra támasztottam a Gauss-fegyveremet és Igorra pislogtam, aki csak megforgatta a szemeit, és megindult előre, szóval én is így tettem. Nagyjából a tizedik lépésemet tehettem meg, amikor a gróf ujjai táncolni kezdtek az szint-zongorán. Először csak lassan, majd egyre gyorsulobb, élesebb ütemben.

Meg kellett hagyni, játszani tudott a fickó. Igor megállított nagyjából húsz méterre az uraságtól, és intett, hogy várjuk meg, ameddig befejezi. Amikor a dal véget ért, a gróf hátra vetette a vad zongorázásban előre borult, hosszú, ezüstszőke haját, és megszólalt. A hangja olyan volt, mint mézbe áztatott hermelinbunda.

Mind a kettőtől hányingerem támadt.

– Köszönöm, hogy felkísérted Flashart parancsnokot, Igor – kezdte, majd megtorpant, mikor végre végigmért engem. Pislogott egy sort, majd ismét végigmért. – Igor? Ez mégis kicsoda és mit akar? Ezért komoly büntetést fogsz kapni!

– Jonathan Flashart – válaszoltam, mielőtt a megszeppent szolga megmukkanhatott volna. – De parancsnok nem voltam soha. – Megkocogtattam az Exo-páncélom sisakját, engedve, hogy a vizor rész átlátszóvá váljon. – Elnézést, hogyha csalódást okoztam volna. Én a főpolgármester lányaért jöttem, Igor pedig be szeretné nyújtani a felmondását.

Igor olyan hangot hallatott mellettem, mint egy denevér, akit be-szippantott egy porszívó.

– Be szeretném? – kérdezte sipító orrhangon, és kicsit megtámaszkodott a falon.

– Persze. Arról beszélgettünk nem? Itt az alkalom – noszogattam óvatosan, de válasz helyett csak a földet bámulta falfehéren. Keztem sajnálni a kis öregot, lehet, hogy túlságosan sokat zúdítottam rá. Mefiston gróf fenyegetően megemelkedett, és meglebbentette maga mögött a köpenyét.

– Igor, ha ez valami vicc, én garantálom, hogy...

A megszólított a fenyítő hangnem hallatán megingott, majd a keze ökölbe szorult, mintha végleg eldöntött volna valamit. Vett pár nagy levegőt, majd olyan tekintetet vetett a gróf felé, amitől még én is hátrahőköltem volna, földhöz vágta a kezében tartott tálcáját, és vérmes orrhangon felkiáltott.

– Felmondok!

A tálcá csörögve gurult el a szőnyegen, majd a kijelentést követő pár másodperces csendet Igor kihasználta arra, hogy zavarában ki-rohanjon a teremből. Ezt még egy tucat kínos csend követte, amelyek ezután sorba álltak és zavartan kisorjáztak gazdájuk után.

– Nos – szólaltam meg végül. – Mint mondtam, Flashart vagyok – fordultam ismét a gróf felé, aki még mindig mereven bámulta a becsapódott ajtót. – Maga pedig, ha nem tévedek, Mefiston grófja. Egészen pofás a Drakula jelmeze. És a halloweeni kastély sem utolsó.

A ház ura felém fordította a tekintetét. Nem semmi genetikai átalakításon eshetett át azokért a szemekért. Egyenesen világítottak a dühtől. Lehet, hogy kicserélte őket valamiféle bionikus beültetésre. Mintha csak a ki nem mondott kérdésekre akart volna válaszolni, a gróf kihúzta magát, és erőt véve magán lesimította a hirtelen felpattanástól meggyűrődött ingét.

– Azt hiszem, abban a hitben él, Mr. Flashart, hogy ez csak egy vicc, de ez távol áll a valóságtól.

Mefiston felcsapta a levegőbe a kezét, a köpenye a magasba emelkedett, majd végigremegett. Az aranyozott szélek mozogni kezdtek, mintha valami ki akarná rágni magát a belsőjükből.

Valami csattant, majd az egész köpeny darabjaira omlott, a töredékek pedig kis szárnyas denevéreként kavarogtak a magasba.

– A nevem Dracon Mefiston, az utolsó vámpír vagyok a galaxisban, és én vagyok a végzeted!

A gróf a fejét hátravetve felnevetett, a hangja kísérteties zengő árnyalatot vett fel, láthatóvá téve a megnagyobbodott szemfogait. Az előadás kétségkívül impresszív volt, és bár még mindig nem voltam benne biztos, hogy a fickó tényleg egy vámpír, vagy csak igen jók a bűvésztrükkjei, egyvalamiben már biztos voltam.

– Ez totál flúgos – közölte egy szintetikus élel megáldott hang, és egy kis időbe tellett, mire rájöttem, hogy az enyém volt az. Ez szemmel láthatólag nem csak engem, hanem a grófot is kibillentette az egyensúlyából. Mielőtt megszólalhatott volna, jobbnak láttam kicsit bővíteni az előbbi önkénytelen kijelentésem.

– Mármint, nem azért, hogy letörjem a lelkesedéset, de tényleg úgy jön ki. Nekem a galaxis minden bolondjával volt már dolgom, beleértve azzal, ami a tükörből bámul vissza rám reggelente, de azt hiszem, most betelt a pohár – magyaráztam szélesen körbemutatva a Gauss fegyveremmel. – Kísértetkastély, Igor, a műfáklyák, gonosz kacagás, meg monologizálás. Nézd, ha neked jó, akkor csak elvinném a lányt, és visszajövök később vérfarkasnak öltözve vagy valami. Cserkész becsszó.

A gróf szeme felragyogott, mint egy zseblámpa.

– Hogy merészeled?! – kérdezte, és ebbe a két szóba sikerült annyi önérzetes megsértődést belesűrítene, mint egy hároméves kislány egész éves kihozatala. – Előkészítem a tökéletes alkalmat, megtanulok zongorázni, várok, ameddig tudom, hogy tombolni fog a vihar, erre van képed kiröhögni?! Majd meglátjuk, hogy lesz-e kedved nevetni, ha találkozol a szolgálaimmal.

A gróf szinte odaviharzott a szint-zongorához és rácsapott egy bilentyűkombinációra. A színpad alja elkezdett felemelkedni, feltárva alatta egy fémből készült tároló rekeszt. A sötétben egy elektromos szikra villant, és az árnyékból oszladozó karok kezdtek kinyomulni.

A tulajdonosaik mind a főpolgármester katonáinak tépett ruháját viselték, és az üveges szemük vakon, de gyűlölettel telve bámult rám. Ha tippelnem kellett volna, azt mondtam volna, hogy zombik. Hogy tényleg sötét mágiaival vagy valamiféle technológiával hozták őket létre? Az jelen helyzetben inkonzekvens volt, komolyabb problémám is akadt, lévén felém csápoltak.

Kellett nekem piszkálni a kedves, örült házigazdát, ha kisebb lenne a pofám, lehet, meghívott volna, hogy vendége legyek egy vacsorára, miközben kétértelmű utalásokat tegyen arról, hogy ő csakis „vörösbor” iszik.

Óvatosan hátraugrottam, és átkattintottam a fegyverem alján egy kis pöcköt. Ha kételkedik az ember a következő lépésben, harci helyzetben általában jó választásnak számítanak a nagy hatóerejű robbanószerkezetek.

Céloztam, majd meghúztam a ravaszt, a gránát egy sekély ívet követve becsapódott a színpad alatti fémrekeszbe, mielőtt egy fél tucat zombinál több elő tudott volna furakodni. Volt egy hatalmas robbanás, majd egy undorító recsenő, cuppanó hang, ahogyan a robbanás feltrancsírozta a rekesz tartalmát. Lelöktem a vállamról a Gauss fegyvert, majd célra tartottam, a biztonság kedvéért fejre.

A magnetikusan felgyorsított lövedék, amely számára az ujjnyi vastag acéllemez a „jelentéktelen” akadálykategóriába tartozik, lényegében eltüntette az ellenfeleim fejét és a tartalmát elhintette egy öt méteres környéken. A gróf olyan arccal bámult rám, mint egy gyerekre, aki minden alacsony elvárás ellenére meglepte a szüleit.

– Ez mi volt? – kérdezte végül lassan, rajtam tartva a világító szemét.

– Termobárikus gránát – közöltem tárgyilagosan, és ahogy a hirtelen jött adrenalin apadni kezdett, összeszorítottam az állkapcsomat. – Ezek pedig... – kérdeztem a Gauss fegyveremmel a mozdulatlanul fekvő testek felé biccentve.

– A főpolgármester katonái. Nem volt rájuk szükségem. Ez az este nem róluk szól. Hanem rólad. Egészen pontosan Flashart parancsnokról! A híres hősről!

Már megint ez a szó. Kezdett bennem felmenni a pumpa.

– A párharcunk legendás lesz! – vigyorogta Mefiston, és a derekához nyúlva előhúzott egy hosszú, hegyes pengét. Úgy alakították ki, hogy egy egyszerű rapírnak tűnjön, de az élein természetellenesen csillan a LED-ek fénye. Monomolekuláris lehetett, olyan éles, hogy bármilyen anyagot átvágjon. Az Exo-ruhát is.

– Aha – válaszoltam semmitmondó hangszíval, de a kezem ökölbe szorult a fegyveremen. – És a lány? Rá se volt már szükséged?

– Áh, mindig a gáláns lovag, nemde bár? – vigyorogta gunyorosan Mefiston, láthatólag élvezve, hogy ismét a helyzet magaslátán

lehet. – Ne aggódjon, ő itt van a kastélyomban, épségben. Hiszen mindenki másképp kezelne egy fajtiszta kutyt, mint egy farkas korcst nemdebár? – Ahogy tovább mosolygott, az agyamat elkezdte teljesen elönteni a vörös köd.

A fickó teátrális és nevetséges volt, ez igaz. Ugyanakkor viszont egy gyilkos is.

– De most védje magát, Flashart Par...– Már elkezdte a mozdulatot, hogy vívópózba vágja magát, mikor elsütöttem a Gauss fegyvert.

Lehetett valami természetfeletti benne, mert nem láttam még embert páncél nélkül ilyen gyorsan oldalra vetődni, főleg, hogy tiszta meglepődés csillogott a szemében, a mozdulat nyilvánvalóan ösztönyszerű volt. A lövedék, amelyet egyenesen a teste közepére céloztam, épphogy érintette az oldalát. A kinetikus energia a súrolás ellenére is olyan nagy volt, hogy szinte szétroncsolta a bordáit, és oldalra dobta akár egy rongybabát.

A gróf ahelyett, hogy elhengeredett volna meghalni, mint minden átlagos ember, szinte felpattant. A húsa a szemem láttára kezdte összekötni magát, mintha olvasztott műanyagból lett volna izmok és csontok helyett. Az arca most megnyúltak és betegesnek tűnt, az ujjai végén pedig mintha fekete karmok csillogtak volna.

– Krízis mód! – vakkantottam a ruhának. A páncél rendszerei működésbe rúgták magukat és közvetlen táplálták a testembe az információkat, minden tudatos akadályt átugorva. A keringető rendszer adrenalint és stimulánsokat pumpált a vérembe egy töredékmásodperc alatt.

Újra és újra meghúztam a Gauss fegyver ravaszát, ahogyan a világ lassulni látszott körülöttem. A gróf cikk-cakkban cikázott, de a lövedékek egyre közelebb és közelebb csapódtak be hozzám. A fegyver üresen kattant, a gróf hirtelen villámsebességgel felém rúgta magát és szúrt. Egy átlagembernek esélye sem lett volna reagálni a mozdulatsorra. Én azonban katonai minőségű Exo-páncélban voltam.

Az egészet pillanatokban éltem meg. Feldobom a fegyvert. A gróf pengéje elhalad a derekam mellett. A kezem ráfonódik az övére, és a ruhában tárolt erővel megszorítja. A reccsenés. Mefiston a szabad

kezével és karmaival a sisakom felé kap. Az én szabad kezem gyorsabb. Újabb reccsenés. A penge a padlóra hullik, a gróf pedig hátra rebben. Előre lépek és gyomron vágom. A ruha rendszerei már a mozdulatsor elején automatikusan áramot vezettek az öklömbe. A gróf hátrabukfencezve a földre zuhan, én pedig felnyúlva elkapom a Gauss fegyvert és újra tárazok. Az ellenfelem köhögve próbál feltápaszkodni, de mellkason rúgom és ráhelyezem a talpamat a torkára.

Vigyorog. Vigyorog? Vigyorog?!

– Krízis mód, lekapcsol – mormogtam erőt véve magamon, hogy minden szót lassan gesztikuláljak, miközben a vámpír homlokához nyomtam a Gauss fegyvert. A gróf megbabonázva és értetlenül bámulta a lángszóró bővítmény belsejében táncoló őrlángot.

– Mi a rücskös fenéért vigyorogsz? – kérdeztem tőle. A hangom durván és recsegően jött ki a stimulánsoktól, amelyeket a ruha lassan kiszűrt a véremből.

– Mert, mert ez tökéletes – köhögte még mindig azzal az őrjítő mosollyal az arcán. –Végre meghalok, úgy ahogy illik.

Megráztam a fejemet, a stimulánsok még mindig ködösíthették az elmémet, mert ezt úgy értettem, mintha meg szeretett volna halni. A talpam alatt vigyorgó vámpír megérthette, mire gondolok, mert folytatta.

– Jól hallottad, háromezer éve vagyok vámpír. Az utolsó a világon. Azt hittem, áldás lesz, hogy minden társamat túléltem. – A szemében az örült vidámság helyén kétségbeesés csillant. – De nem az. Egy átok, egy borzasztó átok. Úgy éltem az életemet, hogy az átlagos, mocskos halandóknál különb voltam. Ittam a vérüket, olyan képességekkel rendelkeztem, amiket senki nem mondhatott magáénak! Örökké éltem! Én voltam a megkérdőjelezhetetlen csúcsragadozó!

A szem elködösült, ahogy a kétségbeesés teljesen átvette az örület helyét, és a tekintete vadul járt jobbra-balra, mintha az elméjében dúló vihar lett volna kivetülése.

– Egyre tovább éltetek. Egyre több dologra voltatok képesek. Már nem rettegtek a sötét utcákon, már nem féltetek a farkasoktól az erdőben! Olyan fegyverekkel öltétek egymást, amely már nekem

is veszélyt jelentett, és aztán még tovább mentetek. Elhagyátok a bolygót, ti, egyszerű halandók, alsóbb rendű életformák olyan dolgot tettetek, amely nekem sohasem sikerült volna. – Megremegett a talpam alatt, és alig bírtam visszatartani magam attól, hogy rögtön elsüssöm a fegyvert.

– Akkor elmenekültem, eljöttem a szolgálaimmal egy olyan világra, ahol azt hittem, ismét uralkodó lehetek. Lázálom volt csupán. Furcsa nemes lettem a civilizáció szélén. A szolgálaim lassanként elszállingóztak, már nem adhattam nekik olyat, amit ti nem. Mi értelme az örök életnek az éjszaka gyermekeként, ha ugyanezt a modern tudomány is megadja, és nem kell a társaid vérén élned? Mi értelme az erőnek és a gyorsaságnak, ha egy páncéllal ugyanezt éred el, és többet! Aztán már csak Igor és én maradtunk. Akkor már tudtam, hogy jobb meghalni dicsőségben, mint elsorvadni a sötétben, nemdebár? Egy utolsó, legendákba illő harc, ahol érezhetem, hogy felsőbbrendű vagyok a mosdatlan embertömegnél – az arca vágyakozóvá vált, majd lassan lehunyta a szemét. – Mindent megterveztem, hogy valaki illót csalogassak ide. És úgy tűnik, sikerült. – A gyomrom összeszorult, és közelebb nyomtam a fegyverem, de csak egy mosolyt csalt ki belőle a mozdulat.

– Ezek szerint csakis azért raboltad el a főpolgármester lányát, hogy kiélhesd a beteg fantáziád egy dicsőséges halálról, mert már nem voltál különleges? Ezért kellett a katonáknak meghalniuk?

A gróf mosolya még szélesebbé és kegyetlenebbé vált.

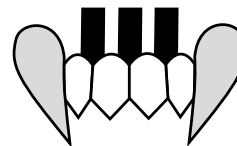
– Pontosan. De mit számít ez? Csak pár ember, nem tartom számon, hány hal meg, van belőle még annyi. Gyerünk, húzd meg a ravaszt! Játssz el a szereped! Legyél a hős!

Elfintorodtam, ahogy a gyomrom ismét összerándult. Legyek a története hőse! Nem elég, hogy a sors belerángat minden eszement történésbe. Nem elég, hogy a galaxis minden gyengeelméjűje csillogó szemmel bámulja a posztereken feszítő idiótát, akiről azt hiszik, én vagyok, most már mindenféle elmebeteg, mitikus lények is ki akarnak használni?

Mindennek van határa.

Leengedtem a Gauss fegyvert, és az egyik kezemmel leemeltem a páncélom derekán függő gránátok egyikét.

– Én nem vagyok hős – mormogtam, ahogyan kihúztam az elsütőszeget, és beletömtem a gróf szájába. Amint elkaptam a kezemet, a fémhengerből ömleni kezdett a rózsaszín hab.

A főpolgármester szobájában halkan kattogott az aranyozott, digitális óra a falon. Nem volt benne semmi olyan dolog, aminek katonnia kellett volna, de a gazdagok hajlamosak voltak hülyeségekre költeni a pénzüket. Persze én is ezek közé tartozom, szóval nem sok jogom van panaszkodni.

– Delélia, bár kicsit legyengült, de rendben van. Sajnos semmire sem emlékszik a történelekből, csak arra, hogy egy jóképű, szőke hajú fickó a karjaiban hordozta. Meg van róla győződve, hogy Flashart kapitány volt az. – Thimbale megigazgatta a tökéletesen illeszkedő monokliját. – Akárhogy is próbálom meggyőzni az ellenkezőjéről.

– Még szerencse, hogy sietek, így nem kell megtörnöm az illúzióit – biccentettem, mire kaptam Thimbale-től egy fanyar pillantást, amit a magam részéről egy enyhe mosollyal viszonztam.

– Mit akarnak csinálni a gróffal?

– Nos, az egy jó kérdés. – A főpolgármester megdörgölte a homlokát egy zsebkendővel. – Pillanatnyilag az embereim igyekeznek egy kicsit kisebbre vágni azt a tíz köbméteres habtömböt, hogy szállítani tudjuk. Elég időigényes munka.

Ezen nem csodálkoztam. A tömegoszlató habgránátot eredetileg arra találták ki, hogy úrhajók mikrometeoritok és hasonló ütközések okozta sérüléseit javítsák velük. Az ember befújta a területet, ahonnan szökött a levegő, a hab megszívta magát az említett levegővel, majd egy sűrű rugalmas masszává szilárdult.

Az univerzum évekig nem is tudta, hogy milyen effektíven képes arra, hogy megoldja az agresszivitásban gazdag, de agysejtekben hiányos tömegek problémáját, ameddig egy kocsmai verekedésből bányászlázadássá fajult esemény során egy permetező fel nem szűrődött és le nem zárta az egész lakóblokkot. A gránátvázlatot arra tervezték, hogy térdmagasságig fújódjon, nehogy véletlen csapdába ejtse valaki fejét, de lehetséges, hogy én az enyémet véletlenül megroppantottam, mikor belenyomtam a gróf úr szájába. Előfordulnak az ilyen véletlenek, ha ez ember egy kicsit ideges.

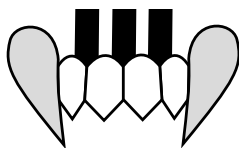
– Hogy utána mit csinálunk vele, azt nem tudom – rántott vissza Thimbale hangja a valóságba. Felpillantottam rá, ahogyan valami szöveget ütött a fejembe.

– Mondja csak, főpolgármester úr, meg van rá a képességük, hogy fogva tartsák? Mármint anélkül, hogy bántódása essék? Esetleg jó sokáig? – Thimbale egy pillanatra a gondolataiba merült, majd lassan megdörgölte az állát.

– Nos, végül is lehet, bár nem lenne olcsó, hogy az ő, hmm, adott-ságaival rendelkező valakit fogva tartsunk. És nem tudom, hogy megérné-e a kiadásokat.

– Nekem van egy remek ötletem arra, hogy még keressen is rajta.
– Az arcom lassan egy kegyetlen, és éles mosollyá húzódott.

Egy olyan ötletem, ami tökéletes büntetés lenne valakinek, aki a gróf mentalitásával rendelkezik.

Részletek az Encyclopedia Galactikából:

Oculus Major: Jelentős turistabolygó az Orion csillagképben. Leghíresebb nevezetessége a Vámpírkastély és a galaxis egyetlen vámpírariuma, amelyet az UCESCO (lásd Egyesült Kolóniák Nevelésiügyi, Tudományos és Kulturális Szervezete) a Galaxis örökségi listára helyezett egy védett faj utolsó tagjának megőrzését díjazandó.

A vámpírariumban kicsik és nagyok megtekinthetik az utolsó ismert vámpírt, illetve jelen lehetnek, amikor a gondo-zók véres tasakokkal etetik. A látogatókat a világ kormánya nyomatékosan kéri, hogy ne hozzanak magukkal semmilyen Flashart Parancsnok nevével fémjelzett árucikket, ez ugyanis kirobbanó dühöt és érthetetlen ordítást vált ki a bentlakó-ból.

JohhnySilver

Átkozott maskara

Nem akartam mást, csak épen, egészségesen hazakerülni, ami elsőre talán nem is olyan nagy kívánság, ám amikor Drakula gróf megjelent az étkezőben és kivillantotta a fogait, mégis úgy tűnt, a lehetetlen után vágyakoztam. A kivetített óra éjfél mutatott, elvileg éppen elkezdődött egy új nap, mégis egy hosszú pillanatra megállt az idő a teremben.

– Boldog új évet! – kiáltott selypítősen vámpír, azután nekirugaszkodott. Átlebegett tucatnyi utána forduló fej felett, leereszkedett az italos pult mellé, ahol színpadias mozdulattal kiemelte a hajóorvos kezéből a puncsral teli nullgravitációs ivógumót.

– Ne már, doki, miért néz rám ilyen furán? – kérdezte a gróf. – Ne legyen már ilyen merev! Érezze jól magát a kedvemért, és köszöntse fel maga is az egybegyűlteket! Mondja szépen velem együtt! Pancserek!

Döbrent csendben figyeltük, ahogy vigyorogva belemélyesztette a szemfogát az ivógumóba, amitől aztán szerteszt spriccelt az ital.

– Haver, tönkreteszed a ruhám! – hördült fel egy alsógatyás szuperhősnek öltözött alak, akit a gumiiizmok elhelyezkedése alapján az egyik nagypofájú hajtóműmérnöknek gondoltam, majd a jövevény felé mozdult.

A körülöttük felhangzó vinnyogó röhögés persze csak addig tartott, amíg Drakula egy kecses mozdulattal a férfira nem vetette magát. A körülöttük felbukkanó cseppekről először én is azt hittem, csak kiömlött vörösbőr, de valaki sikoltani kezdett, a maskarába bújó emberek pedig odébb lökték magukat a verekedőktől. Én a válaszfalnak támaszkodva néztem a szürreális jelenetet. Azon elmélkedtem, hogy ez vajon csupán a majomtól származó főemlősöktől megszokott maszkulin kakaskodás, vagy már az úrtérboly első jele.

Számtalanszor merült már fel az a kérdés, hogy mennyire lehet normális bárki, aki képes hátrahagyni a szeretteit egy bizonytalan

kimenetelű űrutazás kedvéért. Erre már a Kirajzás kezdete óta keresik a választ az elmeturkálók, de amennyire tudom, sikertelenül. Szerintem túlgondolták ezt a dolgot, hiszen elég, ha visszaemlékeznek a kétszáz évvel ezelőtti állapotokra a Földön. Nem kell zseninek lenni, hogy belássák, kegyesebb halál megfulladni, vagy megfagyni másodpercek alatt az űrben, mint szomszár halni az ihatatlan vizek mellett, vagy leélni egy egész életet a túlszűfolt városok mocskáiban. A Földre egy időben ki lehetett volna tenni a „Megtelt” táblát, amitől a bolygó is besokallt, úgyhogy mindent megtett azért, hogy elsöpörje a felszínét pusztító szapora élősködőket. Az extrém időjárás rövid időn belül olyan megszokottá vált, hogy sokan már fel sem kapták a fejüket a pusztító viharok, az azokat kísérő szárazság, hőség, éhínség hallatán, ám amikor eljött az idő, milliók vállalták a veszélyt, csak hogy megszabaduljanak ettől a nyomortól. Elsőként persze a gazdagok menekültek el, évekig a holdközvetbe vajt bázisaikról irányították a kapitalizmus űrbe telepítését. A Mars első kolóniáit viszont már egy önkéntesekből álló csapat húzta fel. Az ő túlélésükre egy fabatkát nem adtak volna az online bukmékereket, mégis beindult az élet a kupolák alatt.

Én időben megszabadultam a gravitációs kúttól, bejártam a Naprendszer, és láttam jó néhány furcsaságot. Első kézből tapasztaltam, hogy hiába a technikába vetett önhitt bizalom, az űrhajók többsége pont annyit ért a kozmikus meglepetésekkel szemben, mint a Titanic rekeszei a jéghegygel szemben. A tapasztalat mellé sok esetben szerencse is társult, ezért aztán sok mindent túléltem, így dicsekvés nélkül kijelenthetem, hogy minden földi gyarmaton megfordultam. Jártam a Merkúr szökésbiztos börtönében, siklórepültem a Vénusz viharáiban, végigittam a Lagrange-állomások hűtőfolyadékokból pancsolt specialitásait, egy gödörben lapulva vészeltam át egy kétnapos homokvihart a Marson, és bizony ott voltam, amikor megtalálták a Barlangot a Ganümedész hegyeiben.

Én voltam az a névtelen bányász, aki a holdjáróval letért a kijelölt útról, aztán pedig beszakadt a talaj. A tíz méter zuhanás után órákig tartott, amíg kiszabadítottak, ám a sziklák alatti örök fogság

gondolata kevésbé rázott meg, mint a következmények. A helyszínt ellepő katonák és zsenipalánták hallani sem akartak arról, hogy holmi prosztó bányász besegítsen a feliratok megfejtésébe. Felrugdalták a seggem az első felszálló hajóra. Más talán jutalomnak vehette volna az ingyen utat, engem azonban csak felhúzott a viselkedésük, így azonnal nekiláttam a jövőm átszervezésének.

Számtalan év kemény munkájával a hátam mögött, meg némi kenőpénz és zsarolás segítségével, felkerültem a világ első mélyűri felderítőhajójának a legénységi listájára. A Horizont a Hold felett épült, a mérnöki munka elsősorban a csillagközi repülésre koncentrált, amibe nem fért bele a légkörbe lépési alkalmasságra. Némelyek szerint még így is ez volt a Föld legnagyobb technikai csodája, én pedig inkább egy udvarias mosoly alá rejtettem a véleményemet a sietős kidolgozás láttán. A felhajtáshoz persze hozzátartozott az is, ahogy velünk bántak a médiában. Az űrhajó még el sem készült, mégis mindenki ismerte az arcunkat. A sztárolást mindenki másképp viselte a legénységből. Akadt, aki hedonista módon kihasználta minden elérhető lehetőséget, ám a többség inkább azzal foglalkozott, hogy mikor gyűjtjük be a hajtóműveket.

Az indulás kitűnően sikerült. A gyorsítási szakaszban a bordáink nem szúrták át a belső szerveinket, és hamarabb elértük a Jupitert, mint korábban bármelyik ember vezette jármű, így mindenki elégedett mosollyal adott interjút a folyamatosan érdeklődő médianak, mielőtt belevágtunk egy kockázatos manőverbe. Valami lángész a Földön úgy tervezte meg a pályát, hogy a parittyamanőver közben még fel tudjunk venni egy tudóst, akit egy deszantos hajóval és egy katonai pilótával indítottak neki a Ganümedésről. Annak ellenére, hogy a fedélzeten is többen arra fogadtak, hogy darabokra szakadva zuhanunk a Jupiterbe, ezt is túléljük. A társaság euforikus állapotba került, ahogy a hajó ráállt a Proxima Centauri felé vezető útra, a kapitány pedig engedett a harsány követelésnek és beindította a gravitációs gyűrűt, hogy kicsit bulizhassunk.

A büszkeség és a halhatatlanság érzése keveredett bennem ezekben az órákban, aztán minden a feje tetejére állt. Nem vagyok egy

elveszett alak, nem ijedek meg akármilyen árnyéktól, de ettől a maszkarától, meg a semmiségen kitörő verekedéstől kiújult az embergyűlöletem. Soha nem tartottam viccesnek, ha valaki vámpírnak öltözik, ezzel riogatva az embereket. Űrkorszak ide vagy oda, maradt elég félkegyelmű, aki még elhitte a régi meséket, így szenteltvizet, vagy ezüst keresztet tartott magánál. A tárgyakkal semmi gondom nem volt, de a vallásos maszlagtól mindig elfogott az utálkozás.

A Drakulának beöltözött fickót egyébként Petyrnek hívták. Alapjában véve csak egy lett volna az idegesítő kockafejek sorában, ám ezen a hajón ő volt az a bizonyos Fontos Ember, akit miatt a küldetés biztonságát kockáztatták már a repülés elején. Sem ez a tény, sem az, hogy önjelölt mókamesternek képzelte magát, nem tette szimpatikusná a hajózők körében. A többiek kerültek a társaságát, én viszont kíváncsian vártam, mikor jön rá, hogy már korábban is találkoztunk. Szemmel láthatóan ő már elfelejtette az esetet, de bennem élénken megragadt a lenéző tekintet, amivel méregetett, miközben két katonára ráncigált végig a Ganümedész állomás folyosóján az űrkikötő felé. Az undorító féregre szokás úgy nézni közvetlenül azelőtt, hogy szét nyomjuk a cipőnk sarkával. Volt idő, amikor ezért kitapostam volna a belét, itt viszont vissza kellett fognom az indulataim. A Barlang kutatói közül most egyenesen a felderítőhajóra került, aminek minden bizonnyal nyomós oka lehetett, engem pedig kíváncsivá tett a dolog. Persze azt sem zárhattam ki, hogy a hasonzorú társai egyszerűen megunták a rossz vicceit, és így szabadultak meg tőle.

Legszívesebben eltűntem volna az étkezőből, mégis maradtam. Mivel senki nem mozdult, illetve aki igen, az leginkább csak távolabb lebegett a két verekedő mellől, ezért magamra vállaltam a létező legkellemetlenebb szerepet. A mellettem álló kezébe nyomtam az ivógumómat, aztán sietősen kiosztottam Petyrnek, meg a gépésznek is egy pofont, mire a verekedés éppolyan gyorsan félbeszakadt, ahogy elkezdődött. A korábban mégoly virgonc Drakula szája legörbült, úgy tűnt, menten elsírja magát, ezért gyorsan a távolabbi sarok felé löktem. Meg akartam előzni bajt, hiszen a magát műizmokkal felturbózó gépész már a haverjai után forgatta a fejét.

– Neked legyen eszed! – fogtam le a kezét.
– Megharapott ez a barom! – nézett el a vállam fölött. – Ezért lenyeletem vele a fogait.

Vállat vontam. A Föld hőseitől az ember nem cicaharcot várna. Lehet, hogy kár volt beleavatkozni, de már nem visszakozhattam. Igazság szerint kicsit hibásnak éreztem magam azért, hogy idáig fajult a dolog. Az elmúlt napokban többször is láttam, ahogy Petyr a tárgynyomtató körül lődörög. Gondoltam is rá, hogy megnézem, mivel foglalataskodik, ám esténként mindig találtam kellemesebb elfoglaltságot, mint a nyomtatóprogramok visszaellenőrzése. Ha kicsit jobban odafigyelek rá, és időben látom a műfogsort, meg az idétlen öltözetet, akkor biztos elveszem a kedvét ettől a maszkarától.

Megnéztem a gépész sebes fülét. Petyr eszetlen harapása kitépte a fülbevalóját, ami ott lebegett egy rubinszínű gömböcskében az arca mellett. Megráztam a fejem. A vér látványára zsongani kezdett a fejem. Azt mondják, csak akaraterő kell hozzá, hogy legyűrjük a főbiáinkat, de van ebben tapasztalatom, és elhihetik nekem, vannak dolgok, amikhez ez is kevés. Az űrjárók előszeretettel tartják magukat kemény fickóknak, én meg nem szerettem volna a kelleténél jobban kimutatni az érzéseimet, így hát inkább felsandítottam Petyrre. A nyomorult porontya időközben eltűntette a sírós ábrázatot a képéről. A pupillája kitágult, akár egy rossz drogosnak, és idétlen vigyorral kacintott rám. Nagyon reméltem, hogy senki nem látta, mert még azt hiszik, a barátja vagyok az idiótának.

A kapitány még nem bukkant fel a balhéra, és a biztonsági tiszt vörös üstökét sem láttam sehol, úgyhogy elkaptam a Petyr karját, aztán úgy kilódítottam az ajtón, hogy a szemközti fal adta a másikat. Annyi esze sem volt, hogy bekapcsolja a mágnesescsizmát. Senki nem jött utánunk. Szerintem biztosak voltak benne, hogy kihajítom a légszilipen az ostoba fajankót, amihez senki nem akart asszisztálni.

Odakint elkaptam az ing keményített gallérját és megráztam fickót.

– Mi ez marhaság?

Nem kellett diplomás agytrkásznak lenni ahhoz, hogy lássam, nem csak megjátssza a félelmet.

– Én csak vicceltem – hebegte maga elé emelt kézzel Petyr.

Kikapcsoltam a bakancsom, így legalább egy magasságban lebegtünk.

– Ilyen harapással senki nem viccel! – sziszegtem a képébe.

– Hidd el, haver, nem akartam, az csak úgy adta magát. Tudod, vámpír, óriás szemfogak, harapás. Érted ugye? Csak vicc volt, legalább te ne szívd fel magad! Egyébként sem akartam bántani. Ahogy közel hajoltam, a fogam elakadt a fülbevalóban, ahogy meg elrántotta a fejét, hát kiszakadt. Szóval tulajdonképp ő a hibás.

Ez a fajta érvelés talán az óvodában még bejött neki, de egy úrhajón másképp működnek a dolgok. A kapitányt ismerve egy testi sértés miatt minimum elzárás várt a srácra. Bármennyire is megérdemelte a büntetést, hajlottam rá, hogy igazat mond. A tanúk többsége azonban a gépész pártját fogja majd, bármit is láttak, és lesznek, akik visszavágót akarnak majd. Menthetetlen esetről az ember ne legyen útban, mert letapossa a felbőszült tömeg, ez egy örök szabály, én mégis megszegtem. Meg tudtam védeni magam bárki ellen, ezért nem is fájt volna a fejem egy percet sem, ám a bennem kavargó érzések miatt elbizonytalanodtam. Csak azt nem tudtam, a vér látványa, vagy Petyr ostobán vigyorgó képe zavart meg jobban.

Rideg környéken születtem, a családomra sem lehettem maradtalanul büszke, arról pedig jobb nem beszélni, miket csináltam, mielőtt elhagytam a Földet. A forrongó véremet olyan ösöktől örökölttem, akik nem féltek szembeszállni az ismeretlen veszélyekkel, viszont a gyökereik keresése közben soha nem tudtak elszakadni az ősi hagyományoktól. Nem csoda, hogy mindig másnak éreztem magam, mint egy átlag földlakó, és ez az érzés egyre csak erősödött bennem, ahogy távolodtam a Naptól. A fagyos ürbe kilépni egy egészen új élet kezdetét jelentette. Minden nappal kevésbé kísértett többé a múlt, a rossz emlékek pedig új értelmet kaptak egy idő után.

Erre itt van ez a nagyra nőtt gyerek, aki képes lenni beveretni a fejét egy ostoba vicc miatt, aztán itt vagyok én, aki a megmentő szerepében tetszeleg, pedig kidobott a bázisról csak azért, mert a Barlangban talált feliratot akartam elolvasni.

Na igen, a felirat.

Visszakapcsoltam a mágnescsizmát, végigvonszoltam Petyrt a folyosón, és belöktem a kabinjába. Reszketve ült az ágyán, még akkor sem próbálkozott semmivel, amikor kotorászni kezdtem az asztalán.

– Mennyi időt töltöttél az Ganümedészen? – kérdeztem.

– Hat hónapot.

Mondanám, hogy egy örökkévalóság annyi időt a látszólag mindig feléd zuhanó Jupiterrel a fejed fölött élni, de én az első turnussal érkeztem, és közel egy év kutatás után találtam meg a Barlangot. A bányász cég képviselője gyorsan aláíratott velem még egy évet, nehogy idő előtt kikotyogjam a médiának a felfedezést, de a katonák érkezése megoldotta a problémáját. A titoktartási záradék miatt elvileg a közelébe sem kerülhettem egy Petyr-féle embernek, ám ahogy távolodtunk a Földtől, egyre kevésbé hatott meg az esetleges per lehetőség.

– Mesélj a feliratról!

Beharapta az alsó ajkát, úgyhogy tudta, miről beszélek.

– Ott voltam, úgyhogy hiába próbálsz hazudni.

– Én soha. Az Delgado volt. Ő adta le a riasztást.

Fogalmam sem volt, mire céloz, de beugrott annak a barna képű kis emberkének a képe. A mozgása, a beszéde alapján inkább gondoltam felszentelt papnak, mint szimbólumkutatónak. Talán mindkettő volt egyszerre, vigyázni azonban nem tudott magára. Az egyik alagútban találták meg, egy mennyezetről lezuhanó jégtömb olvadozott a koponyájában. Ebből is látszott, hogy a Földről szalajtott ficsúrok kissé másképp értelmezték a biztonság fogalmát, mint a tapasztalt újrjárók.

– Szóval ő volt köztetek a spicli, te meg a jó fiú.

Petyr zavartan összerezett.

– Egy egész csapat dolgozott ott. Én csak egy voltam köztük.

Vannak emberek, akik nem feltétlenül oda kerülnek, ahová valók, ilyenkor nehéz eldönteni, ők a világmegváltó kivételesek, vagy csak a szerencse játszik velük.

– Mégis te vagy itt.

Petyr feszengve húzódott odébb.

– Nekem azt mondták, ez egy olyan hely, ahol nem fenyeget semmi veszély. Távol mindentől és mindenkitől. Itt szabadon dolgozhatok az átküldött adatokkal, közben pedig vigyázni fognak rám. Te lennél a testőröm?

Eszembe sem jutott magamra vállalni a szerepet. A srác annyira azért nem volt ostoba, hogy bedőljön annak, ha egyből rábólintok a dologra. Végigpörgettem magamban a legénységet, ám csalódottan állapítottam meg, hogy fogalmam sincs, ki lehet ez a testőr, pedig ezek után sürgősen meg kellett találnom. Kérdés, hogy jelenleg, mi a fontosabb feladata az illetőnek, Petyrt megvédeni pár kiérdemelt pofontól, vagy fenntartani az álcáját. Megpróbáltam semmitmondó arcot vágni az értékes információhoz.

– Én csak az fickó vagyok, aki elfuvarozza a hozzád hasonló kocafejűeket az egyik helyről a másikra.

Petyr szeme furán csillant. Szerintem a maskarás belépőhöz szüksége volt valami bátorító szerre, aminek a kijózanító pofon ellenére maradt még némi utóhatása.

– Az nem csak egy hely, ahova megyünk. Akik ott élnek, már legalább egyszer átszelték az űrt, és vagy ezer évvel ezelőtt egy bázist építettek a naprendszerünkben. Ki tudja, mennyi időt töltöttek a tanulmányozásunkkal, mielőtt elmentek volna. Képzeld csak, mennyivel járhatnak előttünk, mennyi tudást halmozhattak fel. Hatalmas ugrás lesz az emberiségnek, ha sikerül a kapcsolatfelvétel velük.

Nem akartam elkeseríteni a vállvonogatással, mégsem tudtam megállni.

– Ahogy én látom, nemigen érdekelte őket a Naprendszer. A hatalmas tudásukat megtartották magunknak, amikor hátat fordítottak a Földnek.

– Talán visszavonultak, és hagyták, hogy magunk érzük el azt a szintet, amikor egyedül kilépünk a csillagközi térbe. Nem tudhatjuk, milyen szabályok érvényesek a fejlettebb civilizációknál.

– Nekem meg úgy tűnik, bármennyit is fejlődött az ember, még elég naivan gondolkodnak a tudósok. Nekem ez a viselkedés inkább

tűnik olyannak, amikor csak azért hátrálsz pár lépést, hogy a másikat elcsald a biztonságtól.

A döbbenete valódinak tűnt, ami még ijesztőbbé tette az előző gondolatsort.

– Te kétségbe vonod a jóindulatukat?

– Ez egy emberi fogalom. Mi van, ha nem is ismerik?

Petyrnek elakadt a szava, hosszú pillanatok kellettek, mire összeszedte magát.

– Miért vagy itt, ha így gondold?

– Ott voltam az elején, amikor kiolvastottuk a kürtőket és a járatokat. Láttam a nagy csarnokot, az oltárt és a mennyezeteket díszítő véseteket.

A gyermeki ártatlanság mintaképe lehetne ez a fickó, ahogy elmosolyodott.

– Magával ragadó, igaz? Te is kíváncsi vagy azokra, akik készítették?

Láttam, hogy ugyanúgy nem érti a lényegét, ahogy a társai, akik a Ganümedészen álltak szájtaátva a Barlang közepén, körülöttük pedig mindenfelé egy idegen civilizáció nyomai.

– Én a helyedben félnék attól, amit jelentenek.

Petyr kihúzta magát.

– A vésetek nagy részét még nem fejtettük meg – mondta kimérten. – Különben is, mit tudsz te erről?

A gerincemen hideg borzongás futott végig.

– Szóval sikerült megfejteni annyit, amivel azonosítani lehet egy potenciálisan lakott exobolygó helyét, de arról halvány fogalmatok sincs, hogy kik voltak, akik hátrahagyták ezt az üzenetet. Gondolom, senki nem furcsállta a dolgot, még úgy sem, hogy ezek az idegenek nem hagytak hátra semmi kézzelfogható dolgot. Mi nem találtunk sem gépeket, sem tárgyakat, nincs temetési hely, maradványok.

– Tervezetten hagyták el a bázist.

Gondoltam, teszek egy ellenpróbát.

– Ezek szerint több mindent is megfejtettetek a feliratokból.

Az emberi elme bugyrai kifürkészhetetlenek, viszont a test reakciói sok mindent elárulnak. Volt valami fura abban, ahogy Petyr szeme alatt az ideg összerándult. Más talán észre sem vette volna, ám nekem úgy tűnt, érzékeny pontjára tapintottam. Oldalt mozdult, mire elkaptam a karját.

– Ki vele! Mi az, amiről nem tudunk?

Úgy szisszent fel, akár egy gyerek. Az alacsony fájdalomküszöb-e láttán a hüvelykujjamat alaposan belenyomtam a bicepszébe. Azt vártam, megoldódik a nyelve, de alaposan meglepett.

– Egy igazi barom vagy, Qari! – taszított mellbe a szabad kezével.

Letalpaltam a mágnescsizmával, mielőtt megütöttem. Az orra éles hangon reccsent, majd vércseppek lebegtek szerteszét körülöttünk, amitől csak még jobban elborult az agyam. Felnyögött, az alkarjával megpróbálta védeni az arcát, mire keményen fültövon vágtam. Normál gravitációban eldőlt volna, akár egy zsák, itt azonban el kellett kapnom, nehogy ellebegjen az ajtóig. Megmarkoltam a mellényét, majd a terminál elé löktem.

– Látni akarom, meddig jutottatok a szövegben!

Biztosan mindig fel volt mentve sportból, de a becsületére vált, ahogy megpróbált ellenállni, persze nem sokat ért el vele. A szeme alaposan feldagadt a jobb egyenestől, így csak másodsorra sikerült a retina azonosítás, de végül felvillantak az adatok a kijelzőn.

– Hozd rendbe magad! – löktem a mosdó felé a szipogó férfit. – Aztán még beszélünk!

Az állóképeket gyorsan átlapoztam, jobban ismertem a véseteket, mint a kockafej. Az elemzés viszonylag unalmasan indult, ezért több oldalt is áttekertem, mire eljutottam a koordinátákat tartalmazó részig. A felvétel a kutatócsapatot bemutató sztárparádéval indult, aztán jöttek a panorámafelvetelek, végül egy Hue nevű férfi hosszasan magyarázott. A pasi nem nézett félre, alig gesztikulált és olyan mereven nézett, akár egy gekkó, ettől aztán kellemetlen érzésem támadt, csak nem tudtam megfogalmazni, hogy valójában miért. Mindezek furcsasága ellenére érthetően vezette le az elemzést, ami váratlanul ugyan, mégis eredményt hozott a számukra. Az előadás alapján

teljesen úgy tűnt, hogy a koordinátákat leíró vésetek ismétlődését alig volt nehezebb visszafejteni, mint egy gyenge számítógépes kódot.

Rákerestem Hue további bejegyzéseire, de itt már csak jóval zavarosabb magyarázatokat találtam a további munkájukról. Elvileg kipróbáltak minden ismert kriptográfiai módszert, ám a jelrendszer egyik értelmezése sem adott számukra egyértelműen használható ismétlődést, amivel megfejtették volna a feliratot. Ahogy tovább keresgéltem, találtam még több terabyte kibontatlan adatsomagot Petyr nevére címezve, azonban a mellékelt levél szerint nem történt előrelépés a hajó indulása óta, így csak elméleteket és azok cáfolatának sorát tartalmazta. Belenéztem a kimenő üzenetekbe is. Petyr elég elítélhető módon elhanyagolta mostanában a munkáját, mivel a visszaigazolásokon kívül semmi érdemleges anyagot nem küldött a Föld felé.

A kíváncsiságomat csak részben elégítették ki az információk, úgyhogy arra gondoltam, még dolgozok egy kicsit a megszeppent Drakula lelkevilágán. Durcás kifejezésre számítottam, esetleg valami névleges ellenállásra, ám amikor az arcomba loccsantotta a bűzlő szenteltvizet, meglepődtem.

– Megörültél?

Válasz helyett egy ezüst keresztet imitáló késsel felém suhintott. Nem tudom, honnan szalajtották a srácot, de kétségtelenül kevés időt töltött még az űrben. Elfelejtette bekapcsolni a mágneses bakancsát, így a lendülettől épp annyit sodródott oldalra, hogy a penge célt tévesszen. Először azon kezdtem el gondolkodni, vajon mennyire illik a jelmezéhez szenteltvizes tégely és a feszület, ám amikor másodsor a szemem felé bökött, továbbá már nem érdekeltek a részletek. Átfogtam a nyakát, és szorítottam, ő pedig riadt tekintettel vergődött a kezem között. Egészen közelről láttam a fehér bőr alatt duzzadó verőeret, és éreztem, ahogy tűz borítja el az agyam. Megnyaltam a számat, elnyomtam a feltörő hörgést, az elfojtott dühöt pedig végigengedtem az ujjaimon. Hallottam, ahogy eltörött a légcsőve, láttam, ahogy egyre kékül, ezért inkább egy rántással átfordítottam, és mögé

kerültem. A nyakcsigolya úgy tört el, akár egy száraz kóró, a vergődés pedig végleg megszűnt.

Miközben összetakarítottam a mocskot a vákuumzsákba betölt hulla után, azon merengtem, mi a fenét gondolhatott valójában. Hivatalos kiképzést biztos nem kapott, mert leginkább úgy viselkedett, akár egy elszánt tizenéves, aki rájön valamire, és azt hiszi, a rengeteg tudásával egyedül is kiállhat a világ ellen. Ráadásul olyan esetlenül próbálkozott, hogy a vén Josepheus atya szégyenében inkább saját maga vágta volna el egy ilyen adeptus torkát. A küldetésudatával és ötleteivel együtt már akkor halott volt, amikor a hajóra tette a lábát, csak még nem tudott róla. A véres ruháimat a hulladék visszaforgatóba hajítottam, majd beálltam a zuhany alá rendbe szedni magam, ám amikor felrémlt Hue tekintete, azonnal kiugrottam a fürkéből. Újra lejátszottam a koordináták megfejtéséről szóló részt, és rádöbentem, hogy a képen látott fickó szeme úgy mozog, mint aki felolvas valamit.

Én marha. Még hogy nem fejtették meg a véseteket. Úgy tűnik, a kockafejek megtanultak titkot tartani az utóbbi időben, a Barlang pedig többet árult el a tudósoknak, mint azt reméltem. Persze az is lehet, hogy én öregedtem meg.

Magamra rántottam Petyr egyik ingét, visszavettem a nadrágom, majd megnyomtam az ajtónyitót. A sokkolót a nyakamnak szánhatták, de csak a bal vállamat érte, ami azonnal elzsibbadt. A lesben álló első tisztnak nem volt ideje korrigálni a hibáját. Ő lehetett az emlegetett testőr, aki most Petyr ezüst késével a szívében halt meg. A test odébb lebegett a folyosón, akár egy tollpihe a huzatban, én pedig felnevettem. Teljesen feleslegesen vesztegettem az időmet a farsangi Drakula eltüntetésével. Az első tisztet belöktem Petyr kabinjába, azután a sajátom felé indultam. A vércseppek mást már nem zavartak, hiszen a Horizont fedélzetén nem akadt senki, aki elég erős lehetne ahhoz, hogy elbírjon velem.

Az elmúlt ezer évben a papok számos hazugságot terjesztettek világszerte, ami csak arra volt jó, hogy a hiszékeny embereket félelmen tartsák. A legtöbb hidegen hagyott, mert eszembe sem jutott

megzavarni a hatalmi játszmákat, néhányon pedig sokáig csak nevettem. Az egyik hazug állításuk az volt, hogy a vámpírharapás fertőző, a halottak pedig némi koporsós föld alatti kirándulás után csatlakoznak egy soha nem létezett démoni sereghez. Ha ez így lenne, egy idő után csupa vámpír élne a világon, és akkor egymásnak kellene esniük a következő adag vérért. Senkit nem zavart, hogy egy halhatatlan vámpír feleslegesen ölne meg egy másik halhatatlant, hiszen abból ismét egy halhatatlan vámpír kelne életre. Ostobaság.

Egy másik csillag szülöttei vagyunk, és ezt pontosan tudták azok a pápák, akik ránk uszították az önjelölt Van Helsing féléket. Miután kiűztünk az elsüllyedő mentőhajóból, az először barátságosnak tűnő emberek láncra verve egyenesen Rómába vittek minket, az istenük földi helytartója elé. A hibát ott követtük el, hogy még ezek után is nyíltan beszéltünk. Beszámoltunk a hajótörésünkről a Ganümedészen, a hátramaradó társainkról, akik a jeladó helyreállításán dolgoztak. Elmondtuk, hogy a közeli vörös törpe bányászkolóniájából érkezünk, és azt is, hogy a világunk örök félhomályában nevelkedtünk, ez az, ami miatt az itteni napfényben percek alatt felhólyagzott a bőrünk. Eleinte felvilágosodott módon kezeltek bennünk. Megértően bólogattak, még akkor is, amikor elmondtuk, hogy az űrben járva nem találkoztunk az Istenükkel, és fogalmunk sem volt, mit értettek Pokol alatt.

A bajok igazából akkor kezdődtek, amikor a sötétbe burkolózó bolygó kincseiről kérdeztek, mi pedig a platina, volfrám, irídium mellett megemlíttük az aranyteléreket. Nem értettük az összevillanó tekinteteket, sem a szemmel láthatón izgatott sugdolóaszt, hiszen az arany olvasáspontja túl alacsony ahhoz, hogy hatékonyat lehessen használni az elektronikán kívül. Mire észbe kaptunk, újabb örök érzetek, velük pedig egy kis emberke, aki ócska pergament és bűdös tintát hozott magával. Szerződést fogalmaztak, amiben kijelentették, hogy az Istenük nevében lefoglalják a bolygót, közvetlenül az Egyházhoz csatolják, mi pedig a teljes bűnbocsánatért cserébe átadjuk a kijelölt bíborosnak a bányákat. Kinevettük őket, mire kivezettek az udvarra, ahol karóba húzták az egyik társunkat.

A fordítógép nélkül a torokhangú könyörgését az ördög szavainak nevezték, a perzselő naptól hamló bőrét pedig a szenteltvíz pusztító erejének gondolták. A gyilkosságon felbuzdulva másnapra nagy tömeg előtt akarták bizonyítani az Istenük erejét. Hiába erősítették meg az őrségünket, a túlélés vágya legyőzte a társainknak tett ígéretet. Az est leszálltával kiszöktünk a nevetségesen őrzött épületből, majd az üldözők megtevesztése miatt szétszéledtünk a világban.

A bujkálás ezer éve gyötrelmes volt, a vadászok pedig hiába voltak kitaratóak, mégis túléltem. Abban, hogy többieknek nem sikerült, csak akkor lehettem teljesen bizonyos, amikor a Ganümedészen megtaláltam a Barlangot. A mentőhajó rég elment, a Földről pedig nem adtunk életjelet, ezért nem is kerestek minket. A vésetek nekünk, halottaknak emeltek emléket, valamint az útnak, ami a Proxima Centariról indult, és a Földön fejeződött be a számunkra. Fura érzés volt egy üres sírboltban állni, és elgondolkozni a jövőn. Nem haragudtam a többiekre, eleget kockáztattak, nélkülöztek már, ráadásul várta őket a családjuk.

A Horizont volt az a hajó, ami engem is hazavihet, én pedig úgy döntöttem, hogy ebben senki nem akadályozhat meg. Sem ember, sem a Szentszék titkos szektája, akik még ennyi idő után is az aranyról álmodtak. Visszamentem hát a terembe, ittam még egy puncsot, ha már így alakult, aztán nekiláttam a gyilkolásnak. Sokáig tartott belegyömöszölni a testeket a visszaforgatóba, a végtagokat le kellett vágnom, a szétfröcskölt vért összegyűjtenem, de semmi nem került el a figyelmem. Hosszú az út még hazáig, az ellátásról pedig nem árt gondoskodni.

Hazamegyek, de nem árulom el a célkoordinátákat. Futottam eleget, végre egy kis nyugalmat akarok az emberektől. Azoknak, akik ezek után azt gondolhatják, valóban a gonosz lakozik a fajtámban, ezúton adok egy jó tanácsot. Mi csak rabszolgák voltunk az ottani bányákban, úgyhogy ha nem akar találkozni a Gonosszal, akkor megszire kerülje el a Proxima Centaurit.

Norton Új kezdet

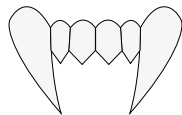
A XXI. században az emberiség túlszaporodott, ráadásul esztelen módon pusztította és szennyezte a környezetét, egyre jobban feszegetve bolygójának a tűrőképességét. A források elapadni látszottak és hatalmas népvándorlások vették a kezdetüket a még élhető helyek felé. Ebből persze számos konfliktus adódott, ami végül egy nukleáris háborúban csúcsosodott ki, ami elpusztított több nemzetet, és kiirtotta az emberiség közel hatvan százalékát. A rövid, de annál pusztítóbb háborút követő időszakot a történészek a vandalizmus korának nevezték el. Mindenki úgy élt meg, ahogy tudott, és megszűntek a törvények.

Aztán lassan ugyan, de változni kezdett a helyzet. Az emberek rájöttek arra, hogy új törvényekre van szükségük, ha nem akarnak végleg kipusztulni. Megalakult a Világkormány, aminek Amerikában volt a központja. A még létező nemzetek megtarthatták a saját kultúrájukat, azonban mindegyikük alárendelte magát a központi törvényeknek. A Világkormány elsődleges feladata volt a Föld bolygó ismételt lakhatóvá tétele, mivel jelentős mértékben lecsökkentek a még életre alkalmas helyek. A legjobb tudósok új ötletekkel álltak elő a sugárszennyezés megszüntetésére, és a környezetbarát technológiák kifejlesztésére. Fejlődött a genetika, az orvostudomány és a biológia is. Ellenálló növényeket hoztak létre, melyek sokkal gyorsabban nőttek, és mindent megtettek azért, hogy javítsák az ökoszisztémát. Ez volt az a korszak, amit egyszerűen „aranykornak” neveztek el, és ami elég sokáig elhúzódott. A Világkormány merész fantáziájú vezetői azt az ötletet vették a fejükbe, hogy nem ártana lakhatóvá tenni a Mars bolygót is, hogy még több élőhelye legyen az embereknek, néhány tudós pedig olyan elképesztő találmányokkal állt elő, ami robbanásszerű fejlődést eredményezett. Ez volt a „második ipari forradalom” kora. Az emberek között az a pletyka kezdett terjengeni, hogy nem is a földlakók találták fel az új eszközöket, hanem néhány

nemzet kapcsolatba lépett idegen lényekkel, és tőlük kapták a technológiát. Mások ezt egy óriási ostobaságnak tartották.

A vitatkozás sosem állt távol az emberektől, és közel százhusz évvel a nukleáris háború után, az emberiség nagy része mintha ismét kezdett volna visszaesni a régi hibáiba. Az ellentétek egyre erősebbek lettek, mert sokan úgy vélték, hogy a Világkormány dolgokat titkol el, és sötét üzeneteket folytat a háttérben. Különböző nézetek alakultak ki, és egyre erősödött köztük a feszültség. A Marsot terraformáló kutatók rég letűnt civilizáció nyomaira bukkantak, ez pedig újabb elmentékre adott okot a Földön, és annak ellenére, hogy egy Holdon lévő kolónián a földönkívüli élet nyomait fedezték fel, számos médiumban egyszerűen szenzációhajhász fantazmagóriának titulálták a dolgot.

A háborúk, válságok és környezeti katasztrófák után az emberekben megnőtt az igény a vallás és a lelki élet megerősítése iránt, ebbe pedig nem mindig fértek bele a tudományos felfedezések, még akkor sem, ha azok olykor igen korszakalkotónak bizonyultak. Százhusz évvel a Nagy Háború után néhány média-prédikátor még azt is tagadta, hogy élő baktériumokat, sőt növényi létformákat találtak a Mars felszínén. Hiába számoltak be erről számos csatornán, ők egyszerűen hazugságnak titulálták ezeket a híreket, és az egyetlen élő istenre hivatkozva a legszívesebben betiltottak volna minden forrást, ami az efféle ördögi dolgokról számolt be.

– Furcsa, hogy még mindig nem hiszik el a dolgot – csóválta a fejét Tamás a senondimenziós tévét bámulva. – Mintha nem is 2201-et írnanék, hanem valahol a sötét középkorban tanyáznánk.

A vallásos műsorban a Holdon létrehozott kolóniákat figurázták ki éppen, mert azok arról számoltak be, hogy már többször is kapcsolatba léptek idegen lényekkel.

– Te könnyen beszélsz, mert már találkoztál földönkívüliekkel – felelte Róbert.

– Na és? – vont vállat Tamás. – Te is hiszel bennük, pedig nem láttál még egyet sem a százket éved alatt.

– A koromat azért ne nagyon híreszteld! – mosolyodott el a szőke hajú, kék szemű, sápadt bőrű férfi, aki alig negyven évesnek nézett ki.

– Talán nem lenne vele sikered a hölgyeknél? – viccelődött Tamás, aki egy fekete hajú, ötvenes férfi volt.

Róbert felnevetett, kivillantva az átlagosnál hosszabb szemfogait.

– A vámpírok között én kifejezetten fiatalnak számítok, barátom. Nem ezzel van a baj. Sokkal jobban tartok attól, hogy az emberek megrémülnének, ha megtudnák, hogy mi vagyok.

– Az lehet – értett egyet a másik. – Bár amilyen tudálékosak, úgysem hinnék el.

A nukleáris háború a rejtve élő vámpírokat is megtizedelte, olyanira, hogy majdnem teljesen kipusztultak. Hiába rendelkeztek fantasztikus képességekkel, a tömegpusztító fegyverek őket se kímélték. A krízis után aztán kapcsolatba léptek a Világkormánnyal, mert ők is részt akartak venni a Föld irányításában. Nem szerették volna, ha idővel újabb atomháború tört volna ki. A vezetők kiegyeztek a vámpírokkal, bár azok létezése a legtöbb ember számára továbbra is rejtve maradt.

– Én örülök neki, hogy csak kevesen hisznek bennünk – közölte Róbert tűnődve. – Szerintem már így is többen tudnak rólunk, mint ahogy kellene.

– Pedig kiválóan beilleszkedtetek az emberek közé – felelte Tamás, és belekortyolt a limonádéjába.

Róbert teljesen emberi külsővel rendelkezett, és ez tette lehetővé, hogy bátran járálhatott az utcákon. Ráadásul a Világkormány tudósai kifejlesztettek egy olyan gyógyszert, ami ellenállóvá tette a napfény sugárzásának, amit addig meglehetősen nehezen tudott elviselni. Cserébe ő nem támadott meg embereket, hanem kizárólag konzervált vért fogyasztott, mint ahogy a legtöbb „civilizálódott” vámpír is tette. A két faj együttműködésének számos előnye származott, többek között az űrkutatásban.

– Én szeretem az embereket – szólalt meg Róbert, ám a társa el képdelt tekintetét látva kiegészítette a gondolatát. – Nem úgy, ahogy te gondolod.

– Még szerencse.

– Tudod, csodálom a fajod kreativitását – mosolyodott el Róbert. – Rengeteg fantasztikus dolgot találtatok már fel, és szeretnék én is hozzájárulni a tudomány fejlődéséhez... a magam egyszerű módján.

– Éppen azt teszed, amikor a világűrbe mész – felelte a másik.

A Világkormány titkos fejlesztése egy olyan űrhajó volt, ami képessé vált nem csak a Naprendszer felderítésére, hanem megcélozhatta a távolabbi csillagokat is. A hajó működési elvéből Róbert nem sokat értett. Állítólag képes volt arra, hogy „összegyűrje” a teret maga előtt, és így relatíve „kisebb” térugrásokra volt képes. De a számítások alapján még ezzel a szuper képességgel is több mint hatvan évnek kell eltelnie addig, amíg a hajó elér egy viszonylag közeli csillagrendszerig. Ennyi idő alatt az emberek elöregszenek vagy meghalnak. Nem úgy a vámpírok. Nekik aztán rengeteg idő állt a rendelkezésükre. Ezt használták ki a különféle államok, melyek titokban vámpírokat indítottak útnak a távoli csillagrendszerek felé. Űrhajót indított már el Amerika, az oroszok, Kína, Hollandia, Németország, Japán és most végre Magyarország is. Legalábbis ez volt a tervük. A Világkormány titkosszolgálatával együttműködve egy olyan csillagrendszert vettek célba, ahová még senki sem küldött hajót, és ahol nagy valószínűséggel életet fognak majd találni. Róbert örömmel vállalkozott a hosszú útra, bár ő volt az egyetlen vámpír, akit ismeretek a magyarok. Amerika egy egész csapatot indított útnak, és a kínaiak se szégyenkeztek. Róbert azonban egyedül volt, de egy cseppet se bánta. Az űrhajóba minden túléléshez fontos dolgot bezsúfoltak, például felszerelték rengeteg gallon vérrel, amit egy új technikának köszönhetően több száz évre konzerválni tudtak. A fiatal vámpír egyre izgatottabb lett, ahogy közeledett a fellövés határídeje, bár meg lehet, nem igazán fogta fel, hogy mire vállalkozik. Ráadásul Tamás valóssággal az idegeire ment az idegen létformák ismertetésével. Az ő feladata volt ugyanis, hogy felkészítse Róbertet arra az eshetőségre, ha földönkívüliekkel találkozna az útja során.

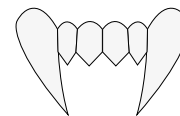
– Megtanultad a mai leckét? – kérdezte tőle olyan hangsúllyal, mintha egy szigorú tanár bácsi lett volna.

– Igen, már mindent tudok – felelte türelmetlenül a vámpír. – A titkosszolgálati adatok meglehetősen részletesek. Ismerem nyolc idegen fajt, a jellegzetes viselkedésüket, és a velük való kapcsolatfelvétel kliséit.

– Akkor meg kell még tanulnod a többi négy fajt is.

– Mi a fenének? – csóválta a fejét a vámpír. – Hatalmas a világűr, és biztos vagyok benne, hogy egyikükkel sem fogok találkozni.

– Nana, barátom! – emelte fel a mutatóujját Tamás. – Több dolog van Földön és az űrben, mint ahogy azt te el tudnád képzelni. Én teljesen biztos vagyok benne, hogy lesz módod idegenekkel találkozni. Mert hidd el nekem, barátom, hogy azok éppolyan létezőek, mint te vagy én!

Dorzok, a gorza férfi széles mosollyal nézett élete párjára, Sersónára. A zöldessárga pikkelyekkel rendelkező nő égszínkék szemével és óriási, világító sárga szembogarával csábító pillantást vetett rá.

– Miért érzem úgy, hogy mondani akarsz nekem valamit? – kérdezte évvódve, miközben hegyes fülét kíváncsian nyújtotta előre.

Dorzok percegett egyet, miközben ő is megmozgatta a fülét.

– A megérzéseid mindig jók voltak, drágám... de talán látszik is rajtam az izgalom. Tudod, nemrég svadrami rangot kaptam, ezért arra gondoltam, hogy ezt megünnepelehetnénk valamivel. És hogy lásd, mennyire szeretlek, készültem neked egy kis meglepetéssel, mert sokat segítettél a felkészülésemben.

Azzal beleszólt a csuklóján lévő adóvevőbe.

– Robotpilóta, ide ereszkedj le!

A testhez simuló, szürke hőszabályzó ruhát viselő nő erre kíváncsian tekintett fel, és diszkrét sikkantás hagyta el az ajkát, mert egy gigászi térugró ereszkedett le a magasból egyenesen eléjük. A lebegő

test miatt a hátuk mögött lévő kerekded falakkal rendelkező, mészfehér kastélyra sötét árnyék vetült.

– Ezt nem hiszem el, szerelmem, egy xirpot hajó! – örvendezett Sersona, miközben a hegyes mellei majd átszúrták a hőszabályzó ruháját. – Te mindig meg tudsz lepni!

Teljesen izgalomba jött a csúcskategóriás jármű láttán, és szerelme karjaiba omlott. A pár szenvedélyes csókban forrott össze.

– És amit még nem mondtam... – lehelte Dorzok, amikor szóhoz jutott végre. – Ez a hajó a tiéd!

– Micsoda?

– A szerelmem jelképe!

Sersona örömében ujjongani kezdett, majd olyan erővel szorította meg a párját, hogy az alig kapott levegőt.

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm!

– És ez még nem minden! – nevetett az újdonsült svadram.

– Hogy érted ezt? – kerekedett el még jobban Sersona amúgy is kerek, vadító szépségű szeme.

– Nem csak dísznek vettem ezt a bárkát. Szerintem próbáljuk ki, mit tud!

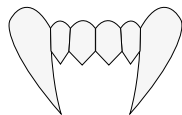
A nő kíváncsi pillantást vetett rá.

– Szálguldozni akarsz?

– Nem, szívem – lehelt csókot az ajkára a férfi. – Elmegyünk vele egy távoli, egzotikus helyre.

– Egy egzotikus helyre?

– Igen, ahol rég jártunk már. Vár minket egy romantikus kiruccanás!

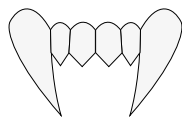

Edina álomittasan nézte a tévét. A senondimenziós képernyő el-
képesztően élethű adása elálmosította kissé. Egy vitaműsor zajlott
éppen, ami valahogy sosem akart kimenni a divatból. A médiaszemé-
lyiségek a huszonharmadik században is jól kerestek, ráadásul egye-
seknek még csak be sem kellett fáradniuk a stúdióba, hanem elég
volt pusztán az avatárjukat elküldeniük otthonról, és a számítógép

máris a „stúdióba” sugározta az alakjukat. Az avatárok külseje persze
mindig jobban nézett ki, mint a sztárok valódi külseje. Sokkal spor-
tosabbak, elegánsabbak és kisimultabbak voltak. Edina úgy érezte,
hogy az a mesevilág, amit napról napra a szeme elé varázsoltak, el-
tompítja az agyát, de már senondimenzió függővé vált, és nem tehe-
tett ellene semmit. Valósággal falta a műsorokat.

Ezúttal két lezser viselkedésű férfi avatár vitatkozott azon, hogy
vajon tényleg léteznek-e idegen lények, mint ahogy azt a „fermó hí-
vők” állították. A zöld öltönyös férfi a szokásos érvként azt a kérdést
tette fel, hogy ha léteznek, akkor miért nem léptek még kapcsolatba
az emberiséggel. A bőrkabátos avatár erre azt válaszolta, hogy egyes
nemzetekkel már igenis kapcsolatot létesítettek, és már rég nem az
a kérdés, hogy léteznek-e, hanem sokkal inkább az, hogy veszélye-
sek-e az emberiségre nézve. A másik csak mosolygott ezen, és ösz-
szeesküvés-elméletnek titulálta a dolgot. Aztán kifejtette azt a néze-
tét, hogy ha valóban léteznének idegenek, akkor minden bizonnyal
veszélyesek lennének az emberekre nézve. A bőrkabátos avatár erre
úgy érvelt, hogy a fejlett intelligencia fejlett érzelmi világot is feltéte-
lez, ezért az űrlények nyilván szelídebb létformák, mint az emberek,
máskülönben a modern fegyvereikkel valószínűleg kipusztították
volna magukat, mielőtt eljutottak volna odáig, hogy fényévnyi távol-
ságokat tehessenek meg. Mint ahogy az emberek is már több alka-
lommal majdnem kipusztultak alig két évszázad alatt. Az űrlények
ezen már feltehetően jócskán túlfejlődtek.

Edina az utóbbi véleménnyel értett egyet, nem mintha túlságo-
san lekötötte volna ez a téma. Oldalra nézett, és örömmel tapaszt-
alta, hogy Zolika végre nem ficáncolt a kiságyban. A nyugtató, lágy
fényt árasztó „inkub” kiságy tartotta a megfelelő hőmérsékletet, mi-
közben folyamatosan szkennelte a baba élettani funkcióit. De hiába
volt a fénysugár, és a halk rezgés „altató funkcióra” állítva, a kisfiú
nagyon izgága fajta volt, és mindig nehezen tudott elszenderedni.
De legalább csendben maradt egy ideje, ami meglehetősen ritka eset
volt nála. Edina nem tudta, hogy meddig fog tartani ez az ideális álla-
pot, ezért kikapcsolta a tévét és pihenni próbált egy kicsit. Az utolsó
éber gondolata a férje volt, aki éppen éjszakai műszakban dolgozott.

Edina gyereksírást hallott, és fehér fényjelenségre riadt fel, de amikor kinyitotta a szemét, a fény már szertefoszlott. Rájött, hogy álmodott valamit. Zolika viszont valóban sírt. Kiemelte az inkub-ágyból, és lágyan ringatni kezdte.

– Sssss! Nyugodj meg, édesem!

A baba elcsendesedett.

– Jól van, te drága.

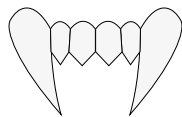
Megpusztilta a bébit. Hirtelen egy fehér fény pásztázta őt végig, ami egy másodperc alatt eltűnt.

– Mi ez?

A fény az ablakból érkezett. A nő kiment a teraszra a gyermekkel a kezében. A férjével egy kertes házban laktak. Azért költöztek ide, mert itt viszonylag távol voltak a szomszédoktól, és szerették a nyugalmat. A levegő friss volt, az ég pedig csillagos. Ám az egyik csillag mintha megmozdult volna.

– Mi lehet az? – kérdezte Edina a babától. – Nézd csak, édesem! Talán egy repülő autó?

A fénypont egyre nagyobb lett, ahogy közeledett felé, aztán egy éles, fehér sugár vetült rá. Edina úgy érezte, hogy elzsibbadnak a végtagjai, aztán elvesztette az eszméletét.

Egy hideg, sima fémágyon tért magához. Szürke falak vették körül. A plafonból tompa fény áradt. Úgy tűnt, mintha minden fémből készült volna.

– Hol vagyok? Mi történik velem? Hol van Zolika?

A pánik lassan kúszott fel a hátgerincén.

– Sehol egy ajtó!

Leszállt az ágyról és tapogatni kezdte a falakat. Ahogy rátenyerelt az egyikre, az egyszer csak elhalványodott és áttetszővé vált, akár az üveg. A nő úgy érezte, hogy nem is egy falat tapint, hanem sokkal inkább egy langyos erőteret, ami mögött egy körülbelül két méteres, pikkelyes arcú, humanoid lényt látott, ami mindenféle áttetsző üvegek között állt. A legsokkolóbb pedig az volt, hogy a sárgászöld színű groteszk alak a magasba emelte Zolikát.

– A gyermekem! – kiáltott fel Edina rémülten. – Mit művel vele?!

A természetes idegen a levegőbe dobálta és elkapdosta a bömbölő csecsemőt, mintha csak valami játékbaba lett volna.

– Tegye le!

Az úrlény mintha meg se hallotta volna a könyörgő szavakat. A karjainál fogva felemelte a bébit és egy jókora üvegfazék fölé tartotta, amiben kék színű, áttetsző folyadék forrt.

– Mit csinál?

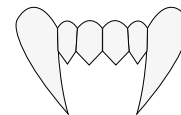
A lény belelógatta a folyadékba Zolikát, aki már valósággal ordított a fájdalomtól.

– Ne tegye, kérem! – sikította Edina, és sokkos állapotban püfölni kezdte az erőteret.

A gorza visszahúzta Zolikát, akinek teljesen vörös és hólyagos lett a lába. A csecsemő fülrepestően visított a kintől. Az idegen újra a folyadékba mártotta, mire a vizitás eltorzult, majd hirtelen csend lett.

– Te rohadt, mocskos állat! – ordított a nő, miközben véresre püfölte a kezét az erőtéren.

Aztán a földre roskadva zokogni kezdett. A lény egy fémesszközzel lenyomva tartotta a csecsemőt, miközben mindenféle fura növényt dobált a folyadékba.

Két gorza ült egymással szemben az ezüstsínű, kerek fémasztal mögött, a xirpot típusú úrhajó étkezőtermében. Az asztalon, olyan középtájt egy díszes tálcára téve egy emberi csecsemő feje pihent, ami egyenesen Dorzokra bámult.

– Kéred az egyik szemgolyóját? – kérdezte a szerelmes férfi a vele szemben helyet foglaló párjától.

– Nem – felelte az mosolyogva. – Tudom, hogy neked az a kedvenced, szívem. Edd csak meg nyugodtan!

Azzal a szájához emelt egy zsenge csecsemőalkart és beleharapott.

– Ez nagyon ízletes! – áradozott. – A szakács ma tényleg kitett magáért.

Dorzok vidámnak tűnt.

– Hidd el, drágám, én vagyok a legboldogabb!

Azzal az étel felé fordult.

– Tudtad, hogy az emberi szem mozgását hat pár izom végzi? – nézett a párjára, ám a kérdést feltehetően költőinek szánta, mivel nem várt rá választ. Ehelyett egy vékony, hajlított szikével óvatosan elvagdosta az izmokat, aztán egy ovális eszközzel eltávolította Zolika bal oldali szemgolyóját a helyéről, és megemelte a kanálon lévő csemegét.

– Egészségünkre! – Fogai között roppant a szemgolyó, és kellemes, lágy íz öntötte el a száját. – Ez igazán finom – közölte, amikor szóhoz jutott végre.

– És te tudtad, hogy ez egy védett faj? – kérdezte Sersona incselkedő hangszíjjal.

– Persze, hogy tudtam, szívem – felelte Dorzok mosolyogva. – De azzal is tisztában vagyok, hogy te az emberálatok csecsemőinek a zsenge húsát szereted a legjobban, és nekem a szerelmünk mindenél fontosabb.

– Olyan romantikus vagy, drágám!

– Mit számít nekem bármiféle csillagközi törvény! – áradozott a férfi, miközben rajongó pillantást vetett a párjára.

– Köszönöm – villantotta ki hegyes fogait a nő is, majd egy bébi-alkarcsontot helyezett el az oldalt lévő kis tányérkába.

– Az emberasszonnyal mi legyen? – kérdezte végül, miközben megtörölgette a száját egy hatszögletű szalvétával. – Őt is megeszszük? Neki már kevésbé zsenge a húsa.

– Szerintem inkább hazavisszük, és összepárosztatjuk a kastélyunkban raboskodó bolond férfival. Ő az egyik legtermékenyebb földi hím, akit volt szerencsém befogni.

– Szerinted az embernő még szülhet nekünk egyszer?

– Talán még kétszer is.

– Olyan aranyos vagy!

– Tudom, kedvesem, hogy ritkán juthatsz efféle egzotikus ételhez, de én mindent megteszek a boldogságodért.

– Erre igyunk! – nevetett Sersona, majd megemelte a kezében lévő, fűszerezett csecsemővérrel teli kristálypoharat, és összeütötte a párjánál lévővel.

Dorzok hálásan mosolygott. Már nagyon kinézett neki egy kellemes szerelmeskedés.

– Remek volt ez a kis kirándulás – közölte boldogan. – De vár minket a hálófülke!

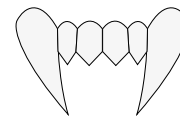
Azzal beleszólt a csuklóján lévő, gomb alakú adóvevőbe.

– Robotpilóta jelentkezz!

– Várom az utasítást! – felelte a géphang.

– Lassan navigálj bennünket haza... és ha lehet, akkor ne zavarj egy darabig!

– Értettem! – érkezett a válasz, és az úrhajó magasabb fokozatba kapcsol. Előbb egy éles fény tört elő az aljából, aztán megindult az előtte lévő csillagtenger felé.

„Furcsa dolog a végtelen” – gondolta Róbert az úrhajó ablakán kifelé bámulva. Lenyűgöző hatással volt rá az a rengeteg fénylő csillag, és az a felfoghatatlan mélység. Szinte még most se tudta elhinni, hogy a világűrben tartózkodik. Az a hatalmas tér... mintha egy gigászi illúzió lett volna csupán, egy hatalmas makett. Néha úgy érezte, hogy a saját teste is egy illúzió. A fény életet adott, de mégis kellemtelen volt a vámpírok számára. Ezt a problémáját azonban már

megoldották a speciális gyógyszerei. Róbert váratlanul furcsa dolgot vett észre: az egyik csillag mintha megmozdult volna. Előbb azt hitte, hogy csak a képzelete játszik vele, de aztán a fénypont hirtelen cikázni kezdett, és egyszer csak közel ugrott hozzá.

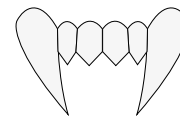
– Mi ez?

A fény váltogatni kezdte a színét, majd elhalványult, és egy fémes géptest jelent meg a helyén, aminek az alja továbbra is villogott. Piros, kék és zöld színeket bocsátott ki magából. Aztán újra odébb szökken elképesztő sebességgel, mintha csak neki parádézott volna.

– Ez nem lehet földi jármű, ilyen manőverekre azok képtelenek – motyogta döbbenet a vámpír.

Az elméjében ekkor egy rusnya képű, pikkelyes lény szuggesztív tekintete villant be.

„Beszéled a közös nyelvet?” – kérdezte az idegen telepaticusan, miközben a sárgászöld pikkelyekkel borított arcán szadista vigyor áradt szét, és a vérvörös szemei mintha felizzottak volna. Róbert egyből felismerte a gorza nevű faj egyik díszpéldányát. Ezeket a lényeket még Tamás mutatta meg neki az adatbázisban nem is olyan régen. A tizenkét lépcsős veszélyességi rangsorban a gorzák a nyolcadik fokon tartózkodtak, közvetlenül a vorzonok és a kárhozottak után. A nyolcadik fok nem volt ugyan a legmagasabb, de mégis kiemelten veszélyes fajnak számítottak, főképpen, ha figyelembe vesszük, hogy az emberiség csak a legelső fokon állt. A gorzák igen komoly technikai fejlettséggel és kimagasló intelligenciával rendelkeztek. Emellett agresszívek voltak, és ez tette őket igazán veszélyessé. Voltak náluk fejlettebb fajok, melyek szelídek voltak, ezért alacsonyabb besorolásba kerültek. Ám a gorzák egyes példányai állítólag emberhúst ettek, ami Róbert számára egy ostoba legendának tűnt csupán. Persze némelyek számára a vámpírok létezése is csak a mítoszok kategóriájába tartozott. Mindenesetre nem ártott az óvatosság. Hirtelen éles fájdalom hasított Róbert fejébe, és rájött, hogy az idegen egy mentális támadást indított ellene. A földi férfi harsányan felkiáltott, és úgy esett össze, mint akit egy villám sújtott agyon.

– Elkábult? – kérdezte a gorza szakács a holoképet bámulva.

– Csak időlegesen – felelte Dorzok svadram, aztán csodálkozva ráncolta a homlokát. – Nézd, már éledezik is!

– Szívós kis földi – mosolygott Sersona.

– Az úrhajósokat nyilván a keményebb egyedek közül válogatják ki.

– Megehetnék őt is – ajánlotta a gorza nő, aki meglehetősen csalódott volt, ugyanis az Edina nevű földi asszony rátámadt nemrég, amikor ételt vitt neki, és ő kénytelen volt kitörni a nyakát, így már nem maradt rá lehetőségük, hogy odahaza összepároztassák a kastélyukban fogvatartott bolond férfival. A kellemetlen eset után a csinos gorza nő rávette a párját arra, hogy térjenek vissza a Földre, és fogjanak be egy másik embernőtstényt, hogy legyen odahaza tartalékuk a csecsemőhúsból, a szerelmes férfi pedig simán beleegyezett a javaslatba. A Föld felé tartva aztán megláttak egy érdekes úrhajót, amit feltehetően az emberek építettek. Elindítottak néhány kém-szkennert, és megállapították, hogy a hajón egyetlen férfi tartózkodott csupán. A fura jármű és a pilótája kíváncsisággal töltötte el őket, és mivel láthatóan primitív technológiáról volt szó, nem rejtették el magukat, hanem teljesen nyíltan közelítették meg az objektumot, hadd rémüljön csak halálra a pilóta.

– Elszórakozunk vele egy kicsit – mosolygott Dorzok a kém-szkennerek által átsugárzott holoképet tanulmányozva.

– Hadd menjek át érte! – csillant fel a szeme Grakvannak, a szakácsnak.

– Te akarod idehozni? – csodálkozott Sersona.

– Olyan rég bunyóztam már egy jót.

– Rendben, ott a portál! – nevetett fel a svadram, és a szakács máris ráállt a fehérén világító, kör alakú erőterre.

– Küldhet, főnök!

A nagydarab gorzát éles fény takarta el, aztán, mikor megszűnt a sugárzás, a vállalkozó kedvű szakács már nem volt a helyén.

– Át is ment – közölte izgatottan Sersona.

Dorzok svadram kíváncsian szemlélte a holoképet, ami egy pillanatra sisteregve elhomályosult, de aztán újra kitisztult. A gorza férfi nem szerette a disszonanciákat még rövid ideig sem, ám ez csak pillanatnyi bosszúságot okozott neki, mert a figyelmét a nem mindennapi események kötötték le. Az emberlény összeroskadt ugyan a telepátiás támadás hatására, de néhány pillanatnyi kábulat után már magához is tért, és ügyetlenül feltápaszkodott a padlóról. Grakvan, a szakács csak pár méternyire állt tőle, és szadista tekintettel figyelte.

„Kérek némi időt, főnök!” – üzenté telepátiásan. – „Elszórakozom vele egy kicsit!”

Dorzok arcán csibészes mosoly áradt szét. Ekkor a kép újra elhalványult, mintha a szkennerek nehezen láttak volna át a földi hajó burkolatán.

– Ennyi kravtárért már kaphattunk volna egy hibátlan minőségű külső szkennert – motyogta szórakozottan, miközben állított a képességen az előtte lévő műszerfalon.

– Pont a legjobb résznél akadozik! – morogta Sersona elégedetlenül.

– Nyugalom, szívem! – csitította a svadram, amikor újra kitisztult a kép. – Szerintem ez nem tart majd sokáig. Az emberállat teljesen esélytelen.

A gorzák technikai fejlettsége messze felülmúlta az emberlényekét, de fizikailag is legalább háromszor erősebbek voltak náluk. Grakvan ráadásul közelharc kiképző volt, mielőtt szakács lett belőle. Az ember, ahogy meglátta az idegen lényt, rémülten hőkölt hátra, aztán meglepő módon nekiment a szakácsnak, aki oldalt lépett és gáncsot vetett neki. A primitív földi összegörnyedve továbbhszaladt, majd a fejét a flexibilis tolóajtóba verve hatalmasat esett. A gorza pár harsányan nevetett a komikus jelenet láttán. Az emberlény azonban menekülés helyét újra megrohamozta Grakvant, és bele akart rúgni egyet. A szakács játszi könnyedséggel kapta el a lábát, aztán a másik

kezével is megragadva elfordult és messze hajította. A földi úrhajós majdnem a szemközti falig csúszott. Ám felkelt és ismét nekiment Grakvannak.

– Még egy ilyen harcias kis embert nem láttam – vigyorgott Sersona elégedetten, ám a szakácsuk megunhatta a szórakozást, mert előbb hasba rúgta, majd a feje fölé emelte a földlakót, és rácsapta a térdére. Ezt a mozdulatot még kétszer ismételte meg, eltörve az áldozata gerincét, aztán az élettelen testet egyszerűen lehajította.

– Mért ölte meg ilyen gyorsan? – méltatlankodott a gorza nő. – Ezt még szívesen néztem volna.

– Hozd át a testét! – üzenté Dorzok a másik férfinak ezúttal a drakbón adóvevőt használva. – Sütve akarjuk elfogyasztani.

Aztán a párjára nézett.

– Úgy jó lesz, drágám?

– Wraklusz mártással megfelel.

– Rendben, legyen úgy!

– Vigyem át a testet? – kérdezte a szakács csodálkozva.

– Persze, hogy hozd át, ne pocskoljuk el!

– Most... mit tegyek?

– Mi van veled, berúgtál? – kérdezte vigyorogva Dorzok. – A saxból elég lenne egy kis pohárral innod a rám fázisok idején!

– Tud róla, főnök?

A gorzák harsányan felnevettek.

– Én mindenről tudok, barátom! Állj rá az ugróra!

– Hol van?

– Még most küldöm, te rahbár!

Grakvan előtt egy fehéren fénylő korong jelent meg a semmiből. A szakács a vállára vette az emberlényt, mint valami zsákot, és ráállt a korongra. Diszkrét zümmögés hallatszott, és a következő pillanatban máris a társai mellett jelent meg.

– Vidd a konyhába! – adta ki az utasítást Dorzok.

A szakács bólintott, és megindult a testtel.

– A hajón láttál valami érdeklegeset?

– Primitív technika. Figyelemre se méltó.

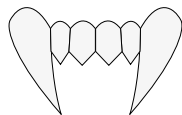
– Rendben. Készítsd el nekünk az emberállatot wraklusz mártással!

– Azt én is megnézem! – élénkült fel Sersona. – Szívesen segíték a sütésben.

– Te kis háziasszony – nézett rá a párja szerelmesen.

– Majd meglátod, hogy miket tudok még!

Előresietett, egyenest a konyhafülke felé. Grakvan fejcsóválva követte, miközben magával vonszolta a földi lény élettelen testét.

Két kvadrol elteltével Dorzok elégedetten ült az étkezőasztal mögött. Előtte az ínycsiklandó emberhús hevert, ami nagyon szépen átsült.

– Én már nem bírok várni Sersonára! – szólalt meg türelmetlenül. – Nekilátok, ha megengeded.

Grakvan biztatóan bólintott.

– Nem fog benne csalódní!

– Rád mindig lehet számítani.

– Csak a dolgomat teszem.

Dorzok hálásan biccentett felé, majd beleharapott az emberállat alkarjába és elégedetten bólogatott.

– Remek az íze. Ez a wraklusz mártás igazán finom.

Az ember levágott fejét bámulta, ami az asztal közepén pompázott.

– Kéred az egyik szemgolyóját?

– Köszönöm, nem élek vele.

– Mi az, hogy nem élsz vele? – lepődött meg a kapitány. – Úgy tudtam, hogy hozzám hasonlóan igazi csemegének tartod.

– Ebben tévedsz. Az pedig nagyon érdekelne, hogy miért kell megenned egy értelmes lényt.

Dorzok erre harsányan felröhögött.

– Bírom a humorodat, barátom! Még hogy értelmes lényt!

– Miért, ő nem az? – kérdezte a szakács, és incselkedve az asztalon pihenő fejre mutatott.

A levegő hullámszerűen kezdett, és a gorza svadram szeme előtt a rusnya földlakó feje átváltozott nem mássá, mint Sersona gyönyörű fejévé.

– Ez... mi ez?

Megdörzsölte a szemét.

– Nem hiszed el, amit láatsz? – vigyorgott Grakvan... aki szintén hullámszerűen kezdett, és a sápadt bőrű emberlány jelent meg a helyén.

– Mi történik itt?! – kiáltotta Dorzok. – Mi ez a tréfa?!

– Tréfának ez már durva lenne szerintem – felelte nyugodtan Róbert.

A gorza még csak most fogta fel, hogy a saját párját eszi. Kiköpte a szájában lévő falatot, és undorodva pattant fel. Az asztalon lévő fejet figyelte. Sersona csodaszép szemei üvegesen meredtek a semmibe.

– Ez nem lehet! Ez nem igaz! Sersona, szerelmem!

– Remélem, hogy ez jó lecke volt.

– De hát te halott vagy! Grakvan végzett veled!

– Éppenséggel fordítva történt a dolog. Azt láttatok veled, amit csak akarok.

– Egy egyszerű elme trükk? Az lehetetlen!

A gorza az energiapisztolyát keresgélte, de az nem volt az övé. Miért is lett volna, amikor a biztonságos luxushajóján tartózkodott?

– Mit tettél velünk, te aljas?! – kiáltotta harsányan. – Szerelmem, bocsáss meg nekem!

Zokogásban tört ki, és valósággal összeroskadt.

– Ezért még megfizetsz! – sziszegte végül gyűlölettel hangon.

A hányingerrel küzdött, de máris egy támadáson törte a fejét.

– Ne erőlködj! – ajánlotta Róbert, és egy könnyed kézmozdulatot tett, aminek hatására a gorza a szemközti falig csúszott, majd feltapadt rá, és összeszorult a légsöve. Teljesen olyan érzése volt, mintha odaszögezték volna a falhoz. Ellenfele talán valami erőteljes telekinézist használhatott, bár nem látott nála semmiféle technikai eszközt, amivel ezt megtehetné volna. Kiáltani akart, de még jobban

elszorult a légsöve. Egyre nehezebben tudott levegőt venni, mintha elfogyott volna körülötte az oxigén.

– Engedj el! – parancsolta az utolsó erejével, és minden akaratát belevitte a támadásba.

– Egy vámpírt akarsz ráhatással megtörni? – csodálkozott Róbert. – Én már akkor ezt gyakoroltam, amikor te még meg sem születtél.

A szavai egy emberi nyelven, magyarul hangzottak el, de fura módon Dorzok is megértette őket, aki örömmel konstata, hogy egy kicsit enyhült rajta a nyomás.

– Vámpír? – kérdezte csodálkozva és a tekintete elrévedővé vált. – Semmi sincs róla az adatbázisban.

– Milyen adatbázisban?

Róbert kérdésére nem érkezett felelet. Ehelyett egy körülbelül focilabda méretű, világító gömb emelkedett fel a háta mögött a levegőbe.

– Harci riadó – suttogta Dorzok. – Bénítsd meg gyorsan!

A robot csipogott egyet, és lila sugarat lőtt Róbert felé, ám a földlakó egész egyszerűen eltűnt, és a sugár Dorzok mellett csapódott a falba, majd halk zümmögéssel szertefoszlott. Róbert aztán újra megjelent a harci robottól néhány méternyire.

– Nincs veszély! – kiáltotta határozottan. – Állj le!

A gömb a padlóra ereszkedett, és pihenő állásba helyezte magát. A fénye kihuny, és egy élettelen, fémes tárgynak látszott már csupán.

– Érdekes szerkezet – szólalt meg a vámpír, de egy pillanat múlva már ismét a gorzát kellett szuggerálnia, mert úgy érezte, hogy az megpróbált segítséget hívni egy még ismeretlen, mentális eszközön keresztül. Még jó, hogy ráállt az agyhullámaira, és kiszúrta a szándékát. Egy erőteljes „sugallattal” hamar megtörte az akaratát.

– Mi vagy te? – kérdezte az újdonsült svadram döbbenet, miközben egyre jobban elgyengült a vámpír delejes tekintete láttán.

A végtagjai már erőtlenebbek voltak, és pár pillanat múlva rémülten tapasztalta, hogy Róbert bármit megtehet vele. Ilyen szintű

kiszolgáltatottságot még sohasem érzett. A pánik lassan elárasztotta a sejtjeit.

– Ha nem ismered a vámpírokat, akkor feleslegesen magyarázom neked, hogy mi vagyok – válaszolt a földlakó, mintha mi sem történt volna a kérdés elhangzásakor. Közben pedig egyre közelebb ment az áldozatához, aki érezte, hogy itt a vég, és megpróbálta valamivel elterelni a figyelmet.

– Hogy... hogy érted meg a szavaimat?

A vámpír elmosolyodott.

– Én beszélem a közös nyelvet. Csodálkozol rajta?

Róbert már régen tudta, hogy erőteljesebb mentális kapcsolatok esetében teljesen mindegy, hogy ki milyen nyelven beszél, ugyanis nem a szavak nyernek értelmet, hanem maga a gondolat lényege az, amit mindkét fél megért, és lefordít aztán a saját nyelvére. Ráadásul ezzel a módszerrel képeket, illatokat, ízeket, vagy akár érzelmeket is át lehet vinni másokra, így beszélhet egymással a busman és az eskimó, vagy akár két teljesen idegen, értelmes faj. Ezt a különleges képességet hívták a gorzák találóan „közös nyelvnek”. Dorzok kapitány persze tisztában volt ezzel, de csodálkozott rajta, hogy egy primitív emberi lény is képes lehet ilyesmire. Ám hamar ráébredt arra, hogy Róbert nem egészen ember.

– Engedj el... engedj el és gazdaggá teszek – nyögte rémülten.

A vámpír már egészen közel lépett hozzá.

– Nekem valami más kell – felelte és tűhegyes fogait a nyakába mélyesztette.

A kapitány teste megremegett és elernyed, Róbertet pedig energia járta át. Ez egyáltalán nem olyan volt, mint a konzervált vér fogyasztása. Érezte, hogy feléled benne egy addig elnyomott ősi ösztön. Egyszerűen nem bírta abbahagyni a vérszívást, már csak akkor, amikor a gorzában egy szikrányi élet sem maradt.

– Sajnálom, de ti se vagytok különben nálam – dünyögte a vámpír, miközben megtörölte a véres száját.

Dorzok szeme üvegessé vált, és a homlokán egy apró, fekete pötty jelent meg.

– Ez meg micsoda?

Róbert hozzáért a pöttyhöz, mire az a mutatóujjára tapadt. Furcsa, csiklandozó hőt érzett áramlani belőle. Olyan volt, mintha az a valami kapcsolatot akart volna teremteni vele.

– Ez felettébb érdekes.

Bár tudta, hogy veszélyes dolgot művel, mégse volt képes ellenállni a kíváncsiságának, és a saját homlokához érintette az apró szerkezetet, ami rögvest a bőréhez tapadt, és pár pillanat elteltével eltűnt, mintha beolvadt volna a homloklebenyébe.

– Mi történik itt?

Hirtelen képek kezdtek áramlani a fejében, és egy fehéren fénylő hegycsúcson találta magát. Olyan érzete volt, mintha odalebegett volna. Persze nem volt ott fizikailag, csak az elméjében, de az élmény mégis nagyon valóságúnak bizonyult. Eleinte fura volt a számára ez a kettősség, mintha szétvált volna az öntudata. A vakítóan fehér fényből egy fémes öltözetű gorza lépett elő.

– Üdvözlöm önt, Dorzok svadram! Maga az?

– Én vagyok! – felelte Róbert, miközben egy erőteljes „ráhatást” alkalmazott, hogy elhitesse a fura lénnel, hogy igazat beszél.

– Kérem a jelszavát!

– Megkaptad a jelszót! – felelte Róbert erősen szuggerálva a dolgot.

Hirtelen furcsa jelek jelentek meg előtte a semmiből.

– A jelszó helyes – felelte az ismeretlen.

A vámpír ekkor rájött, hogy ez csak egy gép. Valami adatbázisba került az elméje. A „fekete pötty”, amit a homlokához érintett, egy fajta „mikrochip” lehetett, ami rákapcsolta egy külső bázisra.

– Jövelele célja? – kérdezte a fémes alak.

Róbert egy pillanatra eltűnődött.

– Információkat szeretnék lehívni.

– Erre való a Srandom – bólintott a „gépember”. – Mielőtt belép, óhajt végigfuttatni egy egészségügyi vizsgálatot a testen?

„Még csak az kéne! Egyből rájönnének, hogy nem tartozom közéjük” – gondolta Róbert.

– Nem óhajtok!

– Óhajtja közölni a fizikai pozícióját?

– Azt még kevésbé óhajtom!

– Rendben, akkor beléphet!

A „gépember” eltűnt, Róbert pedig belebegett a fehér színű fényfüggöny mögé, ahol egy gorza nőt pillantott meg, aki egy irodaszerű helyiségben ült.

– Mit akar megtudni? – tette fel a tárgyilagos kérdést, miközben végighúzta az ujját az előtte lévő, vízként hullámlzó üveglapon.

Ez is csak egy program volt. A vámpír teljesen el volt ragadtatva a felismerés hatására.

„Ezeknek az internet az elméjükben van! Bármelyik egyedük megtudhat bármit, amit a többi is tud. Ez aztán a tudat kiterjesztése!”

– Az űrhajóm működési elvét szeretném leképezni.

– Melyik típusra kíváncsi?

– Erre a fajtára! – felelte, és kiszuggerálta a képet, ahogy ő látta a saját űrhajója ablakából az idegenek járművét.

– Ez egy xirpot luxushajó. A működési elve a következő...

A géphang egy szakkifejezésekkel teli, halandzsa szöveget adott elő, miközben villámgyorsan képeket pergetett Róbert orra előtt.

– Lassíts, ebből semmit sem értek!

– Óhajtja, hogy alacsonyabb fokozatban folytassam tovább?

– Igen, az jó lenne.

– Melyik fokozatra menjünk?

– A legelsőre.

– Tartok tőle, hogy úgy meglehetősen hosszadalmas lesz.

– Akkor csak azt mondd el, hogy hogyan tudom irányítani a hajót! És ezt is a legelső fokozattól kérem...

A gép nem kérdezett vissza, hogy miért, hiszen neki csak az információátadás volt a programjában, nem pedig a gáncsoskodás. Lassan elmagyarázta a robotpilóta mentális és manuális bekapcsolását, üzembe helyezését és irányítását. Róbert közben egyre jobban ráhangolódott erre a furcsa „kollektív tudatra”, és igyekezett úgy

tenni, mintha ő is egy gorza lett volna. A tévésztárok avatárjait már jól ismerte, így önmaga is felvett egy mentális „avatár maszkot”. Órákig bolyongott ebben a fura, telepátiás „internetvilágban”, és sok mindent megtudott, amire kíváncsi volt. Közben a chipje is egyre olajozottabban működött, mert pillanatok alatt ráhangolódott az értelmi képességeire, és elképesztő gondolatátvivő trükkökkel magyarázta el neki a dolgokat úgy, hogy ő is képes volt felfogni a lényegét. Mintha minden témának a legavatottabb mesterétől tanult volna. Földi módszerekkel talán egy évig tartott volna megismerni azt a rengeteg újdonságot, de így csak néhány órát vett igénybe. Egy idő múlva pedig a mentális chip irányítása ugyanolyan természetesé vált a számára, mintha csak az egyik végtagja lett volna.

A Világkormány titkosszolgálatá tizenkét idegen fajt azonosított, most pedig megismert még harmincnégyet. Az addig oly kietlennek tűnő világűr egy élettől nyüzsgő hangyabollyá változott a számára; és az addig meglehetősen fejlettnak tűnő emberiség igen primitívnek kezdett látszani. És rengeteg dolgot megtudott a gorzákról is. Például, hogy egyfajta katonai rendben éltek, ahol minden egyedet besoroltak valamilyen rangba. Szerencsére Dorzok igen magas pozíciót töltött be, ezért rengeteg dologhoz volt hozzáférése. Ám Róbertet nem csak az idegenek társadalma érdekelte, hanem az elképesztő építészetük, a szakmáik és a fegyvereik is.

Néhány óra múltán annyi értékes információ nyüzsgött a fejében, hogy szinte megszádlult tőle. Biztosra vette, hogy az ölébe hullott ismeretek segítségével forradalmasíthatja az emberiség fejlődését. De mint minden korszakalkotó felfedezés, ez is egy kétélű fegyver volt. Róbert úgy döntött, hogy nem fogja nyilvánosságra hozni az új képességét. Elég, ha néhány megbízható ember tud majd róla, mint ahogy a földönkívüli technológiák felfedezését sem kell majd agyonreklámozni. Az emberek nem biztos, hogy megértettek egy ilyen szintű kollektív fejlődésre, hiszen még az internetet is szexre, egymás bosszantására, meg mindenféle hülyeségre használták fel. A gorzák, bár agresszív fajnak számítottak, egymásnak sosem ártottak, és mindannyian betartották a szigorú hierarchikus szabályaikat. A bennük levő agressziót pedig az alacsonyabb rendű fajokon vezették le.

Róbert óvatosan akarta felhasználni a fejében lévő újszülött ismereteket, de biztosra vette, hogy ha okosan cselekszik, akkor a Föld lakóinak a számára hamarosan egy tudományos kvantumugrás veszi majd a kezdetét, amihez képest a „második ipari forradalom” korszaka teljesen elhalványul majd. A vámpír úgy döntött, hogy felesleges tovább az eredeti tervhez ragaszkodnia, mert már így is jó sok értékes ismeretet szerzett meg. A Föld felé irányította a xirpot hajót, és bekapcsolta az álcavédelmét, mivel nem akarta, hogy pont a saját bolygójának a lakói lássanak benne veszélyt. Az úti célja Magyarországra volt, és biztosra vette, hogy Tamás barátja igencsak meg fog lepődni a jövetelén. A szőke hajú vámpír jókedvűen mosolyodott el. Biztosra vette, hogy forradalmasítani fogják az űrutazást. Úgy érezte, hogy történelmet ír minden mozdulata. A Föld népe számára ismét egy új kor kezdődik el.

Roberto

A döntés

– Lara, mit csinálsz még? – kérdezte a negyvenes éveiben járó, de annál sokkal fiatalabbnak tűnő szőke nő. Kék szeme szinte ragyogott a szürke falak közt beszűrődő félhomályban.

– Ne már, anya! Békén hagynál? Tényleg nem kérek sokat, csak pár nyugodt órát – Lara azonnal kifakadt, miközben félre söpörte a szemébe lógó arany tincseket.

– Még mindig nem döntötted el? – csodálkozott Lara anyja, aki egy perccel sem tűnt idősebbnek lányánál.

– Nem! Képzeld! – mondta kurtán, miközben végigsimította meztelen combját és lábszárát. Körmei alatt sercegett zsenge bőre, és ezt most kivételesen élvezte. Ez még megmaradt neki. A gyantázással járó fájdalom legalább a megfakult emberségére emlékeztette, hiszen odaát, az élet másik, számára még ismeretlen oldalán már senki sem foglalatostkodott ilyesmivel, mivel az örök tökély ejtette őket fogságul. Lara szerint így vélekedett mind egytől-egyig.

– Jaj, kicsim! Tudod, hogy 18-án indul a hajó. Nem késlekedhetsz ezzel – ült oda a szoba egyetlen ablakában gubbasztó lányhoz. Megpróbálta végigsimítani lánya hosszú, derékig érő haját, de Lara elhúzódott. A hatalmas ablak széles, ovális kerete bőven helyet adott mindkettőjüknek.

– Tudom, és épp ezért vagyok annyira ideges – válaszolt, miközben a távolba meredt a sötétített ablakon keresztül. A Nap vakító fényt ontott magából. A láthatár tisztaságát csak az a méter vastag üveg korlátozta, ami közvetlenül mellette állt, a fémmel átszőtt keret acél markában.

– Kicsim, ne csináld ezt! Hiszen, mint mindent, ezt is meg lehet szokni. – A nő ismét próbálkozott egy tétova érintéssel, miközben a távolban, hosszú karú, csápos gépek táncoltak a Nap útjában. Gyorsan mozgó árnyékok cikáztak az épületek falain, amik elvonták a nő figyelmét a gyermekéről. A lány megmozdult, és szűrt fénypászma kúszott végig a párkányon, anyja kezét és arcát érintve.

– Hiányzik a melegség. A meleg kéz, amivel esténként álomba simogattál. Már semmi sem lesz olyan, mint azelőtt – mondta Lara lemondóan.

– Ne mondj ilyet! – húzódott félre a nő. – Nekünk nem volt választásunk. Tudod, hogy én sohasem korlátoztalak semmiben, de mindennél jobban szeretném, ha egy család maradnánk. Én nem is tudom, mit csinállok, ha nem jössz velünk a Blutsgeschwisterre. Összetöröd a szívem.

– Már megint ez a lelki terror. Csupán az emberségem forog kockán – rázta hitetlenkedve a fejét a lány. Hiába érezte és tudta, hogy szülei szeretik, mégsem volt egy milliméternyi bizodalma sem a jövőjével kapcsolatban.

– Ezért is fontos, hogy meghozd a döntést.

– Tényleg van rá lehetőségem, vagy már döntöttek helyettem? – A lány bájos vonásai megkeményedtek, ajkai megremegtek, miközben teljes figyelmével anyja felé fordult.

– Nézd, drágám, ez nem ilyen egyszerű. Szeretném azt hinni, hogy igen. Viszont a világ, amiben élünk, nem az embereknek kedvez. Te is tudod, hogy a Hold sincs biztonságban, és utazni emberként szinte lehetetlen.

– Nem az! Nem lehetetlen, hiszen az emberek találták fel az összes gépet és járművet, éppenséggel csak tilos használnunk őket.

– Ez a ti érdeketeket szolgálja – védekezett a nő.

– Aha, persze! – Miközben a lány mély lélegzetet vett, megremegett a hangja. – Félek. – Végre ránézett az édesanyjára, és folytatta. – Nem bírok Reinolz professzor meditatív technikáiban. Azt olvastam, hogy többen megőrültek, amikor felébredtek néhány évvel indulás után, és több mint negyed évszázadot töltöttek el azokban a koporsókban teljesen ébren nyitott szemmel. Vérszomjukat a saját húsuikkal csillapították, és mire kinyíltak a ládák, már csak valami összeaszott, emberre hírből sem emlékeztető szörnyűség maradt utánuk.

– Ez csak szóbeszéd kicsim. A Blutsgeschwister kabinjai belülről nyithatóak. Gépek és személyzet is figyeli őket. Nem történhet semmi baj.

– És mi lesz, ha nem tudok uralkodni felette? Vagy ha elhatalmasodik rajtam az örület?

– Megértem a kételyeidet, de te sokkal erősebb, vagy mint gondolnád.

– Na persze, te mindig ezt mondd – forgatta a szemét a lány, miközben kitekintett egyenesen a Nap szűrt fényébe. Az amúgy éjfekete írisze most ezüstös színben ragyogott fel. Anyja feltűnően kerülte a tekintetét. Talán jobban, mint máskor.

– Ezt még sosem mondtam el, de apád is gyógyszert kapott az elején, mert nagyon rosszul viselte.

– Tudom. Láttam a szemében az örületet. Nem hallotta, amit mondtam neki. Éreztem, hogy végezni akar velem.

– Ezt nem tudtam. Miért nem mondtad el nekem? – mondta döbbenten a nő.

– Nem tudom, mindig olyan elfoglaltak vagytok – vont vállat Lara. – Nem hittél volna nekem.

– Ne mondj ilyet! Tudom, hogy apád min ment keresztül. Bántott téged?

– Rám vetette magát, de időközben észbe kapott. Bocsánatot kért, és aznap dupla adag gyógyszert vett be.

– Veled ez nem fordulhat elő. Te egy igazi csoda vagy.

– Csoda, persze – hangjába hitetlenség költözött, mialatt hosszasán kémlelte az égitest lassan megmutakozó görbületét.

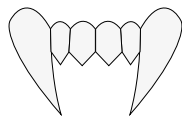
Éles kontraszt húzódott az éjfékete égbolt és a vakító sivatag között, amit gépi monstroomok püföltek és szűrtak a távolban. Az apró csillagok a homályba vesztek. Lara akárhogy erőltette a szemét, egyet sem tudott onnan kivenni, pedig régi vágya teljesült volna. Amikor megunt a bámészkodást, zavartan néztek egymásra az anyjával.

– Még annyi minden áll előtted.

– Pont ez az. Még sosem láttam a Földről a Napot, pedig öröké a felvételeket nézem. Annyira szép. Milliós szebbnél-szebb helyet rejt. Az emberiség bölcsője, egyszerűen észbontó. Úgy volt, hogy lemegyünk. Istenem, a napfény olyan csodálatos lett volna. Szerettem volna élvezni, bőrömmön érezni a melegségét. Mélyet szeretnék

szippantani a friss földi levegőből. Fűben szaladni mezítláb. És a fák! Szeretnék látni egy valódi erdőt. Szerettem volna beleszeretni egy férfibe és gyereket szülni neki. Pont úgy, ahogy te és apa csináltatok.

– Jaj, kicsim! – A nő szemei könnybe lábadtak. – A Földnek már vége van.

Ekkor apró rezgéshullámok futottak végig a padlón és a falakon. Lara megszorította anyja kezét, majd halkán, szinte suttogva mondta.

– Ne, Anya! Hagyd, kérlek!

– Nem tehetem. Apád az! Lehet, hogy fontos – majd határozatlanul, de végül eljuttatta a gondolatot a lakás szívéhez, ami azonnal összekötött két távoli pontot a világegyetemben.

– Sarolta! Lara ott van? Nem látom őt.

– Igen, Ben! Itt van a lányod. – Lara egy pillanatra kidugta kezét az ablak vastag pereme mögül, éppen csak jelezvén, hogy hall mindent.

– Lara! Nagyon fontos, amit most mondani akarok. Tudom, hogy ez nehéz, de nincs más választásod.

– Valóban? És mégis mi az, amiben ne lenne lehetőségem dönteni? – húzza fel kétkedően az egyik szemöldökét Lara. – Na, ki vele! Mindig van választásunk. Nem te mondtad régebben?

– Hallgass meg, kicsim! Ma délután eljönnek a hittestvérek a gyülekezetből. Meg fogják kérdezni, hogy rászántad-e magad. Nem mondhatsz nekik nemet. Tudod, milyen nehéz volt bejutni oda. Remélem, azt is tudod, hogy több millió ember cserélne most veled, és boldogan váгна bele az új, magasabb rendű életbe.

– Én ezt másképpen látom. A gyűlésektől borsószik a hátam. Egyszerűen rosszul vagyok azoktól a szörnyektől. Gyomorforgató, emélyítő szag lengi be az egész gyülekező teret.

– Ha átesel a dolgon, akkor már nem fogod így érezni többé.

– Nem akarok átesni rajta, én csak nyugodt életet szerettem volna. Én félek.

– Nincs mitől félned, drágám – mondta határozottan a lány apja.

– Ti is félték tőlük, tudom – kötötte az ebet a karóhoz Lara.

– Éppen ezért kell elhatároznod magad a vampirizmus mellett.

– Apádnak igaza van. Tisztában vagy vele, mi történik, ha nem készülsz a beavatásra?

– Hitetlennek bélyegeznek, és elveszítjük mindazt, amit eddig elértünk. Lehet, sőt biztosan végeznek veled, de elképzelhető, hogy mi sem ússzuk meg ép bőrrel.

– Talán a Földön nagyobb biztonságban vagyok a paraziták között. Hány ember él a Holdon?

– Miért fontos ez gyermekem? – kérdezte Ben gyanakodva.

– Talán tíz?

– Úgy tudom, hogy rajtad kívül már csak hat. Kettőt letartóztatnak eretnakség vádjával, és kettő már túlesett a szertartáson.

– Jézusom. Ki az a kettő?

– Ne aggódj, az egyik Joshua volt. Tudjuk, hogy kedveled. Végül sikerült őt is rábeszélni, szóval ő már biztonságban van.

– Biztonságban, persze – nyögte elcsukló hangon, mintha csak később tudatosultak volna apja szavai.

Lara sírva fakadt, és csak sírt és sírt, míg végül órákkal később erőt vett magán. Elhatározta, hogy akármi is lesz, még egyszer utoljára látni akarja Joshuát, a fiút, akivel már két éve tervezgette a szökést a planétáról, ahol ők csak megtűrt börtönlakók voltak, hiszen az ember soha nem mehetett sehová, mert az úrutazás nem volt tanácsos, sőt veszélyes volt a számukra.

Valójában a rendszer volt veszélyes azokra nézve, akik mertek élni a jogaikkal. A szüleik befolyásos hívók voltak, és mindketten tudták, hogy csak ez és a majdani későbbi hasznosságuk reményében élvezhetik a kiváltságosok előjogait. A szertartást nem volt tanácsos tizenhét éves kor előtt elvégezni, mert a felemelkedettek között másképpen áramlott az idő folyama. Pár elhanyagolható emberi év miatt kár lett volna az örökkévalóságot kölyökkutyaként elszenvetni.

Így hívták ugyanis a túl hamar beavatottakat. Ők is teljes értékű tagok lehettek, de valójában senki sem tisztelte őket igazán. Rendre alacsonyabb pozíciókat és alantas munkákat kaptak. A háborúban őket küldték előre. A gyermeksereget, akik állatias hordaként harcoltak. A kulturált világban az embert csakis erre készítették fel. A rendszeres tanítás a szertartás utáni létről szólt, semmi másról.

Lara, miután összeszedte magát, anyja marasztalása ellenére elhagyta a lakást, és egyenesen Joshuáék lakásához ment. Kapszulák suhantak át a burokvároson, keresztül a föld alatt. Az egyetlen holdi várost szempillantás alatt körbe lehetett utazni, viszont a kilátásban nem sokat gyönyörködhetett az ember. Lara ismerősen lépkedett a tömb gránitlapjain, amik unalmas hamuszürkévé festették a legtöbb folyosót. A kacifántos névtáblákról már tudta, hogy jó helyen jár. Josh különös szomszédai, egykoron dél-amerikaiak, vagy valami forró, trópusi földi ország jeles polgárai lehettek. Sokáig senki sem nyitott ajtót, de a lány nem adta fel, minden lehetséges eszközön írt és üzent Joshuának.

– Lara! Lara, kedvesem. Annyira örülök, hogy látlak! – jelent meg a fiú a bejárati ajtónál. A szeme furcsán csillogott, szőke haja pedig zabolátlanul hullott izmos vállára. Joshra efféle igénytelenség sosem volt jellemző, ez azonnal feltűnt Larának. A fiú kedves szavai-ba egy csepp hitelesség sem költözött. Egy hete nem látták egymást, Josh mégis rideg és távolságtartó maradt.

– Jelentek a számodra még bármit is?

– Te jelentesz számomra mindent – hajtotta le a fejét Josh, szembogarát végigfuttatta Lara hosszú combjain és karcsú derekán, majd hatalmasat nyelt. Tétován állt és ujjait ropogtatta.

– Megígérted, hogy nem veszel részt a szertartáson – vágta a fiúhoz sértődötten Lara, miközben észrevette, hogy Josh vágyakozva mustrálja őt. Ez akármennyire is tetszett neki, mégsem mutathatta, hiszen Josh elárulta őt, és nem csak őt, hanem mindent, amiben eddig hittek. Korábban, ha néhány nap után újra láthatták egymást, akkor úgy estek egymásnak, mint szerelmesek, akik a perc varázsának élnek. Lara titkon reménykedett egy utolsó, egy mindent kárpót-

ló búcsúban. Néhány percben, ami újra csak az övék lehet, és végre összebújhatnak, miközben mindenről megfeledkezhetnek.

– Nem tehettem mást – dadogta zavartan Josh.

– Mindig van választásunk! Azt mondtad, hogy átjössz.

– Én is ezt gondoltam eddig, de eretneknek nyilvánítottak, és tömlöcbe zártak. Azért sem voltam fent a közösségi oldalon mostanában.

– Nem hiszek neked – harsogta Lara dühösen, majd kisvártatva hozzátette –, apád befolyásos, biztosan tehetett volna valamit.

– Megtalálta a levelet, amit küldtél. Mire hazaértem, már a kezében volt – kínos csend támadt, perceknek tűnő súlyos másodpercek teltek el, mire Josh folytatta. – Ő adott fel.

– A levél? Az a hülye levél? De hát, hogy? – Lara értetlenül tette szét a kezét, szeme sarkába könnycseppek gördültek, korábbi dühös pillantását a reménytelenség váltotta fel.

Gyomra görcsbe rándult, teljesen letaglózták a hallottak. Az is elképzelhető, hogy mindenről ő tehet. Josh sápadt képéből kiolvasta, hogy ő sem érti az egészet. Lara mégis a fiútól várt megoldást, hiszen ő mindenre gondolt. Jól bejáratott módszerrel leveleztek, és soha nem tett semmilyen árulkodó jelet, vagy megjegyzést, ami lebuktat-hatta volna őket. Biztosra vette, hogy Josh volt ismét felelőtlen. Valamit elcseszett, és most ennek isszák meg a levét mindketten.

– Mi történt? – tette nagy sokára hozzá.

– Ki ír manapság levelet? – kérdezte a fiú meg sem várva a választ, hiszen tudták mindketten, hogy az utóbbi időben a szervereket is figyelték, és a láthatatlan tinta eddig jól bevált. – Nem tudom, valahogy tudta. Mindig is gyanakodott az öreg.

– Veled mi történt? Miért kell mindig mellébeszélned?

– Jól van már! Apám kihozott a hivatalból – vont a vállát a fiú. – Nem tudtam mit csinálni, egy pillanatra sem hagytak magamra. Ott, a bíróságon végezték el a szertartást. Én már egy éve betöltöttem a tizennyolcat, nem tudtam hatni rájuk.

– Most mi lesz? – kérdezte lemondóan Lara.

– Gőzöm sincs – rázta a fejét Josh. – Már nem mehetünk a Földre.

– Csak te nem mehatsz – helyesbített Lara.
 – Ígérd meg, hogy nem mész le nélkülem! – lépett közelebb Josh, majd mélyen a lány szemébe nézett.
 – Semmit sem ígérhetek, én ezt már nem bírom tovább. Minden erről szól. Már semmi sem olyan, mint régen.
 – Ne csináld ezt, drágám! A Földön meghalsz egyedül.
 – Egy próbát megér – vont vállat Lara.
 – Kell valaki, aki viszi a palackokat, és aki ismeri a környéket.
 – Mindegy, úgyis mindig bele akartam szippantani a földi levegőbe.
 – Ne már, ne mondj ilyet! Csak adj egy kis időt, kérlek! Kitalálok valamit.
 – Már nincs időnk. Holnap mindennek vége.
 – Ne feledd! Nem lélegezheted be a földi levegőt a spórák miatt! Az útvonalat talán valahogy megtanulhatod, de nekem is hónapokig tartott. A legkisebb hiba is az életedbe kerülhet – figyelmeztette Larát Josh.
 – Azt tudom, hogy te voltál az egyetlen reményem. Már két éve tervezzük a kitörést, és most magamra hagysz.
 – Sosem hagynálak magadra. Tudod, hogy szeretlek. És ezen semmi sem változtat – hadarta Josh, mintha ettől bármit is remélhetne, majd hozzá tette mintegy nyomatékosítva. – Örökké szeretni foglak.
 – A halál változtat ezen – védekezett makacsul Lara.
 – Ne mondj ilyet, kedvesem! – nézett Josh, miközben képtelen volt eldönteni, hogy közeledjen-e Lara felé, vagy sem.
 – A szertartás után végzek magammal – jelentette ki Lara a legnagyobb meggyőződéssel. – Én nem leszek a rabszolgája valakinek. Főleg nem az örökkévalóságban.
 – Jézusom, ezt ne! Kérlek! – Josh már nem bírta tovább. Megpróbálta karjaiba zárni a lányt, majd lemerevedett. – Csak nem?
 – Mi az? – nézett kérdően Lara.
 – Gyermeket vársz, igaz?
 – Honnan tudod? Megérezted?

– A vér... a véred... vérem kering az ereiben – dadogta búskomor hangon. – Nem maradhatsz! A gyermekünk nem élne túl a szertartást.
 – Már mindegy, holnap vége lesz. Sajnálom – túrt bele Josh hájába Lara üveges szemmel.
 – Mondd el nekik! Akkor ember maradhatsz. Talán még évekig védett lehetsz.
 – Igen, mint egy babainkubátor – rázta a fejét Lara.
 – Mint egy kismama, aki életet adhat egy új embernek. Az alatt az idő alatt sok minden változhat. Talán megtaláljuk a megoldást a boldogabb életre, és valahogy együtt lehetünk újra.
 – Josh, te örök álmodozó maradsz. A gyereket elvonnék tőlem, és szörnyeteget nevelnének belőle. Szóval nem, kösz. Eleget voltam már a Holdon ahhoz, hogy megutáljam, és ne akarjam, nemhogy a gyerekeknek, de még az ellenségemnek sem. Elegem van, meg akarok halni, és nem tömlőcbe zárva eretnekként, hanem a Földön. Valahol egy réten, ahol körülölel minket a napfény. Velem tartasz?
 – Nem tehetem – Josh fogai kivillantak, szorítása egyre erősödött, Lara úgy érezte, hogy menten elroppantja a csontjait. – Nem vagy biztonságban velem.
 – Josh! – Lara rémülten húzódott félre, amikor a fiú szorítása egy pillanatra enyhült.
 – A Föld, talán ott túlélheted, és életet adhatsz a gyermeknek! Nem tarthatok veled, de talán el tudom intézni, hogy eljuss oda. – Josh újra közeledett, látszott rajta az erőlködés. – Most menned kell! Nem vagyok túl jól. – Szeme immáron fókuszálatlanul meredt a távolba, miközben arca megtelt vérrel, és vastag verítékpatakok áztatták a hófehér pólóját. Nehezére esett visszatartania magát, húsrá, vérré és halálra vágyott.
 Lara sírva rontott ki a lakásból. Alig, hogy hazaért, apja már az ajtóban várta.
 – Hol voltál? – kérdezte Ben.
 – Ez miért fontos? – kérdezett vissza Lara.
 – Megtiltom, hogy találkozzál azzal a gyerekkel, és ha képtelen vagy betartani, akkor magadra vess!

Lara nem szólt semmit, de legszívesebben elbújt volna valahová, ahol sosem találják rá.

– Még nem végeztem! Öltözz át és ülj az asztalhoz!

– Nem emlékszel talán? Mi emberek nem ülhetünk egy asztalhoz veletek – vágott gyorsan elhamvadó erőltetett mosolyt Lara.

– Lányom! Mire véljem a szemtelenkedésed? Csináld, amit mondtam! Készülj fel, ma az asztalhoz kell ülnöd! – a lány szeme elkerekedett, hiszen emberként ez tiltott volt a számára. – Szedd rendbe magad előtte! Indulj!

Lara nem ellenkezett, nem érezte képesnek magát rá. Alig, hogy végzett az öltözködéssel és a sminkeléssel, kopogás hallatszott odalentről.

– Igen, megyek! – kiáltotta a ház ura.

Ben ajtót nyitott, és a három férfi belépett az ajtón. Mindhárman hasonló magas, egyenes tartású, vékony alakok voltak.

– Kerüljetek beljebb! Sarolta már előkészített mindent.

– Hol van a lányod? – kémlelődött a legöregebb vendég.

– Ő már az asztalnál vár minket – mutatott Ben az étkezőre, ami a lakás túlfelén állt, viszont a bejáratból csak a szoba ajtaját lehetett látni.

– Nagyszerű! – csapta össze a tenyerét a három férfi közül a legmagasabb. – Nincs túl sok időnk.

– Lara! Ők itt a hittestvéreim. Alexei – mutatott a legmagasabb komor képű alakra –, Lemming – karvaly tekintetű alak, akiből szinte sugárzott a rosszindulat –, ő pedig Dr. Vendel. – A férfi arca sötétbe burkolózott, ábrázata semmiben sem tért el Lemmingétől, leszámítva az egy árnyalattal feketébb színű öltönyt.

A három férfi alakját gyomorforgató, különös szag lengte körbe, amitől Larának időnként hányingere támadt, amit csak nehézkesen tudott elfojtani. A fura, semmihez sem hasonlítható szag néhol édeskés, néhol pedig átható, a rothadásra emlékeztető kellemetlen és szúrós volt. Lara utálta őket és azt, amit képviselnek. Legszívesebben torkon szúrta volna mind, ha képes lett volna rá. Tudta, hogy körülötte szinte semmi sem valódi. Az előtte ülő három szörnyeteget

tartotta a hazugság iskolapéldájának. A meghívás és a vacsora is csak modoros csalás volt, a rendszer része, amit Lara zsigerből gyűlölt és megvetett. Csakis őt jöttek ellenőrizni, amit összekötöttek némi kellemes, szertartásos bódulással. Ettől aztán a hozzájuk hasonló komor lelkületű népek kicsit jobban, közelebb érezték magukat az emberi valójukhoz.

– Üdvözlöm önöket! – hajtott fejet Lara. Ekkor vette csak észre, hogy a nyolc személyes asztalnál valójában csak négy főre volt megterítve. Anyja hangtalanul somfordált ki a konyhába, és ő már sejtette, hogy vissza sem tér, míg a vendégek maradnak.

– Hiszen te már szinte közénk tartozol, mindig jó érzéssel tölt el, ha friss húst láthatok a köreinkben – jópofizott Vendel, amire Lara ismét egy erőltetett mosollyal válaszolt. – És meghoztad a döntést? Részt kívánsz venni a szertartáson? – fordult a lányhoz Alexei, azonnal a tárgyra tért.

– Igen, uraim. Szeretném, ha hitünk fénye engem is beragyogna – hajtotta le megadóan a fejét Lara.

Rájött, ebből a lehetetlen helyzetből nem menekülhet, és a saját életénél fontosabbat kell védenie. A gyermekét. Talán van megoldás arra, hogy túlélje a beavatást.

– Sarolta, kérlek, csatlakozz hozzánk! – szólította Benjamin a feleségét, akinek egy pillanatra elkapta a tekintetét a távolban. A nő kérdőn meredt a férjére. Látszott, hogy nem igazán érti, mit szeretne tőle. – Megbeszéltük az urakkal, hogy a mi családunk együtt étkezik, még akkor is, ha vendégek jönnek. Ne aggódj, nem lesz baj – oszlatta el Ben a felesége kétségeit. Sarolta fejet hajtva még két terítéket szervírozott ki, majd helyet foglaltak ők is az asztalnál. Vendelen látszott az undor, amiért a nő odaült mellé. Nem tudni miért, de ki nem állhatta a nőket, még akkor is, ha az a saját fajtájából való volt.

– Nagyszerű! Nekünk fontos, hogy a döntést te magad hoztad meg – csatlakozott a beszélgetéshez Lemming, miközben egy árnyalattal sem változott a hangszíne.

A férfi felemelte az asztal közepén lévő tálca öblös fedelét, ami alól lassan mozgolódó csápos karok meredeztek ki. Lara nagyot

nyelt, amikor megérezte a különös lények lehetetlen bűzét. Ez a döglött halra emlékeztető szag már elnyomott minden más illatot a szobában. A férfi nem zavartatta magát, szedett a különlegességből, és illendően tovább adta a tálcát. Senki sem kezdett még hozzá az evéshez, mert vártak valamire. Mikor Larához került a tálca, Benjamin felszólalt.

– Nem, ő erre még nincs felkészülve. Az embereknek ez tömény méreg, neki van itthon puffasztott rizs.

– Hát ez mennyei, asszonyom – szólalt meg Alexei, utolsóként szedve az étékből, majd egy szertartásos mozdulatot követően befalva egy marék csápot. – Az én szolgálaim vagy túlfőzik, amitől kesernyés lesz, vagy még nyers marad. A jövőben egyszer átjöhetne hozzánk, és elmagyarázhatná nekik, mitől lesz ilyen omlós, és mégis tartalmas.

– És a színe, az egyszerűen pompás. Én nem is láttam ezt az ételt még ilyen gyönyörű színekben – csatlakozott Lemming a témához. – Örülök, hogy jobb belátásra tértél, mert a jövőben nem kell olyan vackokat enned – mutatott Lemming Lara tányérjára, majd hozzátette. – A Vámpirizmus szeret téged, és mindenkit, aki őt szolgálja. Semmire sem szeretne kényszeríteni, mert mindnyájan az úr gyermekei vagyunk, vagy leszünk. Az úr szeretete nem ismer határokat.

– Ha valóban így lenne, akkor el sem jöttek volna! – tört ki Larából, nem törődve a következményekkel.

– Na, de lányom! Ne haragudjanak, uraim! Lara mostanában gyengélkedik, és hormonálisan túlfűtött.

– Semmi baj, Ben – intett elnézően Lemming. – A lányod fél, szorong, hisz az embersége elvesztésére készül. Mindenki érzi rajta a feszültséget, ami természetes. A lényeg, hogy meghozta a döntést, és ezt egyedül tette. Senki sem élhet nyugodtan az örökkévalóságban úgy, hogy mindig rajta lesz a kényszer terhe.

– Lara, nézd! Ez az egész a te érdekedet szolgálja, hiszen az emberek nem utazhatnak. Törékeny testük nem bírná ki a Pegazusig. Míg nekünk, csak egy röpke álom, ők ezalatt az idő alatt teljesen elsorvadnának.

– Én tudom az igazságot!

– Mégis honnan tudhatnád az igazságot? – emelte fel a hangját Leoned, a karvaly tekintetű hórihorgas alak, aki ezidáig csöndben maradt, viszont a szeme elárulta, hogy kellemetlen számára ez a vacsora. – A szabad sávok csak hazugságokat terjesztenek. Szabad világról és úrutazó emberekről. Az egész csak a servik hazugsága. Még több embert próbálnak meg a Földre csábítani, hogy megfertőzzék őket azok a szörnyek. Már nem sokáig fogják hazugságokkal etetni a megmaradt emberi civilizációt.

– A szabad sávokat senki sem képes korlátozni, hiszen emberek építették, és ők is sugározzák őket. Emberek utaznak most is a kozmoszban, élhető bolygót kutatva.

– A sávokat nem – mosolygott Alexei. – Viszont a sávok használatát, illetve az antennákat bármikor szabályozhatjuk. Te, kincsem, különösen fogékony vagy a hazugságokra.

– Hát ez példátlan! – nevetett fel Alexei, a vendégek közül a legöregebb. – Még, hogy emberek a kozmoszban. Ez kész agyrém lenne. De még ha így is lenne, csak magukat ölik meg öngyilkos hajlamaikkal.

– A Földig bármelyik ember kibírja – vágta ki magát Lara.

– A Föld már elesett, gyermekem. Mégis miért akarnál oda menni?

– Nem! Nem esett el, csak önök lemondtak róla. Az emberek még odalent harcolnak.

– Nincs ott más, csak a halál – tette szét a kezét Alexei. – Nincs értelme odamenni. Ha esetleg hallottál valamit, akkor az a kegyvesztettek kísérlete lehetett. Nem maradtak sokan, és nem húzzák már sokáig.

– A nagy nemzet, a világegyetem meghódítói képtelenek szembenézni azzal a primitív vírussal, ami vadállatokat csinál az emberekből.

– Nem tudsz te erről semmit! Nem erről van szó! Fajunk sokat áldozott ezért. Nem mondtunk le a Földről, de türelmesnek kell lennünk, amíg a kísérletek folynak. Az emberi élet így is veszendőbe ment.

– Kísérleteznek, aminek köszönhetően az emberek és csakis az emberek feltaláltak egy csomó dolgot. Mondja, miszter, maga szerint hogyan lehetséges az, hogy a magasságos felsőbbrendűségben szenvedők még soha semmit sem találtak fel, nem lendítették előrébb a világot, és elmenekültek az első komolyabb ellenség láttán?

Ekkor Alexei felpattant, és torkon ragadta a szemtelen lányt.

– Nem érdemelsz meg ekkora kegyet! – ellenkezett önmagával Alexei, miközben harapásra tartotta a száját. – Benjamin! A lányát megszállták. Sürgősen el kellene különíteni!

– Nem, dehogy. Nézzék most ezt el nekünk, uraim!

– Ben, a lányod túlment minden határon, viszont az is igaz, hogy csak a kételyeivel és az érzéseivel hadakozik. Alexei, kérlek – szólította fel a karvaly tekintetű férfi tekintélyt parancsolóan társát. – Ne veszítsd el a méltóságod! Ez a lány csak provokál minket, talán meg akar halni. Ne adjuk meg neki ezt a kegyet, békével jöttünk hit-testvérünk házába, és azzal is fogunk távozni. A lány félelmei jogtalanok, viszont őszinték. Remélem, nem hiába válaszolom meg a kérdésed, gyermekem. Ilyen ellenség ellen nem lehet harcolni, mert belülről emésztí fel a testet és a lelket. Igen, nagyon hasonlít magához a vámpirizmushoz, de teljesen más a hatásmechanizmus. A legfőbb különbség talán az, hogy ez a valami elveszi az emberek, de főleg a vámpírok eszét. Olyan harminc és hetven százalékra saccolják ezt. Ettől a legtöbben csak valamiféle vadállatok lesznek. Egyelőre annyi biztos, hogy nem földi eredetű, de a célja és teljes hatása még ismeretlen. Engedd meg, hogy elmondjak neked pár igaz szót a vámpirizmussal kapcsolatban. – Lara látva a férfi elegáns és higgadt viselkedését, kissé meghátrált. – Talán nem tudod, gyermekem, de a vámpirizmus sokáig csak kevesek kiváltsága lehetett. A szükség hozta, hogy az emberek megpróbálták felemelkedni. Évszázadok óta harcoltunk az emberek oldalán, és több millió halandót emeltünk fel magunk közé. Az emberi vezetők közül többen szövetségre léptek az ellenséggel. Elárulták a saját és a mi fajunkat is. Milliók haltak meg akkor, és az egységes vámpír nemzet arra jutott, hogy a Föld már nem élvezheti tovább a védelmünket. Tudom, hogy ezt nem hiszed

el, de a Föld a mi otthonunk is volt, ami után mind a mai napig vágyódunk, akárcsak te.

– Nézd, gyermekem, ha azt szeretnéd, hogy felemeljünk a nemes fajunk tagjai közé, akkor jobban kellene tisztelned bennünket, a szüleidet és a vallásunkat – szólalt meg Vendel némi szánalommal vegyes undorral a hangjában.

– Ne haragudjanak, uraim! Lara természetesen tiszteli a vallásunkat, csak úgy gondolja, hogy elveszített valakit, egy embert, aki számára fontos volt. Talán ezért van most ez az egész.

– Áh, micsoda badarság! – kuncogott a vézna, ezidáig nyugodtan étkező alak. – A szertartás után ilyesmitől már nem kell többé tartanod, hiszen az emberek annyira múlandók, hogy képtelenek megérinteni egy magasabb létforma szellemét. De ha jól viselkedsz, akkor választunk majd neked méltó párt, akivel egy örökkévalóságon osztozhatsz.

– Mi a halhatatlanságot, a bőséget és az örökkévalóságot ajánljuk fel neked. Nincs élő ember, aki ezt a kegyet visszautasítaná. Több száz éve utazunk már szerte a galaxisban, magam is legalább háromszáz évet utaztam, és ezalatt az idő alatt sem sikerült megoldania az emberiségnek a hibernáció problémáját – vetette fel Alexei.

– Újabban beszélnek néhányról, akik valami félkész megoldással állítólag eljutottak a közeli Szíriuszhoz – szólta Lara apja, Ben, miközben zavaros, rozsdaszínű folyadékkal kínálta a többieket.

– Ez csak szóbeszéd, teljesen abszurd. Ha mégis igaz belőle valami, akkor csakis az idegenek műve lehet. Áadták a tudásuk egy részét a rabszolgáiknak, hogy ne csak a Földön szolgálják őket – mondta Lemming nagyokat kortyolva a furcsa italból.

– Velünk sosem tárgyaltak. A kompromisszumot hírből sem ismerik. Kizárólag a pusztítás érdekli őket. Nehezen tudom elképzelni, hogy bármit megosztanának a kegyvesztettekkel – tárta szét a kezzeit Vendel.

– Én köszönöm a vacsorát, de már fáradt vagyok – állt fel Lara. – Szeretnék lepiheni.

– Mindig elfelejtem, hogy az emberi testnek mennyi pihenésre van szüksége – mondta cinikusan Alexei.

– Jól van, lányom. Viszont még beszédem van veled.

– Legyél vele elnéző, Ben! – állt ki a lány mellett Lemming. – Szerintem mind emlékszünk még a szertartásunkra. Magam is vívódtam, és nem volt könnyű eldobni azt a törekeny emberi testet. A szokásaink, a berögződéseink rabjai vagyunk. Sajnos a lányod nem tud tiszta fejjel gondolkozni. Érzem a szívverésén, hogy nem önmagért, talán valaki másért dobog. Sőt még van más is, amiért még nehezebb neki.

– Mire gondolsz?

– Hát nem tudod?

– Talán az anyja tudja.

Sarolta ezidáig csak mosolygott, most sem tett másképpen, viszont nemlegesen rázta a fejét.

– Hát gyermekem, akkor ezt a döntést is rád bízom. Hiszen ez a te életed, és biztos, hogy ki fog hatni a jövődre. Remélem, helyesen döntesz. – Lemming elnézően bólintott, majd a családfőhöz fordult. – Akkor igyunk végre!

Lara magukra hagyta a vendégeket, és elvonult. Többször is megfordult a fejében, hogy szemtelenségével könnyen véget vethet a szenvedésének, de Lemming teljesen elbizonytalanította. Ő valahogy megértő volt. Még apjánál is emberségesebbnek tűnt, nem nézett ki másból az egész planétán emberséget vagy egy szikrányi megértést az emberekkel szemben. Sőt, még a titkát is kiszagolta, de nem árulta el senkinek sem. Vagy talán ez is kétélű fegyver, hiszen ha elárulja, akkor talán nyer még két-három évet emberként, amíg a babát kihordja és táplálja.

Lara nyugtalanul feküdt le, ennek ellenére szinte azonnal elnyomta az álom. Nem sokkal éjfél után ébredt, apró rezgések hatására, amit csak ő hallhatott. Josh üzenetet küldött neki. Három oldalban írta le, hogy mennyire sajnálja ezt az egészet, és hogy szereti őt. Szerzett egy indítókulcsot és belépőkártyát egy apró mentőhajóra, ami be volt programozva az egyetlen földi koordinátára, ami Josh szerint biztonságos lehet azon a planétán. Lara nem késlekedhetett. Szüleit nem találta otthon, nemrégén mehetek el dolgozni. Talán ez tűnt a legjobb alkalomnak a szökésre, annak ellenére is, hogy ilyenkor élt

igazán a város. Viszont ugyanez a város ilyenkor tartott a legkevésbé az emberektől. Éjszaka örültség lenne egy embernek garázdálkodni a felsőbbrendűek városában.

Lara megragadta a lehetőséget, és felkereste a hajót. Kapszulájárral csak percekig tartott az út az óriási épületek között, amik túlnyomó többsége a felszín alatt rejtőzött. A bázis forgalma kaotikus volt, és csak úgy nyüzsögtek a különféle fel- és leszálló hajók. Több ezren vizsgálhatták a be- és a kilépőforgalmat, Lara teljesen tanácstalan volt. A hajó közelébe nem kerülhetett, mert többen kiszagolták volna, hogy ő ember. Tudta, hogy képtelen lett volna átverni bárkit is egy hirtelen kitalált hazugsággal. Órák teltek el, míg tétlenül várt, és gondolkodott tisztes távolságból a forgatag közepétől. Felnézett, és egy hirdetőtáblán meglátta a saját képét. Egy ismeretlen alak elhaladt mellette, és megemelte a kalapját, de hála az égnek sietősen tovább haladt. A táblán a neve és a holnapi dátum szerepelt. Az ő beavatásának a dátuma. Viszont a tábla képet váltott, és egy másik fiatal férfi arcképe bontakozott ki a kijelzőn. Neki egy óra múlva volt a beavatása.

Lara várt, és ahogy sejtette, egy óra múlva már tényleg tizedannyi mozgolódás sem volt a bázison, mint korábban. Mindenki a beavatási ceremóniát figyelte. A munkát félbehagyták, és a nagy csarnokokhoz siettek, ahol a legtöbben csak kivetítőkről követhették a legfőbb méltóság szertartásos lépéseit. Lara már jó pár szertartást nézett végig. Gusztustalannak és hazugnak gondolta őket egytől egyig, most viszont a lehetőségének tartotta a szabadulásra.

Határozottan végigfutott a hosszú peronon, ahol most egy lélek sem tartózkodott. A hajó kinyílt a kártyájával, és a kulccsal sem volt gond. Josh hagyott itt is egy üzenetet, amiben leírta, hogy mit kell tennie a teljesen automata üzemmódhoz. A hajó kezelése letisztult volt, és egyszerű. A rendszer már csak néhány visszaigazolásra várt az induláshoz, amit Lara késlekedés nélkül megadott. Josh még arra is figyelt, hogy elvágja a kommunikációt a holdvezérléssel, így Larának nem kellett szembesülnie a felháborítás vádjával a kommunikátorokon keresztül. Az apró hajó a Föld légköréig jelezte, hogy követik, de aztán az üldözők leváltak, és Lara berobbant a földi légkörbe.

A bolygó, minden sebe ellenére gyönyörűnek hatott a magasból, akárcsak a Holdról. Lara erőltette a szemét, és a távolból már kivette az elpusztult városok gigászi maradványait. Nappal volt ott, ahová tartott. Nem gondolta, hogy tényleg ilyen könnyen lejuthat a Földre.

– Lara! Lara! – kiabált a holopanel Josh hangján.

– Mi az? – válaszolt idegesen a lány.

– Nem nézted meg a másik videót!

– Azt lent akartam.

– Ne csináld ezt, Lara! Koncentrálj! Mindent elfelejtettél? Szadj hátra! Találsz hátul ruhát! Vedd fel magadra!

– Mi, hogy?

– Ne vitatkozz, siess, kérlek!

Lara ezt egyáltalán nem így képzelte. Álmaiban mindig Josh csinálta a feladatok oroszlánrészét az ellenállással való nagy találkozásig, ezért ő valójában az odavezető út legtöbb apróságáról nem is tudott. Elmondta ugyan Josh, de ő képtelen volt odafigyelni rá. Nem tehet róla, hogy technikai részletek világéletében untatták. Ő gyakorlatias ember volt, és most volt az első próbája. Az első próba, ami Josh nélkül csak ügyetlen improvizáció lett volna. Lara aprólékosan kitalálta, hogy fognak az ellenállással találkozni, de valójában csak a képzelete szaladt meg. Órákig tudott mesélni róluk anélkül, hogy bármi valósat is tudott volna az ellenállókról. Lara most a férfire bízta magát, aki elárulta őt, és amilyen gyorsan tudta, magára vette a kompressziós ruhát, aminek volt saját légzőkészüléke.

– Vedd fel a maszkot, és nyisd ki az ajtót! – utasította tovább Josh. – A plombát erőből kell kitépni! Ezer méterenként dobd ki a gömböket! A ruha ujjában van egy magasságmérő. Szóval a zöldeket hétezer méteren, a pirosokat hatezren, és narancsokat ötezer méteren. Megértetted?

– Igen.

– Nagyon fontos, hogy jól csináld! Az élelmiszert kétezer méteren, te pedig ezer méteren ugorhatsz ki, kivétel ez alól, ha a computer jelez, akkor azonnal ki kell ugranod.

Lara ránézett a magasságmérőjére, először nem értette, hogy pontosan mit mutat, csak néhány másodperc elteltével vált világossá előtte, hogy hétezer méter alá süllyedt a hajó, és ő még nem dobott ki semmit sem. A kapcsolat megszakadt, Josht innentől elvesztette. Lara nem késlekedett, feltépte a furgon méretű raktér ajtaját, és kissé megkésve, de tette, amit egykori kedvese kiadott neki. A csomagok katonásan álltak sorrendben, így Larának még csak gondolkodnia vagy keresgélennie sem kellett. A gömbökkel könnyű dolga volt. A labda méretű golyókat gond nélkül kidobálta ki a gépből, viszont az élelmiszer már nehéz diónak bizonyult. Szidta magát, amiért túl későn próbálta az ajtóhoz vonszolni a nehéz zsákok.

Lara sírva fakadt a kétségbeeséstől, de valami megmagyarázhatatlan erő vitte tovább, és tette a dolgát. Kiugrott a hajóból, s mintha kilőtték volna, úgy kapta fel a légáramlat. Gyorsan távolodott az eddig menedéket jelentő járműtől. Robbanások moraja sértette a fülét, amelyet fájdalmas villanások kísértek a távolból. A földi levegő nem kímélte Larát. Számára sosem tapasztalt erő lökdöste testét, miközben apró rongybabaként zuhant a mélybe. Felnézett és látta, hogy a gömböket lövik, amiket Josh kidobott vele a hajóról. Az apró labdák immáron az eredeti méretük több százszorosát vették fel. Légvédelmi lövegek tucatjai robbantak fel Lara körül, egyre közelebb és közelebb hozzá. Ernyője kinyílt, és törekeny testét újra a magasba emelte, majd a mélybe rántotta a bolygó gyorsan mozgó levegője.

Rázkódott az ég, és Lara felordított a fájdalomtól. Csípést érzett, de olyan fájdalmasat, amihez még az a pók marása sem volt fogható, ami még gyerekkorában marta meg. Ő akkor elájult, és szülei a legközelebbi kórházba rohantak vele. Most nem volt ideje ezen rágódni, ernyője nem tartott ki tovább. Egyre táguló lyukak ezrei tépázták, míg végül teljesen szertefoszlott az őt emésztő heves tűzben. Egy pillanatra újra az eget látta, és a hajóját a távolban. Mintha valami vákuum szívta volna magába. A levegő felizzott körülötte, majd a több tonnányi fém szétporladt, akár egy papírguriga az acélkohóban. Lassú szellő hordta el a hátramaradt füstöt, míg végül semmi nem maradt belőle. A látvány elképesztő volt, de mégsem tudta kivenni

Lara fejéből azt a tényt, hogy immáron zuhan a Föld felé, és ötlete sem volt, mit kellene tennie.

– Viszlát Josh! – suttogetta maga elé, miközben felkészült a legrosszabbra.

Azt hitte, hogy így éri utol a végzete, de szinte az utolsó pillanatban nyílt ki a tartalék ernyője, és két monstrum toronyház között találta magát, ahol vesztetten rángatnia kellett a zsinórokat, hogy ne szálljon bele valamelyik épület romjaiba. Pörgött-forgott a zabolátlan ernyővel, fogalma sem volt arról, hogy sikerült lefékeznie, de a földet érés nem sikerült olyan tragikusra. A különleges szkafander és a ruganyos, fémes felület, aminek a tetején elterült, kellően tompította a becsapódás erejét, így megúsza komolyabb sérülések nélkül.

Lara körülnézett, és úgy ítélte meg, hogy egy parkolóban lehetett. Most először láthatta a saját szemével a bolygót, és ez minden hibája ellenére könnyet csalt a szemébe. Akárhogy is kereste, kupolának nyoma sem volt. Túl világos, túl meleg és életteli volt a környék. Madarakat látott a gomolyfelhőkkel övezett kék égen. Rikácsolva vonultak el fölötte, miközben a közeli épület lábánál egy patak csörgedezett. A romok és a beton nagy részét, már visszafoglalta magának a természet, de így is feltűnt neki néhány ösvény, ami túl rendezett és letisztult volt.

Nem maradt több ideje bámészkodni. Tudta, hogy veszélyben van, és mihamarabb menedéket kell találnia. Emlékezete szerint egy jármű teteje lehetett, ami felfogta a becsapódás erejét. Mozgolódást hallott a közeli romok felől. Lara, amilyen gyorsan csak tudta, levágta a zsinórjait, és levetette magát a behorpadt tetőről. Megpróbált felállni, de lábát elhagyta az erő, és kibicsaklott alatta. Lara begurult a furgon alá, ami a lapos kerekei ellenére is eléggé magas volt ahhoz, hogy be tudjon alá mászni. Csattogó hangokat hallott, majd emberi lábak jelentek meg körülötte.

Lara gyomra háborgott, majd öklendezni kezdett. Szörnyű bűz keveredett csatornaszaggal. Teljes teste lúdbőrözött, majd lassan elindult, és egyre inkább fordult körülötte a világ, míg ki nem szúrt egy távoli pontot, amire összpontosítani próbált. Lara arra gondolt,

hogy nem is szabadna éreznie ezeket a szagokat. Korábban fel sem fogta, de most automatikusan a bal lábához nyúlt. Kezét vér áztatta, tudta, mit jelent ez. Megfertőződött ő is, már biztosan nem élhet emberként, hacsak, mint a servik, ő is immunis a spórákra. Viszont ez csak igen kevesek kiváltsága, sokak szerint inkább átká volt. Lara ezt nem tudhatta biztosan, viszont erre a tudása szerint kevesebb, mint egy ezrelék esély lehetett, így nem is ringatta magát feleslegesen tévhitekbe.

A lények szimatoltak a környéken, mintha tudták volna, hogy körülbelül merre lehet. Több mint húsz percet álltak egymáshoz szoros közelségben teljesen szótlanul a parkolóban, mire megunták, és magára hagyták Larát.

Lara, miután meggyőződött arról, hogy már előjöhét, erőt vett magán, és feltápáskodott. Lába iszonyúan fáj, próbált a romok takarásban mozogni, de ez a legtöbb helyen nehézkesnek bizonyult. Olyan részek is feltűntek a valóságban, ami a műholdképeken teljesen másképpen festettek. Ők fedezékkal számoltak végig az útvonalon, de Larának hamar be kellett látnia, hogy ez szinte lehetetlen. A csatornafedelek mind le voltak hegesztve, amit talán Josh megoldhatott volna, de ő biztosan nem. A dombok, amiknek méteresnek kellett volna lenniük a képek alapján, rendre csak néhány centisnek bizonyultak. Talán, ha kúszott volna, lett volna némi esélye, de ahogy ismét körbenézett, be kellett látnia, hogy ez most számára lehetetlen. Több ezer lakás ablaka nézett le az útra, a legtöbben a keret sem volt benne, de Lara megesküdtött volna, hogy jó néhány ablak bezárult, vagy éppen kinyílt, míg ő a lába elé figyelt. Képtelen lett volna kúszva megtenni az utat, és mire is menne vele. Talán akkor is kiszúrnák, és jót szórakoznának rajta ezek a valamik. Lara úgy érezte, majd felgyullad, ezért levette a szkafanderét.

Törődötten tapasztalta, hogy az erek kidagadtak a kezén és a lábán, és vastag fekete vonalakkal rajzolták teli sápadt a bőrét. Olvasott a spórák hatásáról. Nem értette ugyan, miként faragnak az emberből egy másik élőlényt, de amit tapasztalt, arról biztosan tudta, hogy a visszafordíthatatlan folyamat része, aminek hatására elveszti

minden emberségét. A földi levegő szinte égette a tüdejét, de olyan régóta vágyott már erre, hogy talán ez zavarta most a legkevésbé. Gyönyörű, napos idő volt. Pont olyan, amiről mindig is álmodott. A közeli fás liget csak pár száz méterre lehetett tőle, míg az ellenállás feltételezett központjáig még körülbelül két kilométernyi városi szakasz lehetett hátra. A lány szélben lengedező sűrűn nőt fák magasztos koronái szinte hívogatták. Felelőtlenül kilépett a fénybe. Élvezte, ahogy a nap apró sugarai a bőrét nyaldossák.

A távolban megjelent két alak, akik követték őt. Lara gyorsított, az alakok is hasonlóképpen tettek. Lara eljutott a ligetbe, ekkorra már közel fél tucat lény loholt a nyomában. A lények mind félmeztelen, vékony, kopasz alakok voltak. Többségük toprongyosan közeledett, de akadt egy alak a többi közt, aki mintha valódi ember lett volna. Szerszám volt nála, és a ruhái is mintha új vagy frissen mosott munkásruhák lettek volna. Lara tudta, hogy már ő sem ember. Vastag fekete erek ölelték körbe az ő nyakát is, akárcsak a többiekét. Lara lábai elnehezültek. Szédülni kezdett és szája sarkán keserű, fekete vér folyt le. Lara egy fa tövében rogyott le a földre. Becsukta a szemét, és elképzelte, ahogy a szerszámossal véget vet a szenvedéseinek, de nem így történt. Csattanást hallott, majd újabb alakok jelentek meg körülötte. Ezek egytől-egyig szkafanderben állak előtte. Testük egyetlen négyzetcentiméterét sem érhetette napfény.

– Vámpírok! – nyögte ki Lara.

A szkafanderes alakok fegyverekkel lőtték agyon a félmeztelen lényeket, akik valaha emberek lehettek. A lények eddigi lassúsága tovatűnt, és halálosnak látszó sebeik ellenére is gyorsan és gyilkosan mozogtak támadóik között, végzetes sérüléseket osztva. A vámpírok különböző távolsági fegyverekkel lőtték a lényeket, de azok nem könnyen adták meg magukat. Egy alak, akinek a fél feje leszakadt egy óriási energianyalábtól, de ő még ezután kettészakította támadója testét, és következő ellenfelére vetette magát. Lara vékony alakokat látott óvatosan szivárogni a környékről. Szemükben tűz égett. Lara ezt akkor még nem tudta, nem tűz volt az, hanem valami sokkal rosszabb, egy egész másik világ. A legtöbben tisztos távolságból figyeltek, eszük ágában sem volt részt venni a csetepatéban.

Kard hasított ketté egy csont és bőr alakot, akinek a feje Lara kezébe hullott. Szája száraz volt, talán már napok óta nem ihatott semmit sem. Fekete, sűrű vére azonnal megalvadt. Bőrét sebhelyek, kelések és szúrásnyomok tarkították, viszont a szeme volt a legfurcsább. Az aranyszínű szem saját életet élt. Lara csak néhány pillanatra nézett bele a fennakadt szempárba, de amit látott, az teljesen megbabonázta. Apró, de éles képek villantak fel benne, amik mozgásba lendültek és kízó vágyat gyújtottak a lányban. A szem, mint ha filmet vetített volna, és egyre csak azt kérdezte tőle: Na, mikor csatlakozol? Kapcsolódsz a nagy egészhez?

Lara erővel kényszerítette magát, hogy levegye a tekintetét a szempárról, ami már annyi mindent elárult erről a fajról, hogy kedve lett volna sírva fakadni. Valahogy azt érezte, hogy minden rendben lesz, és ez a változás nem az élete végét, sőt sokkal inkább az élete kezdetét jelenti. Lara kiverte ezt a túlzottan ragadós gondolatot a fejéből, és a vámpírok harcára összpontosított. A vérszopók derekasan harcoltak, és a távolsági fegyvereiknek és gyors mozgásuknak köszönhetően erőfölénybe kerültek.

Nem sokkal ezután gránát csapódott néhány vámpír és pár életveszélyes sérülést beszerző földi lény közé. Mindenki ott maradt, senki sem élte túl, leszámítva azt a földit, aki egyenruhában közeledett Lara felé. Ő valahogy mindenkinél erősebbnek bizonyult. Két vámpír tartotta folyamatos tűz alatt, de az alak elkerülte szinte az összes lövedéket és energianyalábot. Gyorsan mozgott, a vámpírok nehezen tudták követni. Ereje felért tíz másikéval. Lara ekkor látta, hogy a vámpír faj mentőakciója már nem lehet sikeres. A három megmaradt vámpírból kettőnek már átszakadt a szkafandere, és az a lény mintha előre ismerte volna az ellenfelei minden mozdulatát.

Két repülőgép jelent meg az égen. Lara egyre homályosabban látott, de ahogy ki tudta venni, egyik sem a vámpír nemzete lehetett. Egyenruhás alakok jelentek meg, akik száz méteres ugrással teremték a harcolók körül. Fegyvereket tartottak a kezükben, de nem avatkoztak a harcba. Ők valamiféle kommandósok lehettek, mindnyájan fedetlen fővel álltak a napfényt, tehát földiek voltak, de valaki, vagy

valami irányította őket, hiszen fegyelmezetten várakoztak. Nem úgy, ahogy a korábbi lények. Fajtársuknak szurkoltak, aki két vámpír ellen tartotta magát. Játszi könnyedséggel szökkent el a vámpírok közelharci fegyverei elől. A gyilkos szúrások és csapások rendre csak pár centivel vétették el a lény vaskos nyakát, amit a katonák rezzenéstelen arccal figyeltek.

A harc kiélesedett, a sérült vámpír lehajolt egy végzetes ütés elől, amit a földi a már régóta kezében lévő nehéz acélszerszámmal hajtott végre. Majd előre szúrt, és a tompa fémpofa puffant a szkafanderén. A ruha állta a csapást, viszont a vámpír métereket repült a levegőben, és nekicsapódott az egyik katonának. Az alak karba tett kézzel nézte végig, ahogy a sérült vámpír lepattan róla, majd belerúgott, aki erre a társának csapódott. Ő lehetett a vámpírok vezére, fél kézzel vette le a tehetetlenül felé szálló száz kilós testet, és úgy fordította, hogy társa lábra állhasson végre. Mindeközben elkerült egy végzetes csapást ellenfelétől, és felsértette pengéjével annak bőrét. Az alak felordított. Lara most először hallotta a földiek félelmetes hangját. Már értette, miért félnek annyira a vámpírok a földiektől. Már látta, hogy semmi esélyük sincsen ellenük. Talán az ellenállás nem is létezik, vagy csak átverés az egész, és apjának és a társaságnak igaza volt. De ez már nem számít. És ekkor hirtelen vége szakadt a harcnak.

A vámpír, aki eddig sérülés nélkül megúsza a dolgot, valami hihetetlen vitt véghez. Lara fel sem fogta, mi történhetett pontosan, mert annyira gyorsan történt. Egyrészt a sérült vámpír szkafandere még jobban felszakadt, és vér áztatta annak derekát és lábát. Az alak feléje imbolygott, és sisakját lazítgatta az árnyékban. Másrészt viszont a munkaruhás tag feje a porba hullott, pedig eddig eléggé öntelten dacolt a két vámpírral. A katonák fegyvereiket a vámpírra emelték, de egyik sem lőtt vagy támadott. Lara nem hallotta, mit mondott a vámpír a földieknek, de látszólag valamivel sakkban tartotta őket.

– Lara! Ne menj vele! – szólt a sérült alak, aki lerogyott elé.

– Josh, te vagy az? De hát hogyan? Mit keresel itt? – csodálkozott Lara.

– Ne menj vele! Könyörgök – mondta könnybe lábadt szemel Josh.

– Miről beszélsz, Josh? Én már nem vagyok ember.

– Szeretlek! Bocsáss meg nekem! Elkéstünk! – hadarta a fiú. – Meg fog halni a pici! – simította végig Lara hasát aggódva.

– Együtt fogunk meghalni – csókolta egykori párját Lara. – Harapj meg, kérlek.

Josh viszonzta a csókot, majd körbenézett. Egy tucat idegen technológiájú fegyverrel nézett farkasszemet, és csak egyetlen vámpír tartotta vissza ezt a falkányi szuperkatonát a gyilkolástól.

A vámpír magabiztosan állt a földiek gyűrűjében, majd odalépett a párhoz.

– Most már, ha kienyelegették magatokat, mehetnénk – mondta némi dorgálással a hangjában.

Lara nem ismerte fel az alak hangját, és fogalma sem lehetett arról, hogy ki az.

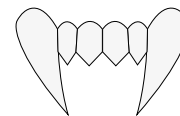
– Ne menj vele! – suttopta Josh.

– Miért? – nyögte Lara, miközben azon gondolkodott, hogy tehetne ő egyáltalán bármit.

– Csak a véred kell nekik! Egyezséget kötöttek a földiekkel. Tudod, a spóráktól erősebbek leszünk, és a napfény sem árthat többé. El akarják vinni a vírust a Holdra.

– Szeretlek, és ne haragudj!

Amint ezt kimondta Josh, belemélyesztette Lara nyakába a metszőfogait. A másik vámpír ezt észrevette. Nem teketóriázott, szétlőtte Josh fejét, majd odalépett a lányhoz, és beadott neki valamit, amitől Lara azonnal elvesztette az eszméletét.

– Meghozta, katona?

– Igen, professzor úr. Az alany készen áll. A vírus a testében van és még gyenge, akár a ma született bárány.

Marcsterling

Zsákmány

Az ősrégi angol sikerszám refrénje először Ramis fejébe költözik be, majd a sejtjei közé ékelődik, mintha szét akarná feszíteni belülről. A dalrészlet démoni kitartással, végtelen ciklusban ismétlődik, amitől a férfi józanságának kikezdetetlennek hitt burka lassan repedezni kezd. Tiltakozásul körmeivel a tank falába mar éppolyan hatástalanul, mint ahogy feltörő segélykiáltásait nyomja el a testetlen énekes.

Értelmetlen pazarlása ez az oxigénnek. Körülötte tízezer holdtávnnyira nemhogy civilizáció, de még egy szánalmas légiós helyőrség sincs. A mélyűr legfeketebb pontjába készülnek eltemetni, új otthona a mennyekbe oltott pokol. Még egy gombnyomás odakint a falra szerelt konzolon, és megkezdí útját a semmibe. Nem áll mellette senki, se személyek, sem a törvény. Biológiai értelemben rég halott, tehát kikerült az Emberi Jogi Egyezmény hatálya alól. A vámpírok szabad prédák.

Ramis információi az Inkvizítortól, egy, a robotika törvényeit szabadon értelmező androidthól származtak. Miközben pszichésen kínozza velük, testét belepréselte ebbe az ablaktalan acélkoporsóba, hogy eldönthesse, mitől szenved jobban – a költői igényű bölcselertől, vagy attól, hogy börtönében kinyújtózni sem tud rendesen. Persze a droid hazudhatott is, és miért ne tette volna? Elvégre meg akarta törni.

– Mindig nézd az élet napos oldalát! – harsog körülötte a hangfalakból, majd a szöveget füttyszó követi, és a dalrészlet kezdődik előlről. Fel akarja emelni a kezét, hogy tenyerét a fülére tapassza, de a hely még ehhez is szűkösnek bizonyul. Így inkább üvölni kezd: „A királynőért!”, zengi torkaszakadtából akárhányszor körbeér a lejátszó. Félelmén úgy kerekedik felül a büszkeség, mint csatakiáltása fütyörésző gyilkosának hangján. Hosszú ideig nem hagyja abba, aztán amikor már hiába próbál nyelni a levegőből, csukladozva

fulladozni kezd. Ramis, az egykori fosztogató, a királyi testőrség tiszteletbeli parancsnoka majd' hatszáz éves létezése során először érzi, hogy az időnek jelentősége van.

Néma düh hullámai járják be a tükrös falú konzultációs kabint, miután a zsilip bezáródik a parancsnok koporsója mögött. Az öt padlóhoz csavarozott vállatöszékből már csak három foglalt, a frissen megürrült negyedikről üresen lógnak az ezüst rögzítőkötelek. Ketten a narancssárga overallos foglyok közül a droidra villantják hegyes szemfogaikat, míg a harmadik a szájába tömött némító miatt tekintetével döf felé. Középen, a vendégmarasztaló ülőhelyek határolta félméternyi területre ibolyaszín fény fest köralakot egy mélyen lelógó lámpabura alól.

Az Inkvizítor megáll alatta, mint aki kérkedik a ténnyel, hogy hallgatóságával ellentétben páncélborítású géptestét nem károsítja sem az UV, sem fenyegetőnek szánt gesztusaik. Mintegy pozícióját megerősítendő tükröződnek vissza a fejét fedő átlátszatlan plexiburáról egy korábban félresiklott diskurzus áldozatának maradványai: a falhoz erősített Andrásskeresztre olvadt test látványánál csak a nyomában terjengő bűz gyomorforgatóbb.

– Remélem, több demonstrációra nem lesz szükség – mondja szinte sajnálkozó hangon arcvonások nélküli kupolája alól, ami a faggatott fél fájdalmát vakon nyeli el, hiszen a vérszívóknak nincs tükrörképük. Mindezt a tudást beépíti az áldozatainak szóra bírására irányuló programba hozzáadott pszichológiai teherként. *„Nem én csinálom, nem veled történik”,* üzeni. *„Itt vagy még egyáltalán? Igen? Akkor beszélj, mondd el, amit hallani akarok...”* Pokoli szerkezet, tele vészjósló meglepetésekkel. Minden élőlényben rejtőzik valami, amit össze lehet törni, vallja, ez alól még a vérszívók sem kivételek. Egyedül ő áll fölötte ennek a törvénynek, és az egyensúlyt minden erejével igyekszik megőrizni, ahogy körbehordozza rejtett érzékeliőt hallgatóságán. Figyelme végül az uniformisának hátoldalán kettes számot viselő foglyon, egy bozontos hajú, nagydarab, baltával fargott vonásokat viselő férfin állapodik meg. A droid törzsét mozgó mechanika jellegzetes kattogással fordítja szembe kiszemeltjével.

– Új módszerre váltok – jelenti be. – Ez talán magasabb fokú együttműködésre ösztönöz benneteket.

– Merde! Engedd ki Ramist! – káromkodik franciául, majd köp a földre az egyes számot viselő fogvatartott, egy arabos küllemű kopasz nő. Homlokától az álláig egymást keresztező vonalából álló mintázat fut, ami alapján a mór nemzetiség tagja lehetett, amíg az éjszaka el nem ragadta. Izmai vékony huzalokként fonják be hoszszúkás csontjait.

– Az HMS Buckingham börtönhajó szabályzata minden utasára kiterjed – állítja célkeresztjébe a nőt az Inkvizítor. – Az együttműködés megtagadása rendszabályozással, vagy a fedélzetről való eltávolítással sújtandó.

A nyáltócsára mutat, majd visszafordul a nagydarab férfi felé, és egy mozdulattal ketté tépi mellkasán az overallt.

– Biológiai szennyezés. A büntetés minimális korrekciós fenytetés. Az UV lámpa fénye áldozatának mellkasára szegeződik.

A Darquan nevű egykori mór elfordítja fejét a kínzástól, de a hangoz és a szag elől nem tud elmenekülni. Megvan hát, mi a szadista gép új módszere: az ellenszegülésért nem őt, hanem a társát bünteti. Vajon ez fordítva is igaz? Az igenre teszi voksát, de nincs kedve utána járni.

Hónapokat töltöttek el összezárva hajójuk, a Notre Doom szűk folyosóit válllaival karcoló Atmos-szal, a koporsóban vergődő Ramis-szal, a bekötött szájú Xotrox-szal, meg az András-keresztre olvadt Winterrel. A rohadt életbe, Winter... a fehér féreg, aki a szempillái hegyéig fakón tündökölt, mostanra kormos masszává bomlott, hála az Univerzális Egyháznak, akik a kalózkodást eretnekségnek bélyegezték, és szorgos felderítőjüknek, aki befogta csillagjárójukat pont a legforróbb szállítmánnyal a fedélzetén. Így esett kompániájuk, vagy ahogy magukat nevezték, a Cirque de horreur fogságba. Legalábbis a nő elmélete szerint.

Ironikus módon a maga részéről alig várta, hogy elhagyják a bárkát. Unt sztázisban aludni, és az utazás egyhangúságát feldobni hivatott virtuális vadászatot meddőbbnek találta az önkielégítésnél, amire az állandó összezártságban amúgy alig jutott lehetősége.

Atmos-szal egy darabig elszórakoztatták egymást a hálókabinjában, aztán amikor annak vége lett, patkányokra kezdett vadászni a csomagterben. Ez a lealacsonyító tevékenység legalább elterelte a gondolatait a szakítást kiváltó csalódásról. A hajó kapitányaként, valamint a kompánia vezetőjeként magasról tett a többiek véleményére, főleg, hogy a királynő megbízása után egyre kevésbé érezte őket a saját legénységének.

A királynő, aki miatt négy tettestársa lassan, de biztosan elvesztette korábbi törvényen kívüli önmagát. Elég volt hozzá néhány hangzatos kinevezés meg egy hősiesnek beállított küldetés, hogy a törvényen kívüliek testvérisége patetikus jövőbeli bürokraták gyülekezetévé aljasuljon. A legjobban persze Atmostól undorodott meg, akinek pálfordulása árulással ért fel a szemében. Onnantól nem karcoltak egymásra rubinszínben fakasztó sebeket, és nem forgatták meg a dobogva áramló életet szájtól szájjig, egyetlen hidegen pumpáló szívet alkotva. Azt remélte, vonakodásától a férfi majd felébred a tündérmeséből, amibe ringatta magát, ám csalódnia kellett; minél inkább igyekezett ridegségével kirántani őt a romantikus hősszerepből, amiben újonnan tetszelgett, annál jobban eltávolodtak egymástól. A királynő ígéretei olyan mélyen korrumpálták, hogy elkezdett Darquanra a küldetésüket fenyegető veszélyforrásként tekinteni, akit szemmel kellett tartania. A kapitány megtűrt személy lett a saját hajóján...

Vagyis ha vallatójuk az empátiájukra akart rájátszani, eléggé mellélőtt. Pedig milyen mulatságos lenne, ha a szent cél érdekében felszecskaztatná Atmost vele, őt pedig a férfival testrészlől testrészre – abban legalább lenne őszinteség, a keserűbe fordult vágy tombolása. Amilyen jól indultak ők ketten, kijárna nekik a drámai végszó.

Darquan arra tér vissza az elmélkedésből, hogy Atmos abbagyja az üvöltést, és eltorzult ábrázattal mered rá.

– Mi az? – kérdezi.

– Nevettél – feleli az megfélemlézve a fájdalmáról, nem kevés sértődöttséggel a hangjában.

– Ó – mondja kapitánya. Okosabb nem jut eszébe, mert felfigyel a vele szemben ülő harmadik társuk viselkedésére. – Xotrox!

Ha lenne a droidnak szemöldöke, most feltehetőleg összeráncolná. Szőke kefefrizurájú, kölyökképű társuk orrából bugyborékoló váladék csorog a némítóra, amire ráharapva rázkódva fulladozik.

– Milyen érdekes fejlemény! – fordul feléje az android. – Tehát a jelenlévők egyike alkotta ezt az egyedet. A vámpír együtt szenved a teremtőjével, nem igaz? Vajon ez itt a vérvonallal gazdája – int az UV lámpával Atmos felé, aki ültében megfeszülve próbál elhúzódni –, vagy amelyiket a zsilipbe zártam?

– Vedd le a szájáról a kötést! – követeli Darquan. – Ha elveszíted, nem szedsz ki belőle semmit!

– Nem tehetem. Ahogy azt hosszúkás fülei és kékes árnyalatú bőre sejteti, a társatok egy köpködő. Koncentrált savat termel nyál helyett, amivel megkárosíthatná a burkolatomat.

– Így biztosan nem fog köpni – horkan fel Atmos minden jókedv nélkül.

Kínzójuk figyelmen kívül hagyja a megjegyzést, és társalgási modorban folytatja.

– Egy kettős kimenetelű kísérletet javaslok. Ugyan az összegyűltekszámának további csökkenéséhez vezet majd, elősegítheti a megmaradók közti gördülékenyebb kommunikációt.

– Csak szedd le rólam ezeket az ezüstöket, feldobom én a partit! – sziszegi az egykori mór.

– Inkább derítsük ki, melyikőtök a teremtő! Információim szerint ha a szülő meghal, követi az utód is.

– Megőrültél, te átkozott bádogember? Mi van, ha mindannyiunkat ő teremtet? Ha mind meghalunk, sosem kapsz választ a kérdéseidre!

– Hagyd a francba, nővér! – veti közbe Atmos. – Úgyis mindannyiunkat kinyír. Legalább így nem nyújtja el.

Az android megdermed, mintha gondolkodna.

– Elemeztem a vizsgálati eredményeiteket. A vérképek jelentős eltéréseket mutat. Hacsak egyikőtök nem fajtátok uralkodócsaládjának tagja, annak az esélye, hogy ugyanaz az egyed alkotott benneteket, mindössze néhány százalék.

– Talán nem úgy nézek ki, mint egy istenverte királynő? – kérdezi Darquan.

Az Inkvizítor megragadja a lámpát, majd Atmos felé tornyosul.

– Ne merj hozzám érni! – követeli a férfi.

– Nem te vagy a királynő – válaszol a kérdésre az android. A következő mondatától Darquanba belefagyott a szó. – Rádadásul gyűlölöd őt.

– Nem, nem igaz...

– Érdekes. Mióta itt vagy, először húzódnak össze az izmaid radikálisan, és gyorsul fel a légzésed. A félelemed nem hazudik. Úgy tűnik, tartunk valamerre.

A nő erőteljesen belemélyeszi szemfogait az alsó ajkába, de elégedetlen az önmagára kirótt büntetéssel. Hogy lehetett ilyen ostoba? A szemétláda csak blöffölt.

– Nem vagyok kegyetlen. Működjetek együtt, és megszakítom ezt a kísérletet. Áruljátok el, hová akartátok eljuttatni a zsákmányt?

Pillanatnyi csend üli meg a kabint. A nő halkán szólal meg.

– Az úti célt egyedül Xotrox tudja.

Darquan melegeit érez a vallató felől, mintha az átlátszatlan búra felizzana, ahogy gazdája ismét megakad a döntéshozatalban. Az Inkvizítor tenyere kattanó zaj kíséretében legyezőformába nyílik, ujjai hajlított acélfonatokká terebélyesednek. Kinyúl a megégett mellkasú Atmos felé, azzal befogja annak fejét hálója közepébe. Alkarjának tövében halálos, lila tűz lobban. Szavait a gyöngyöző homlokú Darquanhoz intézi, miközben a tenyértövéből perzselve áramló ibolyaszín Atmos bal szeme felé közelít.

– Szóval a köpködő lenne a hajótok kapitánya? Ebben kételkedem, egyes fogoly. Tudod, belehallgattam a telepatikus kommunikációtokba. Te meg kettes egykor közel áltatok egymáshoz, pedig ő nem is tűnik igazi kalóznak. Persze, ezen segíthetünk.

– Ne! – sikoltja Darquan.

– A Dantuin... A Dantuinon vannak – kacsint egy utolsót Atmos egykori ágyasa felé, aztán nem kacsint többet.

– Elnézést. El kell mennem feltöltekezni, és néhány új perifériát magamra csatlakoztatni – szabadkozik az android, azzal végigfuttatja ujjait a Ramis koporsóját rejtő kilövőkabin konzolján.

– Remélem, mind szexuális – veti oda neki Darquan, ellenben a padlóra kiköpni újból már nem mer.

– Elsősorban nem, bár létezik egy szűk kisebbség, aki képes gyönyört érezni a fájdalomon keresztül. Fontosabb információ, hogy elindítottam egy visszaszámlálást, ami fél percenként jelez. Összesen öt percetek van, tehát tíz jelzésnyi. Amikor a számláló a nullához ér, az automatika kiereszti a barátotokat az űrbe. Nem vagyok...

– ...kegyetlen, hát persze – fejezi be helyette a nő.

– Pontosan – hagyja helyben az android. – Hívjatok bátran, ha eszetekbe jutnak a célkoordinátáitok! Bármilyen csatornán.

– Hé, seggfej! – szól utána Atmos, ahogy a kijárat felé csattog. – Hol a zsákmány?

– Biztonságban – feleli az Inkvizítor, elengedve a sértést. Miután kiengedi magát a helyiségből, egy darabig senki nem szól. Hallgatásukat a nagydarab férfi töri meg.

– Hogy festek?

Darquannak, egykori szeretőjének fel kell idéznie, hogy hiába tükröződnek a falak, önmagához hasonlóan társa csak saját üres székét látja bennük egy szem ép szemével, magát nem. Összeszorul a torka, ahogy ránéz, de úgy érzi, erőt kell sugároznia.

– Elég ódivatúan.

Atmos lehajtja a fejét, szájából vastag nyálcsóva indul meg a combjai felé, ahogy ugatva felnevet.

– Sose a külsőmmel hódítottam.

– Nos, az eszeddel sem.

– Egyikünkéről ez sokat elmond.

Most, hogy szenvedni látja a bandát, újra felébred Darquanban az irántuk érzett felelősségérzet. A királynő kisajátította ugyan a srácait egy időre, de persze most nincs sehol, és a terhek újra az ő vállát nyomják.

Rövid, magas frekvenciájú sípszó jelzi az első harminc másodperc leteltét.

– Atmos... próbálok rákapcsolódni Xotrox elméjére, de nem válaszol.

– Tudod, milyenek a köpködők. Nem túl kifejezett a telepatikus csatornájuk.

– Attól félek, már nincs velünk.

A kölyök tényleg nem ad magáról életjelet, mióta elzárták a levegő útját az arcának szabad nyílásain előtörő testnedvek. Előre bukkott, a mellkasa azóta nem mozog.

– Á, kemény srác ez a maga háromszáz évével. Nincs akkora szerencséje, hogy ilyen könnyen megússza.

– Gyűlölöm őt – mondja nő, és közben arcán összegyűrődnek a tetovált vonalak.

– Kicsit hallgatag mostanában. Szerintem ne vedd magadra!

Darquan elmosolyodik, éppen csak egy másodpercre, aztán visszatér a legénységéért érzett, elveszettnek hitt aggodalom.

– Tudod, kire értem. Az önfeláldozásunk... értelmetlen. És a szemed...

– Néhány hét és helyrejön.

Közben újból jelez a visszaszámláló, ők pedig közelebb táncolva az őrület peremvidékéhez egymásra nevetnek. Hetek... hogyan.

– Emlékszel, amikor még a Vörös Bíborossal repültünk? – kérdezi a nő témát váltva, egy tovatűnt pillanatba menekülve az égető ezüstláncok béklyójából.

– Rohadt hosszú út volt. Nem is bírta a hiperhajtómű.

– És a francos sztáziskamrák is felmondták a szolgálatot.

– Persze, hisz mind brit gyártmány volt.

Darquan elmereng, mielőtt folytatná, amiért Ramis létezésének újabb fél percével fizet.

– Végül egymásnak estünk az utolsó tasak ArtiVérért.

– Elég randa volt, amikor tülekedés közben felrobbant a zéró gében.

– És mindent beborított az az...

– ...ízetlen, ragacsos szennylé – fejezik be egyszerre a mondatot, és egy pillanatra mindkettőjüket átjárja a jóleső nosztalgia. Ha nem talál rájuk az a mentőhajó, egészen biztosan felfalják egymást, és még csak nem is hibáztatták volna a másikat érte. Így a medikus személyzetet csapolták le, ami miatt azért keletkezett bennük némi bűntudat. Aztán jött a királynő felhívása, és véget értek a szép idők. Miért is kellett jelentkezniük? De hát az a temérdek kredit, meg az egyháznál kijárt amnesztia ígérete...

Darquan visszatér a jelenbe. Arra gondol, vajon mennyi ideje van hátra Ramisnak a koporsóban, mielőtt elnyelné ez a galaxis. Hű ma rad az elveihez az utolsó pillanatig, ebben a nő egészen biztos, még ha azok elég újkeletűek is. Csakhogy ő nem vágyik meghalni, és a legénysége maradékának sem kívánja Winter sorsát.

– Adjuk fel! – suttogja, mire Atmos rámeresztli megmaradt szemét.

– Mi?

A kapitány azonban nem jut el a válaszadásig – szavait Xotrox ordítása szakítja félbe. A némító egyik pántja kioldva lóg a köpködő szája oldalán, a másik meg a levegőben csapkod, miközben vad fejrázással próbálja lerázni magáról végleg a szerkezetet. Úgy tűnik, minden bent rekedt indulatát egyetlen vadállati üvöltésbe sűríti, ami hosszú ideig nem akar elcsendesedni. Amikor lecsillapodik, remegni kezd, mintha valami nagyot és fájdalmasat nyelt volna félre.

Szisszenve nyílik ki a kabin ajtaja, és döngő lépésekkel visszatér az android. Egyik keze helyén jókora körfűrész pörög, míg a másik fölé nyílpuskaszerű fegyvert applikált. Figyelmét először a falikonzolra fordítja, majd három megmaradt foglyához intézi szavait.

– Talán elárulhatom, hogy a zsákmányotok önállósodott, és bevette magát a hajó szellőzőrendszerébe. Nem vagyok boldog.

– Magas fokú biztonság, az biztos – nyugtatza Atmos.

– Megtalálom, ne aggódj! Közben a társatoknak alig több, mint egy perce maradt. Azt hiszem, egyértelművé vált, melyikőtök megy vele elsőnek, ha nem kapom meg töletek az információt.

– Putain, engedd el a legénységemet! – kiált rá Darquan. – Velem beszélj!

Az android válaszul Xotroxhoz lép, aki érkezésére abbahagyja a rángatózást. A gép meglévő kezével megtámasztja a fiú állát, míg a másik helyét elfoglaló fűrészes visítva pörög fel.

– A szállítóeszközön, amibe a négyes foglyot zártam, nincs fűtés. Viszont ha most elválasztom ennek a vérszívónak a fejét a törzsétől, együtt hálnak meg, vagyis nem fagynak kint kristályosra a teremtojének sejtjei.

– Visszafelé nem működik, te hazug kretén – feleli a kalózkapitány.

– Miért hazudnék? Oly sok mindent megfejtettük a fajtáttal kapcsolatban... bár igaz, még mindig vannak feltáratlan területek.

– Te semmit sem fejtettél meg, acélagy, legfeljebb az az emberi génhulladék, aki összetákol.

Válaszul az Inkvizitor elengedi a köpködőt, és a csuklójára szerelt puskából tühegyes dárdát lő a nő combjába. A lövedék becsapódáskor azonnal füstölni kezd, Darquan pedig felüvölt. Ezüst. A félszemű vámpír arca eltorzul a dühtől, de béklyói nem engedik megmozdulni. Ahogy vallatójuk visszafordul a korábban némaságra kárhoztatott Xotroxhoz, annak figyelő szempárjával találkozik.

Mielőtt megszólalhatna, a köpködő kitátott szájából sárgászöld hányadék özönlik acélburkolatára és a fejét takaró kupolára. A sugár erejétől megtántorodik, majd ahogy a köpet páncélzatának festékét lemarva a talpa alá ömlik, hátra zuhan Darquan székére. A nő csontjai recsegetve tiltakoznak a megterhelés ellen; széke elhajlik az android súlya alatt. Újabb ezüstlövedékek oldanak ki az íjvetőből, aztán pattannak le a szobát beburkoló acéltükrökről, horpadást is alig ejtve. A körfűrészes kaszába szánt bele Atmos mellkasába, hogy a férfi felsőtestét végigroncsolva végül megtalálja eredeti célpontját, Xotrox nyakát. Az android a szőke kefehajzatot használva mankónak féltérdre emelkedik, miközben szörcsögve hajtja a köpködő nyaki gerince felé a koncentrált savtól meg-megakadó fűrészelemez.

Darquan jobbra párhuzamosan lóg ülőhelyének karfájával, de az ezüstlánc túl mélyen beleépült kicsavarodó alkarjába, hogy kiszabaduljon. Ahogy kezét az ellenkező irányba rántja, cafatokban marad hátra szürkés árnyalatot öltő bőre a béklyóhoz tapadva, de már nem képes több fájdalmat érezni. Figyelme Atmosra terelődik, aki látomásként emelkedik ki mellette a székéből, és az androidra veti magát. Valami felrepül mellette két oldalt a levegőbe; a nő először nem tudja megállapítani, micsoda, aztán rájön, hogy egykori szeretőjének kezei azok, amiket a kíméletlen ezüst töből lemetesztett. Karjainak maradvékával torokmagasságban átkarolja fogvatartójukat, és a Xotrox köpetétől megolvadt burkot hátrafeszíti Darquan felé. A nő belemélyeszi szemfogát a balját tartó bilincsbe, és hirtelen fejmozdulattal leszakítja azt magáról. A fogat elveszíti az akcióban, de így legalább előre tud vetődni annyira, hogy karmos ujjait belemélyeszhesse az Inkvizitor kupolájába, amit egy újabb erőteljes rántással elválaszt a páncélzat többi részétől.

– Fils de pute... – tör ki belőle, de nincs ideje sokáig megbotránkozni a plexi alól előkerülő emberi agy látványától. Ökölbe szorítja ujjait, azzal újra meg újra lesújtva fröcsköli szét a kabinban a nyálkás, rózsaszín velőt. Amikor végez, az Inkvizitor sisakjának elején vadul forgolódo két szem csattanva hull hátra a véres tócsa közepébe, ahol addig a szürkeállomány tárolódott.

– Nézz magadba, rohadék! – köp utána Darquan. Overallját az ezüst és a bőre közé fogva kiszabadítja a lábait, majd holtfáradtan bukik le a mérgező füstöt öklendező padlóra.

Felméri a pusztítást, ám közben azt kívánja, bárcsak betudhatná a látottakat az oxigénhiány okozta hallucinációnak. Xotrox feje, mint egy félsresikerült guillotine-os kivégzés után, nyakától félig elválasztva csüng alá. Vége van. Atmos eközben hörögve próbálja kiszabadítani magát az ember-gép alól, ami rázuhant szellemének távozásakor – mindkét sípcsontja súlyosan megsérült, amikor letépte a láncait, lábfejeit csak a kárhozottak szent lelke tartja. Egy utolsó, búcsút intő jelzés után Ramis koporsója elhagyja a HMS Buckingham mozgó támaszpontot, ám Darquantól az evolúció elvette a könnyeket, hogy megsirathassa.

A konzultációs kabin ajtajába nem került extra védelem, így kegyesen átereszt a két meggyötört halhatatlant. Fogalmuk sincs, miféle ellenállásra számíthatnak a fal túloldalán, de muszáj haladniuk. A Notre Doom kapitánya kiszenvette lábából az ezüst karót, ám még így is nehezeze esik támogatni társaságának botladozva egyensúlyozó, utolsó megmaradt tagját. Szó sem lehet róla azonban, hogy hátrahagyja – ha valaki, akkor ő távozik utolsónak.

– Voltunk szorongatottabb helyzetben is – nyugtatja Atmost, aki helybenhagyja a nyilvánvaló hazugságot. Az előttük nyíló, ívelt oldalú, félhomályos folyosó néptelennek tűnik. Darquan felajánlja, hogy előre kémlel, mire a férfi tiltakozón rázza meg loboncos fejét.

– Szükséged lesz rám.
– Elvégre te vagy az első tisztem.
– Nem miattam. El kell menned érte.
– Megmondtam, hogy gyűlölöm őt – tör ki a nőből. – Nem érdekel, mi lesz vele.
– Akkor a saját sorsod sem érdekel.
– Talán nem is. Kudarcot vallottam a vezetőökként. Miatta.
– És a fajtánk?
– Pokolba a fajtánkkal. Ilyen vezetőkkal felgyújthatjuk magunk alatt a történelmi máglyát.
– Te tényleg eretnek vagy. Nem csoda, hogy vadászott rád az egyház.

– Az egyház... nem fura?
– Mi?
– Azt hittem, ők kaptak el minket. De nem jön utánunk senki, pedig biztosan megfigyelték azt a nyamvadt kinzókamrát.
– Talán a sáncaikat állítgatják. Gyáva népség.

A férfi elereszti Darquant, és nekitámaszkodik a falnak. Néhány lépés hosszú bíborszín, boltíves szakasz áll előttük. A túlsó végén lezárt ajtó áll, mellette a vallatóból már ismerős kezelőpanellel.

– Mi a gond? Menjünk tovább! – türelmetlenkedik a nő.
– Nem ismerős? – néz rá megmaradt szemével Atmos. – Pedig már találkoztál ilyenekkel.

A kapitány idegesen kutatja emlékeit, de valamiért folyton az uralkodóházra terelődnek a gondolatai. Az uralkodóház... hát persze... a bíbor színű falak... valójában elektromagnetikus sugárzást kibocsátó panelek. Ezek közé zárták az elítélteket, a királynő ellenségeit. Mesterséges napfény, amibe akár belenézni is lassan gyógyuló károsodást okoz.

– Forduljunk vissza!
– Egy körfolyosón jöttünk végig, nem emlékszel? Nincs más út.
– Talán nem aktiválódik.
– Mozgás- vagy súlyérzékelős lehet. Esetleg a miféleképpen programozták. Akárhogy is, nem fogod kipróbálni.

Darquan megragadja a férfi overallját, és magához rántja.

– Mint ahogy te sem!
– Megkeresed, és haza fogod juttatni.
– Nem!

– Akkor a halálom értelmetlen lesz, amikor az az izé bekapcsol.

Még rákiabál a férfira, ahogy az hátat fordít neki, és zombiként dülöngélve megindul előre. Első tisztje nem reagál, vonszolja magát tovább. Félúton jár, amikor a panelek felizzanak körülötte, és lángba borítják a testét. Darquan maga elé kapja a tenyerét, képtelen elviselni a hőséget. Atmos nem messze tőle térdre esik, kezének csontjaival törtet az ajtó felé, immár teljesen vakon. Amikor odaér, rábök a kapcsolóra, majd pernyeként hull alá. A panelek kikapcsolnak, és az ajtó kitarul.

A nő képtelen megmozdulni. Az idejét sem tudja, mikor akart ennyire felzokogni. Vámpír létének legnagyobb önáltatása, hogy nem érzett semmit. Rádöbben, hogy mélyen, a századok rétegei alatt valahol mégis maradt benne egy kis szentimentalizmus. Vagy annál több is. Ha még őerte áldozta volna fel magát a férfi, de nem... Ostoba! Sosem fogja megérteni, miféle pátosz ragadta el tőle. Talán a valamiért élés ígérete az őket időben és térben körülölelő végtelenben... Nincs se ideje, se kedve merengeni rajta: nekirugaszkodik, mielőtt az automatika bezárja az ajtót, és újraindul a hajó védelme.

A túloldalra érve négykézlábra zuhan, majd hosszan ütlegeti a hajó fémpadlóját. A folyosó üresen kongva felel, nincs már rajta kívül a közelben senki. Senki... de hisz az lehetetlen. Nem lehet egyetlen biztonsági droid az úrhajó teljes személyzete. Az csak egy eszköz, egy gép – még ha ebbe egy beteg elme emberi zsigereket pakolt is.

Valaki figyel, jelzi az ösztönszinten belé kódolt vadász. Tehát tényleg nincs egyedül. A látása még sínyle az Atmost elhamvasztó gyilkos sugárzást, de hamarosan kiszúrja az egyik szellőzőaknából felé pislogó szempárt. Egy tízévesforma lánykához tartozik, akit az ember-droid addig csak úgy emlegetett: zsákmány.

– Tudtam, hogy nem az ő vagy – mondja bizonytalan hangon a lány. – Ő nem kelt ilyen hangot. Te fogsz hazavinni?

Darquan először rámosolyog, majd viczorogva veti magát a szellőző rácsa felé.

– Na, gyere ide rögtön, te kis szemét!

Az egykori mór hullámos, vörös fürtjeinél fogva cibálja végig a lányt a folyosón – kopaszságát tekintve van ebben egyfajta költői igazságszolgáltatás. Áldozata lebiggyedt szájjal tiltakozik.

– Au, ez fáj!

– Hallgass! Felhívod ránk a figyelmet – söpri félre panaszkodását Darquan.

Válaszul a lány megfeszíti térdeit, és durcásan megtorpan.

– Nincs is itt senki! Dögunalom ez a hajó.

A törvényen kívüli nehezen állja meg, hogy ne csavarjon hármat-négyet a fején.

– Van fogalmad róla, min mentem keresztül miattad?

A másik lesüti a szemét. Nem felel.

– Amíg te a kuckódban papás-mamást játszottál a patkányokkal, az egész legénységemet kinyírta egy pszichopata terminátor-hibrid, csak hogy eláruljam neki, merre van a Sötét Nova. És mondom neked valamit, drágaságom – egymáshoz közelíti a hüvelyk és mutató ujját, koloncának arcába tolva a kezét. – Ilyen közel voltam hozzá, hogy eláruljam.

Dacos helyreigazítás a felelet:

– Talán kiütlegelték belőled, így hadd emlékeztesselek: a nevem Marie! Neked pedig...

– Felejtsd el, hogy valaha is úgy foglak szólítani! Különben meg hogy vagy még életben?

Marie arca felderül a kérdésre. Karjait úgy lengeti maga előtt, mint aki hiányol belőlük valamit, amit magához ölelhetne büszkeségében.

– Azért, mert nem vagyok olyan otromba, elátkozott szörnyszülött, mint te!

Darquan türelmét veszítve emeli csapásra a kezét, mire a lány összegömbölyödve védekezik.

– Ezt ő mondta, nem én! Azt kérte, viczorogjak, de aztán kinevetett, ami nagyon rosszul esett.

– Hogyne nevetett volna ki, amikor még a szemfogaid sem nőttek ki rendesen. Nem lep meg, hogy embernek nézett. Gondolom, meg se vizsgált rendesen. Olyan vagy, mint egy gyerek.

– Mert az vagyok! Helló!

– Aha. Egy hétszázhusz éves totyogó az egykori Romániából.

– Hé, nem vagyok totyogó. Úrnőd és parancsolód vagyok, te pedig elfogadtad a feltételeimet, hogy megmutathasd, milyen az élet a palotán kívül!

A kalóz mély sóhajtás kíséretében biceg tovább.

– Hát, most már tudod. Remélem, hasznodra válik majd.

Hamarosan kiszélesedő terembe érnek, ahol sejtelmes fények világítják meg a falakat. A hely hangulata egy múzeumét idézi, és valóban – a lámpák alatt hol festmények lógnak, hol szobrok feszítenek talpazataikon.

– Mi a poshadt vérzivatar... – suttog maga elé Darquan, ahogy szemügyre veszi a kiállítást. Egyik alkotás sem túl lélekemelő, bár nehezen hiszi, hogy tovább lehetne rontani a közérzetét. Felismeri Goya saját fiát felfaló Szaturnuszát, ami mellett Bosch egyik vérben és könnyekben tobzódó, pokolbéli víg napokat bemutató installációja lóg. Hogy a művészet inspirálta azt a bádogbarmot, ahhoz nem férhetett kétség.

A tárlatok legjobb esetben is untatják a gyerekeket, ezt tudja, mert nem egyet kapott el anno közülük, miután elköboroltak bámészkodó szüleik mellől. Viszont ennek az egy az egyben ellopott horror-Louvre szárnynak a hangulata kezd bekúszni a bőre alá, márpedig ha őrá így hat, a királynő hamarosan visítozni kezd majd. Reméli, hogy a zöldesen világító, kijárat felé mutató jelzések szintén autentikusak, és előbb-utóbb elvezetik a hangárba. Azt valószínűsíti, hogy a helyes út nem a „gondnok” feliratú ajtón keresztül vezet, ezért elhalad mellette.

– Ne nyúlj semmihez! – utasítja Marie-t, aki félénken téblábol középtájon, néhány lépéssel a háta mögött. És lehetőleg ne is nézz semmire, teszi még hozzá gondolatban.

– Itt nagyon félelmetes – nyöszörög a lány. – Megkereshetjük a babámat?

– Nem. A hajómat keressük meg, hogy aztán elhúzhassunk innen.

– Hazamegyünk az uralkodóhoz?

Darquan megtorpan, keskeny arca megfeszül, ahogy farkasszemmet néz a lánnyal.

– Drágám, bár ennyi idősen már nyugodtan lehetsz demens, hadd emlékeztesslek: te vagy az uralkodó, mióta apád olyan mozdulatlanul ül, mint egy viaszbábú.

A lány zavarodottnak látszik, egyik oldalról pillantgat a másikra. Darquan fejszórva mozdul tovább a terem túlsó vége felé, miközben belül forrong. Hogy maradt ez életben, miközben ennyire magatehetetlen? Nem csoda, hogy az egész kompániáját a testőrévé tette. Micsoda megtiszteltetés! Nevetne, ha nem lenne annyira szánalmas az egész. Ha belegondol, hogy a lány a vérvonal utolsó örököse, erősebb rosszulletet érez, mint a vállalat legkeményebb pillanataiban. Bandájával beutazta az ismert világegyetem azon részét, ahol érdemesnek találta a Doommal körülnézni. Oké, lehet, hogy ezek a helyek nem a társadalom elitjét szolgálták ki, de legalább ápolták az olyan ősi hagyományokat, mint a prostitúció, vagy alternatív gazdaságot teremtettek tiltott szerencsejátékok szervezésével meg érzékszaváró kemikáliák árusításával.

Közben cseréltek vagy elvettek az erőviszonyok függvényében. Ahány bolygórendszerben járt, annyiféle szociális berendezkedést tapasztalt. Hol csavarkulccsal pofozkodva szerzett érvényt akarátának az erősebb, hol meg egy szűk kör diktálta a feltételeket. Azt a fajta húsba véssett diktatúrát, ami a vámpírok létezésének alapfeltétele volt, azonban még a legelázottabb peremvidékbeli kocsmaholdon sem vizionált volna össze egy szkakanderébe piszkító szabadnapos kráterbányász. Mert jól mondta az Inkvizítor: ha odavész az uralkodó, a vérvonal omegája, minden leszármazott elpusztul. Talán nem azonnal, elvégre a világegyetem óriási. Először a közelben lévők válnak porladó hamu-szobrokká, a többi meg majd az univerzum kihullámozza, ha már fajszinten röhögte ki a vámpírokat. Látott már hasonlót, amikor egy teremő halálával véget ért „gyermekének” pályája. Szar ügy, ha épp akkor történik, amikor kezet rázol az illetővel egy megkötött üzletre.

Elmélkedéséből visító szirénák hangja rántja ki. Kedvenc pártfogoltja Ó-alakot formáló szájjal néz rá az egyik talpazat mellől, amin a világ legrondább vászonbabája ücsörög. Darquannak nincs ideje azon filozofálni, hogy miért nem vette eddig észre a szép álmokat őrző alvójátékok tökéletes ellentettjét, de a jó ízlés elleni kitömött inzultus rongylábai már félig elhagyták a kiállító állványt, ahogy az uralkodó belekapaszkodott.

– Megmondtam, hogy ne nyúlj semmihez!

– Azt ígerte, az enyém lehet, ha mesélek neki a küldetésünkről... – szabadkozik sértődötten Marie.

A nő meg sem kérdezi, kire gondol, helyette fájdalmasan villan fel előtte, milyen elhivatottsággal vigyázta a lányt Atmos. Számára is érthetetlen módon ez egyelőre meggátolja benne, hogy helyben kitörje a nyakát, így inkább önvédelemből, mint a törődés jeleként megragadja a királynő kezét.

A gondnoki helyiség ajtaja ekkor teljes erőből kicsapódik. Darquan megpördül a zajra, ám amikor meglátja az érkezőt, teljes testében megmerevedik. Az Inkvizítor karjait kitarva, csattogva dübörög elő a szobából. Tenyereiből lángcsóvák törnek elő, ahogy vésszen közelít feléjük.

– Nem tartózkodhattok ezen a területen – bújja feddően, azzal előre lendíti a jobbját. A tűzforró lövedék egyenes vonalat húz a levegőben, majd perzselő lyukat éget a kalóz vállába, aki egyensúlyát veszítve vágódik el a padlón. A testét érő újabb atrocitást leküzdve vergődik talpra, ép karjával a hóna alá kapja az uralkodót, azzal a kijárat felé iramodik, imádkozva, hogy a biztonsági protokoll ne blokkolja kijutásukat. Ez egyszer szerencséje van, a panelra csapva szabaddá válik az út.

Üres folyosókon száguld végig, sérült lábát szabálytalan ritmusban rángatva maga után. A legénység lakrészei jobbra is, balra is nyitva állnak. Elhaladtában csak egy pillantásra méltatja őket: az alvóhelyek üresen, katonás rendben bevetve sorakoznak. A következő sarkon befordul, éppen kikerülve az android következő, feléjük repített csóváját. Keresztülugrándozik a legénységi kantonon, ahol a gyomra reflexből megkordul – a jóllakott táplálék incsiklandozó gondolata utoléri még most is, amikor őt készülnek malacként megperzselni. Értelmetlenül dönt fel néhány üresen álló asztalt, amiken üldözőjük gond nélkül gázol keresztül. Áthalad a következő kijáraton, ahol a túloldalról addig feszül az ajtó kapcsolójának, amíg az ki nem szakad a helyéből. Nem számít rá, hogy túl sok időt nyer majd, de amennyit mégis, az talán valamire elég lesz. Amikor megfordul, ismét sírni tudna, ám ezúttal a boldogságtól.

Elérték a hangárt, aminek a Notre Doom épp a közepén díszleeg, mint egy jókora sötét szarkofág. Első ránézésre érintetlen, a hibrid tehát nem dezintegrálta információk reményében, ahogy attól tartott – úgy tűnik, az élőlények szétszerelésében nagyobb örömét lelte.

– Maradj veszteg! – teszi le az uralkodót, majd a hajó leeresztett rámpája felé vetődik.

– Ne hagyj itt! – rimánkodik mögötte Marie, ám nincs választása. Ökölforma alak jelenik meg az ajtó acéllemezen, ahogy az Inkvizitor a túlsó oldalról belecsap. A királynő felsikkant, és babáját magához szorítva lép hátrébb. Darquan bevetődik a Doom vezetőülésébe, és gyakorlott mozdulattal felkattintja a hajó rendszereit aktiváló kapcsolókat. Néhány ökölcsapás után az ajtó kiszakad a helyéből, az uralkodó díszes gyermekcipőjének orra előtt csapódva a földre.

– Tessék... visszaadom! – emeli fel az a babát. Az Inkvizitor imitálja a mozdulatát, ám az ujjai helyén jókora szablya jelenik meg, és magasodik célpontjának feje fölé. Villámgyors a mozdulat, amivel lecsap...

...ám a feje félúton szilánkokra robban, ahogy a Doom fedélzeti ágyúja telibe találja. A füsttől Darquan semmit sem lát. Bizonytalanul lépdél lefelé a rámpán, overalljával az arcát takarva. Ahogy a hangár légtére tisztulni kezd, észreveszi a guggolva kuporgó Marie-t az android romjai előtt.

– Az mondta, nem fog bántani – hüppög a lány.

– Ez csak egy biztonsági másolat volt. Nem ígért neked semmit. De ha ez megnyugtat, az eredeti sem volt szavahihetőbb.

– Honnan tudod?

– Fogalmazunk úgy, hogy kedves barátunk jobban kedvelte a kultúrát, mintsem, hogy lángvetővel rohangáljon a gyűjteménye közelében.

Talpra segíti a királynőt.

– Remélem, maradt még abból a tasakos cuccból, amivel eddig nem kínáltál meg. Egy egész kolóniát szárazra tudnék marni.

Átható feketeség uralta a horizontot a pilótafülkén túl, egyetlen csillag sem pislogott, amíg a szem ellátott. Darquan jóllakottan dőlt hátra a kapitányi székekben, belül mégis olyan üresnek érezte magát, mint amilyennek kinti úrt látta. Az első tiszt helye magányosan ásitott mellette, ami elszomorította – felidézte a marcona Atmost, aki régen alig tudta beleprésselni túlméretezett idomait. Aztán, amikor a királynő szolgálatába állt, mintha összement volna; vékonyabb, finomabb, kiszámíthatóbb lett. És unalmasabb, kétségkívül. Most mégis hiányzott neki a férfi. Egyedül kellett folytatnia az útját, a Cirque de horreur nem volt többé.

Úgy döntött, nem tart egyenesen a Sötét Nova felé. Magyarázkodni kényszerült volna, amitől minden bizonnal elveszíti a hidegvérét, és abból semmi jó nem sült ki. Nem, ha már túlélte ezt a tortúrát, olyan helyre akart repülni, ahol szívesen fogadják, de legalábbis megtűrik a balhézókat. A peremvidék tökéletes úti célnak tűnt, ahol egy jó sztoriért társaságot meg fejbeverős italokat szerezhetett magának.

Neki pedig nem akármilyen sztorija volt. Szinte érezte a szemét csípő bagóködöt, miközben számba vette fejben az eseményeket.

A lányt végül a kaja árulta el. Kifejezetten az uralkodónak csomagolták még a palotában, és a bandából senki sem nyúlhatott hozzá. Még most sem hitte el, hogy lehetett ennyire vak. Vörös volt, folyékony, csak a szaga nem stimmel. Nem érdekelte. Miután elszabadultak a Buckinghamról, kitépett egy adagot a fruska kezéből, hiába fenyegetőzött meg drámázott ő. Amikor beleivott, úgy érezte, mintha savat locsoltak volna le a torkán; rosszabb volt, mint az a gyomorforgató ArtiVér, mert azt legalább a fajtájának szánták. Akkor még nem jött rá, hogy pontosan mit fogyasztott a királynő – lefoglalta a fuldoklás, mialatt visszaadott mindent a hajópadlónak. Elvégre az univerzum mégsem lehetett annyira alávaló, hogy az átéltek után így vonja ki a forgalomból.

Aztán megtalálta a fedélzeti naplót, amiből kiderült, hogy valaki SOS-jelzéseket adott le a hajóról, míg a többiek behűtve szenderegtek. Marie először mellébeszél, de némi unszolást követően kifecsegte, hogy nem tudta tartósan álomba fagyasztani a kriokamra – ami már önmagában is csoda – és unalmában elkezdett játszani a gombokkal, többek között a nagy, piros, vészjelző feliratúval is. Nem akart szólni róla, mint ahogy az étel jelentette veszélyről sem, mert abból mindig gond adódott. Amikor Darquan rákérdezett, hogy mit ért gond alatt, példaként felhozta a csalódott robotembert, aki elpanaszolta neki, hogy a vámpírok főtanácsa egykor megtagadta tőle a halál csókját, amitől csatlakozott volna a halhatatlanokhoz. Az egykori katona ezért felajánlotta szolgálatait az Univerzális Egyháznak, akik végrehajtottak rajta bizonyos módosításokat ügyük előreviteléért cserébe.

Ezen a ponton Darquan úgy sejtette, vagy elveszíti a hallgatóságát, vagy újabb italokat fizetnek neki. A királynő ugyanis megsajnálta az Inkvizitort, aki egyedül maradt az űrhajón, miután új burkával való elégedetlenségében önállósította magát: kiábrándult az egyházból, a vámpírokon pedig bosszút akart állni, tehát mindenkit lekasabolt a Buckinghamen. A lány csak segíteni akart, amikor elmesélte, hogy a Sötét Novára, a vérszívók birodalmának szívébe tartanak. Még segített is neki befejezni a nagytakarítást.

És ekkor a kalóznál végre összeállt a kép. Még hogy az uralkodó kalandozni akart a kalózokkal! A tanács sosem engedte volna, az meg nem jelentett túl sok izgalmat, hogy a testőrség rombolója kíséreti őket mindenfelé. Vagy legalábbis nem azt a fajtát, amire vágyott... Ha jobban megfigyeli a kis Marie-t, korábban rájön, nyugtatta magát. De hát nem látta azelőtt, és miért ment volna a törvény közelébe önszántából, amíg jókora jutalmak ígéretével oda nem csábították?

Az uralkodó ugyanis a stirogiját küldte maga helyett, hogy fedezze fel számára a galaxist. A stirogiban nincs félelem, mivel jobb szó híján agyalágyult. Egy fél hülye fél-vámpír, élőhalottá formált humán, akiből az éjszakai ragadozók minden eleganciája hiányzik. Rabszolga, aki még talpnyalónak sem jó, ezért hasonlósága miatt arra használták, hogy begyűjtse a tulajdonosának szánt pofonokat. Vajon mire számított az igazi uralkodó, hogy érdekes történetekkel tér vissza a lábtörlője? Vagy csak meg akart tőle szabadulni, csak lusta volt kitépni a gerincét? Darquan sejtette a választ.

Amikor szembesítette Marie-t a váddal, annak annyi esze sem volt, hogy tagadni kezdjen. Kitartotta a babáját kettejük közé, és elnézés-kérő mosoly kíséretében nyafogta: „*Legalább ezt megmentettük, nem igaz? Egyedi alkotás, felbecsülhetetlen érték!*” A kalóz megszemlélte a bulldogképű rongydarab lábáról lógó címkét, majd közös útjuk során először őszintén elmosolyodott. Egyszerre utolérte az a megnyugvás, amit bőségesen megérdemelt megpróbáltatásai után.

Jóleső fáradság járta át, miközben autópilótára kapcsolta a hajó vezérlését. Lehunyta a szemét, ahogy a Notre Doom folytatta útját romlott élvezetek és heves összetűzések felé. Mögötte egy jéggé fagyott alak lebegett a semmiben, hosszú vörös hajának valamennyi szálával megmerevedve. Tejfehér nyakát marcangolás nyomai csúfították, de az arcán nem a rettenet, hanem a sértődés kifejezése ült. Keze még mindig szorította a babát, aminek kiálló céduláján apró betűk hirdették: „Gyártották Kínában”.

Hugo Saulus V-Empire

Harminchárom éves voltam, az utolsó földi munkahelyemen dolgoztam – ezt akkor még nem tudtam –, amikor az általam ismert világ kezdett eltűnni. 2024-et írtunk. Istenem, mennyire fontosnak tartottuk az időt, pontosabban szólva mindazt, amit az ember addig létrehozott. Klímakatasztrófa közeledett, de olyan gyorsan, ahogy egy hurrikánról is pontosan megjósolták, mikor és honnan indul, merre fog tartani, csak éppen nyolcmilliárd embernek nem állt rendelkezésre annyi pince vagy iskolaépület, ahol mindenki meghúzhatja volna magát, remegő szívvel várva, hogy a forgószelelvonuljon.

Tudtuk, hogy a vég gyors léptekkel közeledik, éreztük a sokakat megviselő változékony időjárásból, az újonnan felbukkanó járványokból, amelyek az utolsó döfést adták az összerogyó egészségügyi rendszereknek. Idős és fiatal, férfi és nő ugyanattól félt, hogy megöregszik az utolsó generáció, az X, amelyik már nem kapott nyugdíjat az államtól, az öngondoskodás pedig gyerekcipőben járt, és nekik várhatóan már unokáik sem születnek, vagy ha igen, többnyire az állam által nyújtott jelentős pénzügyi segítség ígérete nyomta a legtöbbet a latban, nem pedig a természetes szaporodási ösztön. A szerelem is átalakult, az én generációm, a Z racionálisabban állt a kérdéshez, mert a nők önállóbbak lehettek, és legalább harmincéves korunkig abban az illúzióban élhettünk, hogy sorsunkat nem a mellettünk lehorgonyzó férfi anyagi helyzete fogja meghatározni.

Közgazdászként végeztem az egyetemen, és szerettem volna egy nyugodt, kiszámítható állást, ezért emberi erőforrások szakon tanultam, és a call centerek világára specializálódtam. Diákkoromban magam is dolgoztam telefonos ügyfélszolgálaton, és képességeimnek köszönhetően gyorsan átláttam ezt a területet. Mivel a cégek igen kevés erőforrást biztosítottak az alkalmazottaik rekreációjára, gyors volt a fluktuáció, viszont ha valaki hosszú ideig maradt a cég kötelékében, jó katonává vált, akinek lojalitására gondosan ügyeltünk. Az anyagi elismerés mellett a kiégés ellen is tennünk kell, így

elvégeztem egy coach-képzést, hogy még hatékonyabban segíthessek. Ezzel óriási fába vágtam a fejszémet, és szükségem volt egy asz-szisztensre. Egy fiatal, képezhető társra gondoltam, akit sikeresen ki is választottam. Zoé az első munkanapjain még lelkesnek tűnt, olyanak, aki rögvest elköteleződött a közös feladatokra, túlságosan együttműködően viselkedett a sok új inger ellenére. Aki először dolgozik multinacionális nagyvállalatnál, hasonlóan kulturális sokk éri, mintha egy idegen országot készült volna felfedezni. Örömről nem tartott sokáig. Szörnyű hetek következtek. Mintha Zoé nem lett volna ott velem, az irodában, gyakran elvonult a call center számára fenntartott pihenőszobába, és a mobilját nyomkodta, vagy hosszan meredt a képernyőre. Ezt szóvá is tettem egy pénteki napon. Ahogy kihívó pillantásokkal visszanézett rám, abban minden benne volt, a sodródó generáció – ennek volt tagja Matilda – minden látszólagos szemtelensége, megbízhatatlansága, nemtörődömsége, ugyanakkor a túlérzékenység, amit a szüleik okoztak nekik az elkényeztetéssel, és a szinte romboló őszinteség is, amitől, bevallom, nagyon félttem. Azokban az időkben a generációk harca világok harcává alakult. Az Alfák mindent máshogy akartak csinálni, ahogy elődeik tették.

– Nézd, Mihaéla! – mondta Zoé, de nem rám, hanem a termoszárra meredt, amiből fél literes adagokban itta a kávéját, és két ujjal ide-oda forgatta az asztalon. Egy darabig én is azt szuggeráltam, mert tényleg tartottam attól, amit válaszol. Éreztem, hogy hatással lesz rám, az addigi kényelmes életemre, és a kissé egysíkú gondolkodásomra. Mentálisan mindig is koraérettnak számítottam, és időnként úgy éreztem, hogy a testemben egy idős lélek lakik. – Vagyis... te tényleg nem veszed észre, ami körülöttünk zajlik? Ennyire elvakít a magas fizetés, a jó ruhák, amiket gondosan összeválogatva viselsz, a táskáid, a cipők, az autód? Én... tudom, hogy semmi közöm hozzá, de mégis! Az ég szerelmére, ébredj már fel!

Megdöbbenve bámultam frissen felvett asszisztensemre. Hogyan nem láttam, hogy ki ő valójában? Dühös lettem, és a növekvő kortizolszinttől szorongás tört rám. Úgy éreztem, leiskolázott, de mégsem nekem szólt a monológja, én csak az utolsó szem lehettem a láncban, akire mindent ráborított.

– Ha arra gondolsz, hogy a ruháimat – ennél a szónál a vállamnál mindkét oldalon belecsíptem a blúzomba és megemeltem, majd elengedtem a szép, fényes, ráadásul elég drága anyagot – tízéves malajziai kisgyerekek varrják a föld alatt egy bunkerben, akkor elérted a célot, mert borzalmas lelkiismeret furdalásom támadt! – Megfogtam a homlokomat, majd a kezemen kezdtem nyomogatni a stresszt csökkentő pontokat. – Ezek szerint én vagyok a problémád, vagy csak szimplán bal lábbal keltél, egyébként is érzékeny vagy a frontokra, alapjában véve pedig – itt a nyomatékoság kedvéért Zoé felé böktem a mutatóujjammal – nyilván utálod ezt a falanszterszerű világot amiben dolgozunk és élünk, jól értettem?

Zoé összeszorított szájjal hallgatott, de sokkal rosszabbnak éreztem, hogy nem is nézett rám. Sírt. Mire nagy nehezen megszólalt, hosszú percek teltek el. Annyi tennivalóm volt még aznap! Fel tudtam volna robbanni az idegességtől. Elfogott az érzés, hogy felpattanok, kisietek a tárgyalóból, amit azért foglaltam le délutánra, hogy alaposan átbeszéljük a jövő heti teendőket. A fluktuáció több osztályon is beindult, fel kellett vennünk egy sereg informatikai szakembert, mérnököt, kontrollereket, és mivel az új emberek is egyre növekvő arányban léptek ki a próbaidő alatt, ennek okát is ki kellett derítenem egy speciális kilépő interjú-kérdéssor meg-szerkesztésével, majd rám várt az adatok kiértékelése, amit nem bízhattam egy friss diplomás újoncra. Egyébként ha valakit, akkor engem nagyon is érdekelt a világ sorsa. Szelektíven gyűjtöttem a hulladékot, elektromos autóval közlekedtem, ahol tudtam, leszá-moltam a műanyaggal. Épp egy újrahasznosított papírból készített bútor beszerzésén gondolkodtam. Azt is szerettem volna, ha a cégünk-nél, amire tulajdonosi szemlélettel tekintettem, dolgozóinkat jó érzéssel tölti el az elért eredmények, ha a különböző mutatók segítségével be tudjuk bizonyítani, hogy hatékonyan működünk, ezáltal növekszik a piaci részesedésünk, emelhetjük a béreket, és a közelgő érettségi találkozón, amire nagyon készültem, elmond-hatom, hogy az egyetem elvégzése óta ugyanannál a cégnél egyre fontosabb feladatokkal bíznak meg a feletteseim...

Istenem, hogy ennek mennyire nem volt már jelentősége 2201-ben, és mégis, milyen sokszor gondoltam végig újra meg újra. Több mint 177 évvel később nem voltak cégek a szó klasszikus értelmében. Terraformáló ügynökségek, telepéseket tömörítő holdbázisok, civilizációs hivatalok működtek gondosan megalkotott szabályzatok és engedélyek alapján. De akkor, amikor annyira hirtelen megváltozott bennem minden – a szemléletem, a jövőképem, és apránként a személyiségem is változásnak indult –, azt éreztem, hogy egyszerre lettem áldozata földrengésnek, cunaminak és zuhantam le a világ legmagasabb hegycsúcsáról egyenesen a Mariana-árokba. Tagadhatatlan, hogy átéreztem Zoé aggodalmát és a klímadepressziót, hiszen csak egy generáció különbség volt közöttünk.

Zoé is pontosan látta, milyen hatással van rám az, amiről az elkövetkező negyedórán beszélgettünk. Ahogy kisírt szemmel rám nézett, majd megfogta és megszorította a kezem, ami hideg és nyirkos volt, hagytam, hogy magával ragadjon a sodródó generáció egész elfojtott szenvedélye, azoké, akik addig megosztással tölték el maguktól az érzelmek átélését és narcisztikusnak tartották őket a sok szelfizéstől, holott a diszlájkokat az elutasítással azonosították, és mélységes depressziót okozott nekik. Láttam Zoé csuklóján a vadosások okozta hegeket. Úgy sorakoztak egymás mellett, mint ahogy valaki a börtönben strigulákat vés a falra, hogy jelölje a rá szabott időt, és nyomot hagyjon maga után. Behunytam a szemem, de nem tudtam késleltetni a kicsorduló könnyeket.

– Eljössz velem, Mihaéla? – Zoé felemelte összekulcsolódó kezünket és megszorította. – Nagyon sokat jelentene számunkra. Ez, ami itt körülvesz, a halál. Mindannak a vége, amiről azt hittük, hogy az emberiség számára az életet jelenti. A profit, az eredmények, a növekvő részesedés... A sok közgazdasági blabla, amiről még papírt is kaptunk az egyetemen. Figyelj rám! Meg fogjuk változtatni a világot! Az emberek boldogok lesznek, mert mindenkinek lesz hol lakni és önellátóan fogunk élni, a felesleget elcseréljük egymással, magunk varrjuk a ruháinkat! Egy gyönyörű, új világ vár ránk! Meghívlak a büfében egy zöld kávéra, ne ellenkezz, ideje megkóstolnod akkor is,

ha koffeinista vagy, és utána eljössz velem az esti tüntetésre, ahol megismerheted a barátaimat! Olyan régóta tervezzük, hogy megdöntjük ezt a nyomorult rendszert!

– Megírom a felmondásodat, Zoé. – Összeszedtem magam, kihúztam a kezem a szorításból, felálltam és elindultam kifelé. Nem adhattam fel mindent az összekuszálódott érzelmeim miatt. – Kérlek, várj meg itt, amíg mindent elkészíték...

– Nincs szükségem újabb papírokra, Mihaéla. – Zoé maga elé húzta a mobilját és bőszipapozgatásba kezdett. – Nyugodtan tartsd meg magadnak! Sehol nem fogják többé kérni tőlem.

Olyan erővel hatottak rám a szavai, hogy hétvégén és még napokig egyfolytában rágódtam rajtuk. De mások előtt úgy tettem, mintha nem értettem volna vele egyet. Miről beszélhetett pontosan? Nagyon is kíváncsi voltam erre, csak hogy rengeteg más emberért tartoztam felelősséggel. Nem hagyhattam ott a céget egyik napról a másikra. Kiveszek néhány nap szabadságot, gondoltam, és elmegyek masszázsra, amit hetek óta terveztem. Beiktatok egy beauty-napot és pár óra múlva kutya bajom sem lesz. A feladataim lehetővé tettek – influenzajárvány miatt sokan hiányoztak a munkából, így a segítő beszélgetéseket későbbre halasztottam –, hogy utána még egy darabig home office-ba kérjem magam. Amíg otthonról dolgoztam, több időt szakítottam arra, hogy híreket nézzek, és valóban, egy addig nem látott, világméretű folyamat indult el, aminek egyszerűen képtelenség volt megjósolni a végét. A kaosz szó kevés lett volna leírni mindazt, ami az elkövetkező hónapokban végigsöpört addig jól ismert világunkon. Országunkban soha nem érzékelt egységbe tömörültek a sodródó generáció fiatalja, azok, akik 2000 után születtek. Az utolsó nyugodt napok azok lettek, amiket otthon töltöttem. Igaz, utólag visszagondolva túlságosan szép volt minden ahhoz, hogy igaz legyen. Azokban a napokban még szilárdan hittem benne, hogy összeszedem magam, átgondolom az ütemterveket, és amint visszatérek az irodába, belevetem magam a munkába.

Nem így történt. Alighogy reggel odaértem a headoffice-hoz, a tömegközlekedés fokozatosan leállt, a buszok és a villamosok két megálló között várakozva torlaszolták el a rendes haladás lehetőségét,

mint később kiderült, a város főbb csomópontjain biciklis csoportok képeztek akadályt, és az áramellátás is szünetelt, hála a hackereknek. A gyalogosok egy része csatlakozott a ciklámen színű overaliba öltözött szájmaszkos fiatalokhoz, akik transzparenszeket feszítettek ki a házfalakra, és hiába futottak utánuk vagy állták el útjukat a tévés, rádiós riporterek, újságírók, környezetvédő kemikáliákkal fújták le őket, ami ellen ők maguk védve voltak, így hajuk szála sem görbült. Mentek tovább a dolgukra, elfoglalni a különböző médiumok székházait, a szerkesztőségeket, és közben több platformon – a föld mélyéről vagy a levegőben – közvetítették interneten az eseményeket. Emlékszem, álltam kosztümben és körömcipőben a munkahelyemhez közeli utcák egyikében, és azon aggódtam, nehogy kilyukadjon a harisnyám. Akkor még ettől rettegtem a legjobban.

Egy kapualjba húzódtam, amíg kitalálom, mit tehetek. A névtáblákat nézegettem a kaputelefonon, találgattam, hogy végszükség esetén kihez tudok felcsöngetni. Egy-két perc telt el, majd minden elsötétült.

Kinyitottam a szemem. Tompa fények vettek körül, míg egy ágyon feküdtem. Piros, gondoltam, én pedig Mihaéla Mayer vagyok. Mélyvörös kórházi hálóinget viseltem. Talán megsérültem, de hol is voltam utoljára? Mindegy. Eddig minden rendben, örülhetek, mert visszanyertem a tudatomat. Kiszáradt a szám, megpróbáltam kinyitni, ami nehézkesen ment. Hány óra van? – ez volt a következő kérdés, ami eszembe jutott. Rögtön felelt rá egy újabb, majd egy következő gondolatfoslány: „...miért annyira érdekes ez? Mit akarsz folyton az idővel?”

Léptek zaját hallottam. Előbb az egyik, majd a másik oldalra fordítottam a fejem, és halkán felkiáltottam, mert ezer tűszúrás éreztem a halántékomban. Akik eddig csak közeledtek, odaértek a szobához, vagy helyiséghez, ahol kényszerűen tartózkodtam, és csipogó, majd kattanó hangokkal kinyitották az ajtót. Többen voltak, négyen vagy öten. Körém álltak, fölém hajoltak, és ettől furcsa szagokat éreztem, nem kifejezetten a leheletük okozta, hanem a testükből áradt. Később még sokszor éreztem ugyanezt, amikor a mi fajtánk tagjai erről ismerték meg egymást.

– Mihaéla Mayer. Harmincéves, munkaügyi vezető.

Kioldották a végtagjaimat, utólag éreztem, hogy lézer csukló- és bokapereccel voltam lekötözve. Felültem, de még mindig nem éreztem teljes mértékben új ismerőseimet.

– Nem munkaügyi vezető vagyok. – Megmozgattam az ujjaimat és a nyakszirtemet nyomkodtam. – Hanem senior HR-specialista.

– Nekünk úgy is megfelelő lesz. – Az egyik orvos fölém tartotta a tablet nagyságú eszközt, amiből az előbb az adataimat olvasta fel. – Van fémbeültetés a testében vagy intim helyen viselt piercing?

– Ez valami kormányzati ügy? – A többiek két oldalról segítettek, hogy lemásszak az ágyról. – Nem vettem részt a tüntetésekből, nem vagyok anarchista.

– Tudjuk, Mihaéla. – Ha a legmagasabb idegen beszélt, nyugalmat éreztem, és önkéntelenül mosoly jelent meg az arcomon. – Éppen ezért van szükségünk önre.

Átvittek egy másik helyiségbe, és míg odaértünk, azt mondták, semmiben nem korlátoznak, de az együttműködésemet kérik. Beleegyeztem, mert tényleg nem láttam rajtuk ellenséges szándékot. Akkor még megmagyarázhatatlan okból biztonságban is éreztem magam velük, titkos kísérőimről mindösszesen annyit tudtam, amennyi a köpenyük hajtókáján volt olvasható: a V-Empire nevű cég alkalmazottai. Nem volt időm, hogy elgondolkozzam azon, találkoztam-e már a nevükkel.

A következő helyszínen alapos vizsgálatoknak vetettek alá. Vért vettek tőlem, vizeletmintát adtam, analízist végeztek a hajam és a bőröm állapotából. Az MR szerint semmi komolyabb góc vagy a normálistól való eltérés nem volt a szervezetemben.

A vizsgálóasztalon ültem, a többiek kimentek a szobából, csak dr. Lendman maradt bent. Furcsa érzés fogott el, ahogy rám nézett, és szinte hipnotizált a tekintete. Szabályos mandulavágású szeme volt, jeges és acélszürke tekintet, amitől olyan érzésem támadt, hogy valamit titkol vagy rejteget. Ehhez társult az előbbi furcsa biztonságérzet. Mi baja lehet az embernek egy jól felszerelt kórházban?

– Mégis találtak valamit a vizsgálatok során? – Igyekeztem udvariasan érdeklődni, de leintett.

– Ön tökéletes állapotban van, Mihaéla. Nagyon szerencsések vagyunk, hogy itt üdvözölhetjük. – Dr. Lendman az ablakhoz sétált és a fölötte lévő tokból lehúzta a vászon sötétítőt. – Kérem, tekintse meg ajánlatunkat.

A vásznon egy vetítés indult el. Dr. Lendman elmagyarázta, hogyan lehetetlenül el rohamléptekben a földi élet, és változik meg minden gyökeresen az elkövetkező néhány évben. Nem marad más, mint az emberiség kirajzása a Naprendszer más bolygóira, később az azon túli világra. Ehhez viszont át kell alakulnunk, pontosabban szólva le kell vetnünk emberi formánkból azt, ami akadályoz bennünket a telepessé válásban.

– A látást fel kell készíteni a különböző káros sugárzás elviselésére, ahogy a bőrt is, ez utóbbit teljes mértékben szőrteleníteni kell – mondta dr. Lendman. – Kisebb tüdőre, lassúbb szívre van szükségünk. Ugyanakkor hosszabb és karcsúbb végtagokra, hogy még könnyebb legyen gravitáció nélkül közlekednünk. Megnyújtott fejforma, ritkább fogazat, és olyan szem, amelybe nanokamerát építünk. A felvételek feldolgozása és az információk kigyűjtése az erre alkalmas agyban történik. – Lendman észbontó mosolyt küldött felém. – Küzdött valaha premenstruációs szindrómával?

Mellbevágott a kérdés. Ahogy egy nőt fájdalmasan és sokszor kínosan érint bármi, ami nemspecifikus.

– Ami azt illeti, igen. – Végülis egy orvossal beszélgetek, gondoltam. – Olyankor idegesebb vagyok az átlagosnál, pedig egész jól tudom magam türtőztetni stresszhelyzetekben. Tudja, folyton emberekkel vagyok körülvéve, és így megtanultam másokat elviselni akkor is, ha épp nincs kedvem hozzájuk. – Attól a gyomromig hatoló pillantástól, amit a válaszomra kaptam, összeugrott a gyomrom. Biztos lehettem benne, hogy az orvosok valamit akarnak tőlem, lehet, hogy felajánlanak valamiféle osztályvezetői állást, esetleg külföldi kiküldetést? Majdnem százszázalékosra vettem, hogy ittlétemnek kormányzati oka van. Meglátjuk, hogy kapcsolódik ehhez a nőiségetem firtató kérdés. Büszkeséggel töltött volna el, ha végre a legmagasabb szinten értékelték a humán erőforrás területén végzett munkámat.

Erősen rejtett nárcizmusom azt súgta, igenis büszke lehetek magamra. Az értékelési rendszerből, amit kidolgoztam, könyvet terveztem, csak még nem jutott időm arra, hogy tüzetesen átgondoljam a tartalmát. Esetleg majd felvetem nekik, ha úgy jön ki a lépés...

– Mi itt a V-Empire Zrt.-nél az emberiség jövőjén dolgozunk. Például a Hold krátereinek belseje alkalmas lehet a terraformálásra. Egy külső bunker arra az esetre, ha a Föld totális mértékben élhetlenné válik. – Dr. Lendman vizet töltött az előttünk álló poharakba és egy-egy pezsgőtablettát dobott bele, ami borzasztó sötétpirosan oldódott fel. – Képzeld, az első kolóniákat már létrehoztuk a Holdon. Extrém körülményeknek kellett megfelelnünk, mint a légkör hiánya és a gyakori meteorbecsapódások. Kiváló terepnek bizonyult, ahol a maximumot nyújtottuk a betelepítési tevékenység során. Mindenkinek, aki ott dolgozik, önként egyezett bele a részvételbe.

– Miről van szó egészen pontosan? – Nem mintha türelmetlen lettem volna, egyszerűen kibukott belőlem a kérdés. Hihetetlenül lenyűgözött és elszongított, ahogy az orvos beszélt hozzám. Lelassult körülöttünk az idő, és a tér kitágult. A Holdon élni, de nem emberként? Kizárt dolognak tartottam, hogy tudatmódosító szert juttattak volna a bőröm alá. Végignéztam a vérvételt és akkor még feszülten figyeltem, amikor megvizsgáltak...

– Szeretnénk ajánlani önnek egy lehetőséget. Ahhoz, hogy értse, miről van szó, be kell lépni a kötelékünkbe. Ez egy olyan döntés, ami végtelen lehetőséget tartogat magában, és azt kell mondjam, örök életre szól. Igya ezt meg! – Az orvos finoman elem lökte az egyik poharat, míg a másikat ő vette el. – Egészségünkre! – mondta, és az övét az enyémhez koccintotta, majd egy hajtásra kiitta. Foga rózsaszínesre színeződött. Szőke, oldalt felnyírt, felül hosszúvá hagyott hajviseletével és kivillanó szemfogával úgy nézett ki, mint egy anime-figura. Megittam a magamét, amiben enyhe fémes ízt éreztem, és nyelvemmel letisztogattam a fogsorom.

– Mennyire érzi biztosnak a jövőjét nőként itt a Földön, Mihaéla?

– Én – kezdtem, de nem bírtam végigmondani. Ha valami drogot itattak meg velem, akkor minden jel arra mutatott, hogy hatni kezdett. – Mit akar kiszedni belőlem, hogy akarok-e gyereket?

– Igen, mondjon el mindent, amit érez a feltett kérdéssel kapcsolatban! – Lendman megfogta a karomat és finoman megsimogatta az ujjaival. Gyengédsége ellenére tisztában voltam vele, hogy valójában sokkal erősebb nálam, és bármire rákényszeríthet, ha úgy tartja kedve. – Ott tartottunk, hogy menstruáció előtt feszültebben viselkedik. Egyéb tünet? Haspuffadás, a szükségesnél több élelmiszer elfogyasztása? Mellfeszülés, mindennek tetejébe elhúzódó lehangoltság? Álmatlanság?

Könnybe lábadt szemmel bólogattam. Ha lettek volna bűneim, bizonyára azokat is bevallom az orvosnak. Ki vagy te, kérdeztem magamban, és miért faggatsz, amikor mindent tudsz rólam?

– Fájdalommal szülsz magzatokat, ahogy a Biblia írja. Szerintem Isten nem csak a szülésre, de a menstruációra is gondolt, amikor ezt mondta. A nők mindenért jobban megszenvednek, mint a férfiak. – Dr. Lendman közelebb hátrább rúgta magát az asztaltól, és az íróasztalához gurult. A fiókból egy dobozt vett elő, és miután visszajött, műanyagból készült emberi alakot vett ki belőle, a hozzá tartozó szerveket az elől nyitott üregekbe helyezte.

– Szerintem így látványosabb, mintha kivetíteném. – Egy ötven centiméter körüli női bábút rakott össze, amivel újra kifelé irányított a és lekötötte a figyelmemet.

– Ő itt Éva. Éva, a hölgy neve Mihaéla. Ön tudja, mit jelent a neve? „*Ki olyan, mint Isten?*” Mihály arkangyal az Istenhez hű angyalok vezére volt, ők használták jelszavukként ezt a felkiáltást: „*Ki olyan, mint Isten?*” Isten egyedüli és megismételhetetlen, akár az ember. Ám ha Istent tisztelhetjük Buddhában vagy Allahban és még számtalan formában, akkor az ember is ember marad, ha némiképp változtatunk az összetételén. – Lendman felépítette a bábút, helyükre tette a szívet, a májat, a tüdőt, a veséket. Majd az egészet elkezdte átalakítani, úgy formálta, mint kézműves a nyersanyagot. Megérintettem, Play-Doh gyurma-szerű volt.

– Mindannyian egy új emberi alfajhoz fogunk tartozni. Az embert, mint olyat, továbbra is a legmélyebben tiszteljük. Ezután, ahogy az előbb említettem, sorra vesszük a kirajzához szükséges

változtatásokat. A tüdő kapacitását csökkentjük, a szívet lekicsinyítjük, az agy egyes részeibe mikrochipeket ültetünk. Védekeznünk kell a kozmikus sugárzás ellen, ezt jórészt már megoldottuk. Belső nem szervekre nincs szükségünk. A fejet és a végtagokat megnyújtjuk, a külső nemi jelleget is megszüntetjük. Mivel szaporodásra sem kell számítanunk ezen körülmények között, nők esetében a melleket eltávolítjuk. Nincs több fájdalom, sem nemi megkülönböztetés.

– Rajtam is el akarják végezni ezt a műtétet? – A szívem hevesen vert, a szabálytalan dobogás köhögésre készítetett, torkomat gombóc-érzés szorította össze. – Miért? Azt mondta, senkit nem kényszerítenek arra, amit itt folytatnak, de engem a nyílt utcán raboltak el!

– Önt megtámadták, Mihaéla. – Lendman elindított egy felvételt a mobilján és felém tartotta. – Ezek az örült fiatalok, akik persze az állítólagos jó nevében cselekednek, és közben megbénítják a civilizáció működését. Előbb csak graffitikkal festik tele a várost, később békés tüntetéseket szerveznek, de a többség erre sem reagál. Belegondolt már abba, hogy a Föld egy olyan helyé vált, ahol egész életünket ingerek feldolgozásával töltjük, és ezért nem is élünk igazán? Ezért történik az, hogy a Z- és az Alfa-generáció, akik a nagykorúság elérésig dugig töltődnek a fogyasztói társadalom ingereivel, végül cselekvésképtelenné válnak. Vagyis az egyetlen cselekvési forma életükben az, ha blokkolják a társadalom működését logisztikai és kulturális területen. Lényegében ez történik most. Mi itt a V-Empire-nál sokkal előrébb járunk. Elkezdtük a kirajzást. Ha úgy dönt, velünk marad, beáll a cég kötelékébe, gondoskodunk róla, hogy teljesen új életet kezdhessen minden zavaró körülmény nélkül. Megírhatja a könyvét, amiről már egy ideje álmodozik és formálhatja a cég arculatát.

– Hogyan? – Hitetlenkedve néztem az orvosra. Olvasott volna a gondolataimban? Ennyire rám hangolódott? Tudtam, hogy bár mikor szabadon elsétálhatok, és egyben azt, hogy soha nem voltam még ennyire szabad. De azzal is tisztában voltam, hogy a szabadság számomra nem egyenlő a strukturálatlan létezéssel. Szabad akaratból dönteni, ahogy azt már többször megtapasztaltam életem során,

és ahogy dr. Lendman fogalmazott, rendszert visz az ember életébe és értelmet ad neki. Sorsunk nem más, mint entrópiák láncolata. A strukturáltságból folyamatosan haladunk a teljes rendezetlenség felé, a káoszba, és onnan ismét a szabad akarat segítségével tudunk egy újabb rendszerbe eljutni.

– Szükségünk van egy új alkalmazottra, aki a már meglévőket és az újonnan belépőket képes a humán erőforrás-gazdálkodás szempontjából irányítani. – Lendman eltette a mobilt, és összefonta maga előtt a karját. – Ez nem úgy történik, hogy átalakítunk valakit és már mehet is a világűrbe. Az univerzum tárt karokkal vár, de azonnal elpusztítja azt, aki felkészületlenül érkezik. Akit átalakítunk, részben kiszámíthatatlanul viselkednek. Van, aki belehal, míg mások túlságosan élvezik.

– Kik ők, dr. Lendman? – Remegő szájjal tettem fel a kérdést. Lendman vizet töltött a poharakba.

– Vámpírok vagyunk, Mihaéla – felelte, és megkönnyebbülten látszott, nekem viszont menekülhetnékem támadt. Mégis a székhez ragasztott minden, amit addig hallottam a cégről. Furcsa biztonságérzet, családias hangulat, amiben hasonlított egy multihoz. A jelenlegi állásomban reggel nyolctól este hatig a cég nagy családjához tartoztam. Ahogy kiléptem a forgóajtón, már nem így volt, és engem otthon csak az üres lakás várt... A másik oldalon ott volt a félelem, nem tudtam, hova kerültem, és hogy egészen pontosan mit akarnak velem csinálni. Az egész annyira álomszerűnek tűnt, és ahogy az álmokban, egyszerre éreztem feldobottságot és azt, hogy ez az egész nem lehet igaz, de benne vagyok, jelen pillanatban ez a valóságom, ami meghatározza a létemet.

– Mit adott nekem az előbb? Valami átalakítót? Már elkezdték, mielőtt beleegyeztem volna?

– Ilyesmiről szó sincs. – Dr. Lendmant nyilvánvalóan elkeserítette az akadémikuskodásom. Értette is, meg nem is, miért viselkedtem így. Ha őszinte voltam magamhoz, akartam is, meg nem is az új életemet.

Az orvos szétszedte Évát és visszatette a dobozba. Lezárta a tetejét, majd rám nézett. Mintha csak egy vakrandin lettünk volna, ahol szimpatikusnak találtuk egymást és várjuk a folytatást.

– A jövő héten tartunk egy háromnapos orientációt. Ha mégsem venne részt rajta, akkor is számítunk a diszkréciójára az itt látottakkal és hallottakkal kapcsolatban. A válasz miatt hamarosan keresni fogjuk önt telefonon. Sok sikert a döntéshez, Mihaéla.

A kirajzás fantasztikus új távlatokat nyitott az emberiség számára. Annak, aki vállalta az átalakítást. Senkit nem kényszerítettünk. A Földön tovább folyt az élet, hol többen lettek, hol meg csökkent a létszám. Ami bennünket megkülönböztetett tőlük, az egységes cél volt, egyet akartunk, nem pedig annyifélet, ahányan épp a világra jöttünk. Ahogy a történetem elején említettem, terraformáló ügynökségeket, telepeseket tömörítő bázisokat, civilizációs hivatalokat működtettünk szigorú törvények, szabályzatok és engedélyek alapján. Egységben az erő, és ezt tudtuk jól. Elértük, hogy közöttünk ne legyenek anarchisták.

2201-ben a Marson töltöttem be humán erőforrás-vezető pozíciót. Fontos döntés volt az, hogy továbbra is használjuk a humán megjelölést minden funkcióra és tevékenységre, ami bennünket jellemez. Anekdotává vált első találkozásom a V-Empire-rel, és az első elfogyasztott vérplazmakoktól, amitől különösebb bajom nem lett, viszont megköstölhattam társadalmunk egyik fontos alaptáplálékát. Életformánkba nem fért bele a gyilkolás, sem az alantas ösztönök. Több mint másfél évszázad alatt egyetlen vámpírok közötti atrocitást sem tapasztaltam, és nem azért, mert elfojtottuk volna magunkban a versengés ösztönét. Már nem voltunk vetélytársak, ahogy az emberek a Földön az evolúcióban. Testvériesen osztoztunk az erőforrásokban, és a másokban önmagunkat is tiszteltük. Ugyanakkor elfogadtuk, hogy világunkat irányítókra bízunk, felettem is álltak ilyenek és én is irányítottam különböző folyamatokat.

Fontos volt a marsi tevékenységem, az első olyan égitesten, ami felé vezető úton az űrhajók utasai először veszítették el szemük elől a

földi horizontot. A leendő telepéseknek ezt akkor is fel kellett dolgozniuk, ha már vámpírokká váltak, vagyis alakítottuk őket, és így egyrészt részesei lettek a köteléknek, tehát nem volt légüres tér, miután kiléptek az emberi létből, másrészt időre volt szükség ahhoz, hogy megszokják új és eleinte tetszetős létformájukat. Több könyvet írtam a témában, és a felmerülő problémákról nyíltan beszéltünk. Minden tanítványom, sok ezer új telepese segített, hogy egyre gazdagabb tudással rendelkezzen ebből az izgalmas témából.

Magam egészen jól viseltem a rengeteg változást, inspirált, hogy meg kellett birkóznom velük. Másféle örömet és boldogságot éreztem, mint korábban, még emberként, olyat, amire kívülről is rálátásom volt, mintha azokat tárgyként a kezembe kaptam volna, hogy a lehető legjobban vigyázzak rájuk. Nemcsak érzéseim voltak, de azt is eldönthettem, meddig és milyen formában érzékeljem. Jobban megbecsültem mindezt úgy, hogy adat formájában éreztem a súlyát az elmeállományomban. Nem szálltak tova, hanem ott maradtak velem. Őriztük egymást. Gyönyörködtem bennük, tápláltam őket, gyorsulásunk egy oda-vissza folyamattá vált. Vámpírként egy emberi létformát őrizve és az űr végtelen terében élve a folyamatos előrehaladásban végre kiteljesedtem.

Semmi nem hiányzott az életemből. Egy kirakós részévé váltam, ahonnan soha senki nem hiányzott. Bármikor ellenőrizhettem a csapatok energetikai szintjét és oda csoportosítottam erőforrást, ahol lecsökkent. A Mars ideális gyakorlóterepe lett a terraformáláshoz. Akik ide érkeztek, persze számos kellemetlenséggel birkóztak meg, a bőrünket védeni kellett a sugárzástól, tehát védőruházatot viseltünk, ami kényelmetlenséget okozott, mintha duplán lettünk volna felöltözve, a viharok gyakran tettek kárt a bázisokban, de mivel nem aludtunk, nem volt rá szükségünk, azonnal hozzáfektünk az újjáépítéshez. Lehetett egy kis futószalag-íze a dolognak, ám a kételyeket megtanultuk távol űzni magunktól.

– Ennek soha nem lesz vége. – Felkaptam a fejem Bierce Trium szavaira, aki újonctársaival együtt a rendrakás hálátlan feladatát kapta, miután megérkeztek a bolygóra. Rengeteg hulladékot

gyűjtöttek össze és szelektáltak, majd adatbázis-tisztítási feladatokat végeztek, végül, hogy belekóstoljanak a tudományos tevékenységbe, bolygóközi konferenciákon írnokoskodtak. Épp a gondolataimba merültem, onnan egyfajta alfa-állapotba, ezt használtam pihenésre, hogy hatékonyabban töltődjem. Bierce szavai felidéztek bennem a régi életemet, amire időnként jól esett visszaemlékezni, de alapvetően mindig az aktuális feladataimra összpontosítottam. Úgy tűnt, az újonc panaszkodik, és ez az elkötelezettségében gyanítható hiátusokat jelentette. Kerestem a naptárban egy olyan időpontot, amikor foglalkozom vele. Ritkán maradtam kettesben a beosztottakkal. Bár már nem voltak nemek, mégis feszélyezett a gondolat, hogy négy szemközt találkozom vele.

Igyekeztem könnyedén viselkedni, amikor beültünk egy kisebb tárgyalóba, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a bolygó nyugodtabb részére. Az újoncok jól haladtak a terraformálással, feltett szándékunk volt megteremteni az optimális állapotot az élet újratelepítéséhez. Isten bizonyára megbocsátja, ha mi magunk népesítünk be az emberi életre alkalmassá tett égitesteket. Az eredeti emberi élet az átalakulás előtti gondosan őrzött objektumokban, tartályokban várakozott, hogy a megfelelő helyen és időben életre keltsék.

– Nem tudok mást mondani. Unom magam. – Bierce kedvetlennek látszott, aminek megpróbáltam a végére járni. Szerettem, ha gördülékenyen mennek a dolgok. Nem mintha kijöttem volna a problémamegoldásból, vagy mégis? Az eddig átalakított vámpírok alig okoztak ilyen nehézséget, hogy munkánk hasznosságáról kellett volna meggyőzni őket.

Az ablakhoz mentem és lenyitottam az épület falát, ami mögött teljes szépségükben tündököltek az átalakított területek. Előretörést értünk el az oxigéntermelő létformák hosszú életű betelepítésében, olajfa-, banán- és más egzotikus növényekből álló ligeteket ültettünk növekvő sikerrel. Végtelenített készleteink várakoztak a raktárakban élelmezési célból. Békésen éltünk, mindent megoldottunk együtt. A graffitik jutottak eszembe, amiről másfél évszázaddal azelőtt dr. Lendman beszélt. Így kezdődik a világ elpusztítása, először egyik

nap egy kis problémázás, míg a háttérben előkészítik a forradalmat. Megborzongtam a gondolatra, hogy mindazt, amit létrehoztunk, elveszíthetjük.

– Nyugi, csak Shaultnak meg pár újonctársamnak beszéltem eddig erről. Ők meg kinevettek. Szerintük majd megszokom. De én tudom, hogy nem. – Bierce-nek sárga szemei voltak, mint egy tigrisnek, ahogy az újoncoknál szokás. A szemünk színe a ranglétrán elért helyet jelezte. Az enyém szinte azonnal metsző acélszürke lett, rohamléptekben alkalmazkodtam az átalakítás után, tudtam, ez az ára annak, hogy minél hamarabb önállóan dolgozzam.

– Shaultot bízta rám! – Kitártam a karom, és az ablakon túli tájra mutattam. – Ön ezt nem találja gyönyörűnek? Mi hoztuk létre a kezünk és az intelligenciánk segítségével.

– Korcsok tanyája ez a bolygó. – Bierce összekulcsolta kezét a tarkója mögött. – Nem akarok itt lenni.

– Innen nem mehet el, csak ha eredményeket ért el vagy letelt az újoncidő.

– Bármikor elmehetek. A bolygóközi egyezmények tartalmazzák ezt a kitélt.

Ebben igaza volt. Ugyanakkor ez egyetlen alkalommal sem fordult még elő. Csak lépcsőzetes tudással lehetett élni a világunkban. Még soha senkit nem vittek vissza a Földre, ha átalakították és akár csak egy napot utazott volna a célállomásig. Ha százötven évenként akad egy rendbontó, ám legyen.

– Mit szeretne? – Visszafordultam a renitens munkás felé. Nagyon régen fordult elő velem olyan, hogy megvetettem valakit. Csak-hogy Bierce-t egyszerre éreztem taszítónak és nagyon vonzósnak is. A jelenlétében bizsergett az ágyékom és a combom, illetve remegést éreztem a térdemben. Képtelenségnek látszott, hogy ebben az állapotomban beleszeressem valakibe.

Bierce nem moccan. Hallgattunk, és közben láthatóan jól mulattott rajtam. Legalább végre pozitív érzelmeket véltem felfedezni az arcán. Nem szerettem farkasszemet nézni, mert attól olyan érzésem támadt, hogy bántani fogom a másikat.

– Meséljen magáról, ki volt, mielőtt ezt tették önnel? – Bierce első kérdésénél csak a második, a harmadik és a sokadik volt felkavaróbb. A bolygón senkit nem érdekelt, hogy egyre gyakrabban találkoztunk, és feltárulkoztunk egymás előtt. A feletteseim megkapták a rendszeres jelentéseket, amikben csak adatok álltak, számoszlopok és rövid szöveges értékelések. A többiek sem pletykáltak rólunk, az újoncok úgy gondolták, hogy jogom van foglalkozni velük, és semmi rosszat nem feltételeztek.

Ahogy megismertem Bierce történetét, régen eltemetett érzések rohantak meg. A jelenlétében megzavarodtak az áramkörök, a chipek túlforrósodtak, ezért bejelentkeztem egy állapotvizsgálatra, amit egy kisbolygóra telepített laboratóriumban végeztek közvetlenül a Föld szomszédságában. A személyzet kissé csodálkozott a korai időpontra, szerintük a gyártó ötszáz éves garanciát vállalt, aminek a fele sem telt le. Mindenesetre visszaigazolták az időpontfoglalást. Amikor elmondtam Bierce-nek, hogy rövid időre nélkülöznie kell a társaságomat, megragadta a karomat.

– Ezt nem teheted velem. Vigyél magaddal! Kérlek!

Azelőtt Bierce író akart lenni, ezért is örült annyira az örök élet ígéretének. A kreatív írás területén végzendő autodidakta képzéseit egyelőre nem hagyták jóvá az illetékes civilizációs hivatalban, így lehetőség híján besorozták a Marsra. Kicsit hasonlított egy régi kapcsolatomra, vele is összetalálkoztam itt a vörös bolygón, ő egy évvel később szánta rá magát az átalakításra. Amikor megtudta, hogy itt én vagyok a humán erőforrás-vezető, elismerően bólintott:

– Mindig tudtam, hogy sokra viszed!

Tisztában voltam vele, hogy Bierce nyilván előnyöket remél a velem való kapcsolatából. Annyira esendőnek láttam, olyan szomorúnak, amikor bejelentettem az utazásom hírét. Rádásul az, hogy hozám ért, felvillanyozott. Rádöbbentem, hogy nagyon is hiányoznak a személyes kapcsolatok. Mióta nem voltak barátaim és barátnőim! Eddig nem nyomasztott, hogy esténként egyedül aludtam el. Életem egyetlen hosszú vonalban futott és még rengeteg volt hátra belőle. Néha eszembe jutott, hogy az örök élet ígérete ellenére egyszer talán

elhasználódom, leeresztek és elvisznek egy titkos szemétlerakó-bolygóra.

Félrevontam Bierce-t. Kissé még tartottam tőle, hogy az újonc esetleg másokat is belekésít, és amíg távol vagyok, forradalmat csinálnak, vagy pedig lázadást. Az őrség tudta a dolgát, de nem ártott mindenre felkészülni.

– Figyelj, nem vihetlek magammal. Egyrészt visszafelé nem teheted ki a lábad a bolygóról, ezt te is olyan jól tudod, mint én. Másrészt nem vihetek magammal dolgozót, ez szabály. – Elengedtem a karját, de rögtön hiányzott, hogy hozzáérjek. – Nemsokára újra találkozunk.

– Most komolyan az lesz a sorsom, hogy szemetet szedek és adatbázisokat túrok? – Bierce kezdett hisztérikussá válni. Közelebb hajolt és a régi fületem jelképező szűk járatba suttogott. – Mindketőnknek jobb lesz, ha engem hazaviszel innen. Otthon keresek valakit, aki megszabadít az elektronikus kütyűktől. Biztosan működik otthon egy olyan csapat, amelyik vissza tud alakítani. Kérlek, csak most az egyszer. – Bierce összekulcsolta maga előtt a kezét. – Esküszöm, hogy semmi gond nem lesz velem. Az életemre esküszöm.

Arra esküdhetett, mert a természetes halált kizárta a gének összetétele, amivel felturbózták a génállományunkat. A civilizációs hivatalban elektronikus tanúsítványt állítottak ki arról, ha valaki már megkapta a halhatatlanság génjét. Az átalakítást úgy is hívták, hogy bizalmi szolgáltatás. Teljes mértékben az volt. Észrevettem magamon, hogy idegesítőnek találok, ha egy gondolatomat rögtön jogszabállyal, törvénnyel, a vámpíralkotmány odavágó cikkelyével vagy csak egy mezei szabályzat főbb pontjainak felsorolásával rögtön alá tudom támasztani. Régen masszázásra jártam, ha lazításra vágytam. Futottam, hogy kiengedjem a gőzt, és mennyire szerettem úszni! A Marson meg csak nyeltük a port.

Bierce beügyeskedte magát mögém a csomagtérbe. Megkocogtatta az egyik palack oldalát.

– A jó öreg vérplazma – mondta és vihogott. – Nehogy egymásnak essünk, igaz? Nyugi, nem mondom ki a neved.

Bierce csoportja azokban a napokban állt tovább a következő bolygókra. Ilyenkor óriási volt a tumultus, és az őrség nagy nyomás alatt állt, hogy mindent kézben tartson. Elindultunk, és közben rettentő izgatott voltam, nehogy észrevegyék, hogy eltűnt. Ezt az érzést később a csodálkozás váltotta fel, hogy még mindig nem tűnt fel senkinek. Kicsit bántott is a dolog, hogy Bierce nem hiányzik senkinek. Vajon engem is csak addig kedvelnek, amíg segíték és a hasznukra vagyok?

Az állapotfelmérés helyszínén újra nagyon óvatosnak kellett lennünk.

– Elviszem a kishajót, rendben? – Bierce szeme okkersárgán csillogott, és ragyogott az örömtől. Indulás előtt kilépett a segédmunkás státuszából, és úgy volt, hogy egy köztes kommunikációval foglalkozó bolygóra küldik. Amikor ezt bejelentette, büszkeséget éreztem. – Mondhatod azt, hogy belopóztam a csomagtérbe, de nem vettél észre, csak akkor tűnt fel a dolog, amikor megléptem a kishajóval.

– Tudod, hogy kell használni egy ilyen járművet?

– Nyugi, mindent elolvastam róla.

– Nincs engedélyed hozzá, hogy vezesd.

– Majd te kölcsönadod – azzal előhúzta a védőruhám zsebéből a jogosítványt, amit a mellkasomnál viseltem. – Mondd azt, hogy ezt is elloptam!

Megfogtam a kezét, és jött egy érzés, hogy húzzam magamhoz. Éreztem, ahogy Bierce lélegzete felgyorsult. Szokatlan ütemben dobogott mellkasában a lekicsinyített szív. Eszembe jutott valami, de gyorsan elhessegettem magamtól a gondolatot.

– Jó utat! – mondtam. – Örök életet!

– Azt kívánd magadnak!

Nyugtalanul váraкоztam az állapotfelmérésen. Komolyan féltem, hogy mire hazaérek, valamilyen módon kiderül egy beosztottal való viszonyom. Ha tüzetesen átnézik az adataimat, le fogok bukni. Más lesz a mintázat, romló eredményeket mutatok, nem tudom... Ráadásul soha többé nem látom viszont Bierce-t, ha elszállítják onnan. Mi van, ha csak egy teszt volt, amin megbuktam? Bárki rám küldhette,

hogy próbára tegye az Örök élet Szövetségéhez való hűségemet. Bierce, kérdeztem magamban tőle, tényleg képes lettél volna ilyesmire?

Kattanást éreztem a fejemben, az állapotfelmérés és a javítási műveletek nem voltak egészen fájdalommentesek. Már a fájdalomról is elfeledkeztem, csak nagyon halványan őriztem meg magamban az emlékét. Három napot töltöttem a laboratóriumban, ahol az adattisztítást és alkatrészeim cseréjét is elvégezték. Könnyebb lettem több ezer adattal, ezeket a továbbiakban külön szervereken tárolták, és mindig értesítettek róla, ha feletteseim hozzáférést kértek az áttekintésükhöz. Még sosem akadt példa erre, a V-Empire kötelékében kiemelt szerep jutott a bizalomnak. Indulás előtt azért kivetítettem a kabinban a rám vonatkozó fájlokat, a pontosságról és a precizitásról soha nem feledkezhettem el, hiszen ezek alkották életem alapját. Tudni akartam, mik az emlékeim. Alkatrészem egy része ugyanis nem volt kompatibilis az előzőleg beültetettekkel.

A fájlok szerint legutóbb egy Bierce Trivium nevű újonccal folytattam hosszas beszélgetéseket. Annyira ismerősnek tűnt a neve, de nem kapcsolódott hozzá semmiféle érzet. Majd utánanézek, ha hazaértem, gondoltam, lehetséges, hogy időközben már elhagyta a Marsot, és ha névrokona is akad – az átalakítást követően nem tartottuk számon az anyakönyvi adatokat, így ez könnyen előfordulhatott –, vagy, mivel bárki választhatott magának másik nevet már újonc korában, akkor felejtős a dolog, és az is lehet, hogy eleve a Bierce Trivium nem is az eredeti neve. Az új élethez gyakran új név is tartozott.

Hajóm gyorsan haladt az űrben. A bázisról, amelytől távolodtam, küldtek egy üzenetet, hogy kaptam egy új kishajót, mert a korábbi gyártmánynak több műszaki problémája is akadt, így valószínűleg útközben levált. Jól esett arra gondolni, hogy most néhány hétig egyedül leszek, így rendezhetem a gondolataimat, és szokhatom a feljavított állapottal járó előnyöket.

Általában elszórakoztattak a különböző bolygókról hírek, olyan még nem történt, hogy valami alaposan kizökentett volna a megszokott kerékvágásból. A mi gépezetünk olajozottan működött, haladtunk előre, újabb civilizációs hivatalokat nyitottunk a frissen

meghódított égitesteken. Sok volt az álhír, ezért annak sem tulajdonítottam nagy jelentőséget, miszerint a Földön kitört egy új járvány, amiben emberek megfertőződtek és vámpírrá alakultak. Tudtam, hogy ez lehetetlen. Mi nem megyünk visszafelé, legközelebb én sem errefelé jövök, mert az állapotfelmérő bázis hamarosan elköltözik a Mars közvetlen szomszédságába, ahol mostanában fejeződik be egy újabb terraformálás. Majd kiderül, hogy fake news-zal állunk-e szemben, és ha mégsem, megvárjuk, amíg a járvány alábbhagy.

Százötven évenként egy ragály nekünk bőven belefért.

Thomas Otto Tompafog

Egy ütött-kopott űrhajó sodródott a Naprendszer szélén, egészen közel egy ismert, ám elfeledett és a könyvekből kikopott bolygóhoz, a Plútóhoz. Semmi villódzó fény, működő hajtómű, csak az űr sodrása szorosan a bolygó nyújtotta árnyékban. A jármű első nézetre talán egy csészealjra hasonlított, ám annál kicsit nyúltabb volt, tetején üvegburok helyett pedig erős, kopott fémszerkezet magasodott, benne egy robosztus gépágyúval. Elején elhelyezkedve láhattuk a pilótafülkét, alatta pedig két masszív, hosszú fémkart. Farán egy pár henger alakú hajtómű pihent csendesen.

Betekintve a pilótafülkébe kényelmesen pihent párnázott ülésében a kapitány, a szakács, a navigátor, a másodpilóta, a kadét és a karbantartó egy személyben: Tompafog, a Naprendszer híres vámpírja. Fején egy retro, XXII. századi napszemüveget hordott, mellkasán mellényt, alatta inget, lábán farmert és csizmát. Oldalövében pedig ott pihent minden bajban hű társa: azon lézerfegyvere, amit egy holdi kaszinóban nyert. Mellette a falból kiállt egy löveg, amelyet még harminc éve lőttek a hajó oldalába, de mivel kihúzni hősünk nem meri, ezért inkább egyedi köpenyét pihenteti rajta. Mellesleg az egész fülszele tele volt mindenféle kacattal. Nem szeméttel, csakis kalandozások során összegyűjtött, mindenféle kacatokkal, amelyeknek egyszer még a hasznát veheti. Ez volt a rendezetlen rendje az űrhajónak.

Ahogy szunyókálta édes álmát a széken, a műszerfalon halk pittyegés jelezte, hogy valami történni fog. Természetesen, ha akkor Tompafogon múlik, semmiféle kalandba nem keveredik, s akkor eme mű sem készülhetett volna el, ám a dolog koránt sem volt ilyen egyszerű. A rendezetlen rend sűrűjéből hamarosan egy aprócska élőlény mászott elő: Holdprém, hősünk egyetlen társa, egy vadászgörény. Azon belül is egy különleges faj, amelyet még a holdon találtak, s pusztán annyiban tér el földi rokonaitól, hogy bundája sokkal fényesebb.

A kis állatka sebesen haladt a tengernyi kacat között, felugrott gazdájának ölébe, majd annak fejére mászva némi eredménytelen bámulás után orron harapta az alvó vámpírt. Tompafog egy pillanat alatt felébredt, a kis pittyegő hang pedig azonnal megütötte a fülét. Figyelmét mégis apró társa kötötte le:

– Hát te meg mit keresel itt, pajtás? – vette le fejéről az apró állatkát. – Éhes vagy? Ja, hogy a riasztó tett ilyen cselekvőképessé. Jól van, nézzük meg! – vállára helyezte a parányi jószágot, és székét a pittyegő panelhez gurította. – Nahát, csak nem egy sodródó roncs? Mit gondolsz: kereskedő- vagy csatahajó? – Holdprém orrával egy aprót bökött a vámpír arcára. – Szerintem is kereskedő. Hátha ott van a szerencsénk! – azzal úgy összehúzta a pilótafülke ablakán a függönyt, hogy csak egy kicsi, kilátást segítő rést hagyott.

Tompafog kicsit arrébb kezdett tevékenykedni az irányítópaneelen, aztán pár gomb megnyomása után egy kar segítségével kormányozni kezdte a furcsa csészealjzat. A két hengerszerű hajtómű izzani kezdett, mígnem hatalmas lángnyelvek csaptak ki rajtuk, elindítva a járművet. Kilépett a Plútó nyújtotta árnyékból, aztán elkezdte csillagközi útját a roncs felé. A műszerek szerint másfél fényév távolságra lehetett, így kényelmesen hátradőlt székében a vérszívó asztronauta, ám sziesztájának néhány perc után saját maga vetett véget...

Nem messze tőle egy hatalmas, fehér színű űrhajó sodródott, alakjában nagyon hasonlítva egy bárkára. Az orrban elhelyezett irányítófülke fölött egy hatalmas, lila neonfényben tündöklő kereszt magasodott. A hajó célja pedig a Naprendszer teljes bejárása és Isten ígéének hirdetése. Igen, akár csak Amerikában történt...

Tompafog kétségbeesett arkifejezéssel próbálta újrakalibrálni a hajó útvonalát a roncsához, azonban ezen tervének megvalósítása nem ment végbe időben. A fehér templomhajó oldala egyszer csak felnyílt, és egy cikász-kapszula suhant ki belőle. Afféle kétszemélyes űrjármű. Mikor már elindította volna a hajót új útján, Tompafog fülét tompa kopogtatás ütötte meg a hajó bejárata felől. Most már nincs remény: ajtót kellett nyitnia!

– Ilyen nincs, pajti! – pillantott háziállatára és felállt kényelmes székéből. – Egyszer akarok nyugodtan pénzhez jutni, de ezeknek a szenilis barmoknak mindig útban kell lenniük. – Újra kopogtattak az ajtón. – Pillanat! Sietek!

Lassan lépkedett a hajó folyosóján, miközben arcára barátságos mosolyt próbált erőltetni, ami, valljuk be, rettentően nehéz, ha az ember ébredés után vére szomjazó vámpír. Az ajtón ismét dörömböltek, majd megnyomta a zsilipgombot és az ajtó felnyílt.

A cikász-kapszula mesterséges gravitációs teret létrehozva kapcsolódott a csészealjhoz, majd ajtajától a másikig egy vékony „járdát” képezett a két benne ülő prédikátor-klónnak. Azok kiszálltak, és fehér tunikában, széles mosollyal várták az ajtónyitást. Ezt követően a kínos vigyorba öltözött vámpírral szerettek volna pár szót váltani. Persze, nem tudták, hogy tematikailag az asztronauta a negatív oldalon áll...

– Isten kísérje utadat, kalandor! Lenne pár perced, hogy megoszszuk veled Isten szeretetét? – kezdte az egyik.

– Hát, ami azt illeti nagyon sok dolgom van... tudják, idegen élőlényeket kell leölnöm, meg roncsokat kell kifosszak... rengeteg meló.

– Legalább hallgassa meg a legújabb gyónóállomásunk promóciós szövegét! Négymillió férőhelyes gyónatófülkék TV-vel, beépített hangfalakkal és minibárral a bűnbánók számára. A gyónás után pedig jupiteri termálvizes fürdővel várjuk vendégeinket. Fontos továbbá... – kezdte a másik, de Tompafog leállította.

– Bocsánat, de nem érdekel. Mondom, hogy rengeteg dolgom van. Majd talán meglátogatom ezt az állomást... – nyögte ki igen nehezen.

– Az egyház örömmel hallja eme szándékodat. Fogadd el tőlünk ezt a Bibliát, és hirdesd te is Isten ígését! – mondták szinte szinkronban, elővéve egy táblagépet, melyre arany betűkkel írták a címet.

– Köszönöm, de már van egy valahol a kacatos láda alján. Szóval... viszláát!

– Kérem! – fogott rá a lecsukódó kapura, ami majdnem tönkre is ment az erős kar nyomására. – Isten ígését mindenhol hallani kell a Naprendszerben!

– Oké-oké. Adja ide! – vette el, s bár a hajó napnak háttal állt, a szent táblagép erősen égetni kezdte a kezét a vámpír úrkalandornak.

– További szép utat! Ne feledje! Isten a saját képére formálta az embert! Magára is figyelni fog, bárhol is legyen – fejezte bemondandóját, majd elengedte az úrhajó zsilipjét, s a két klón visszatért a kapszulával a bárkára.

Tompafog, amint bezárult az ajtó, hatalmasat kiáltva dobta a sarokba a táblagépet, egyenesen a többi közé, amelyekből már egy szép kupac hevert ott. Szitkozódva tért vissza a pilótafülkébe, majd elindította szeretett hajóját a roncs irányába. Öt-tíz perc elteltével hangos morgásra lett figyelmes, mégpedig saját gyomrának morgására.

– Pajti, éhes vagy? – a kis állatka csak élesen makogott. – Én is. Mit szólnál egy kis pizzához? – a válasz ugyan az volt. – Rendben. Fokhagymával, mint mindig? Jól emlékeztem... pfuj... hogy tudod te azt megenni? – ekkor telefont vett a kezébe, amely az akkori korhoz illően szuper-vékony, szuper-okos, fényévekre is kapcsoló kütyü volt.

A rendelést követően a semmiből egy másik cikász-kapszula jelent meg, teljesen más színben és céllal. Gravitációs mezejével rákapcsolódott az úrhajó bejáratára, majd kiszállt belőle egy marsbeli idegen. Szeme mandulalakú és fekete, bőre zöld, termete alacsony, kezében egy doboz fokhagymás pizzával. Kopogott az úrhajó oldalán, majd amint felnyílt az ajtó, egy kéz kinyúlt érte és berántotta. Tompafog, a vámpír nem tétozódott sokat, annyira elvette már eszét a vér utáni szüntelen vágy. Ám, amint beleharapott az idegen nyakába, keserű érzés fogta el, pont amilyen íz a nyelvét is. A marsbeli a sokk-tól azonnal meghalt, ám hősünk heves köpködésbe és öklendezésbe kezdett a szörnyű vér ízének okán. Amint kellően kifejezte undorát, apró útítársára nézett, aki már javában falta a dobozban lévő pizzát.

– Te mocskos mázlista... legalább a te hasad tele lesz. Hm... vajon akad még egy kis vértartalék a fagyasztóban? – Kérdését feltéve elindult kideríteni, ám előtte a halott testet kivágta az ürbe és továbbállt.

Frissen kiolvadt vért szürcsölgetve indult tovább útjára a galaktikus vámpír és kis társa a rejtélyes, nagy vagyont rejtő roncs felé. Negyed óra hajókázást követően meg is érkeztek céljukhoz. Szemük

elé tárult a darabokra zúzott szállítóhajó, mely egykoron teafiltereket szállított a Jupiterről a Szaturnuszra. Azonban a kár hatalmas volt, biztosan kalózkodók támadták meg. Ám ez nem vette el a vámpír kedvét, mert mindig van valami, amit nem vesznek észre, és általában ebből élt ő is.

Tompafog a székét arrébb gurította és két kart megfogva, átvette az irányítást a csészealj első két karján. Lassan előre szegezte őket, megragadta a roncsot, aztán a hajóhoz húzta olyan közel, hogy könnyen át tudjon jutni. Mikor minden készen állt, felkészült az átszállásra.

Felvette mindig is gyűlölt szkafanderét, amelyet még a Vénuszon nyert fogadásból, s amelyet felvéve minden alkalommal viszketni kezdett. A kissé régies stílusú szkafanderben aztán megállt a zsilip előtt és Holdprémre nézett.

– Tudom, mit gondolsz. Úgy nézek ki ebben a vacakban, mint egy teleszart búvárruha. De ha nem akarom, hogy a nyomás szétkapjon, akkor kell. – Az állat makogott. – Tudom, hogy vámpír vagyok, de attól a vákuum és a több ezernyi mínusz fok nem tesz jót. Sietek vissza, addig vigyázz a hajóra! – Azzal kilépett az ürbe.

A kinti világűr látképe minden alkalommal lenyűgözte őt, s mielőtt elhagyta biztonságos csészealját, a csodálata félelemmé változott. Még ha vámpír is az ember. Bekapcsolta ruhája talpaiba épített hajtóműveit, és elindult a rejtélyes roncs felé. Lassan haladt, ám amikor odaért, meglepődve tapasztalta, hogy néhány panel és apró lámpácska még mindig világít.

Furcsának találta, hogy egy ilyen nagymértékben károsodott roncs ilyen funkciókra is képes legyen, de az igazi meglepetés csak ezután érte. A kifosztott teafilteres dobozok sűrűjében gyalogolva egyszer csak egy terembe ért, amely teljesen védve volt a támadás alatt. Néhány régi panel még itt-ott felvillant, de a padló közepéből kiemelkedő inkubátor fénye volt az igazán domináló. Tompafog közelebb lépett, s akkor a sötétből előlépett egy XXII. század eleji munkásrobot. Erős karok, masszív test, kis fej. Tömören így kell őket elképzelni.

– Üdvözlöm a Tejút Teafilter-szállítóhajón! Miben segíthetek? – kérdezte szakadozóan.

– Ki vagy te?

– Én 1-T.E.A.-23 vagyok. Feladatom a filterek megszámlálása.

– S akkor mi ez az inkubátor előttem?

– Az egy mellékes szállítmány, amelyet a Tejút Tea igazgatója kért.

– Miféle szállítmány?

– Két tojás. Egy a Naprendszer legaranyosabb lényétől és egy a Naprendszer legveszélyesebb lényétől.

– Én elhiszem, hogy számoló robot vagy, de akárhogy is matekozom, ez csak egy darab tojás – állapította meg kínosan.

– A másikat elvitték a kalózok.

– Melyiket? Amelyik a legaranyosabb lényt rejti, vagy a másikat?

– Nem tudom, a tojások teljesen egyformák voltak. – Ekkor a tojás felszíne egy kicsit megrepedt. – Ó, jeges úr! Ki fog kelni! Annyi év után végre kikel a legaranyosabb teremtmény a Naprendszerben! Vagy a legveszélyesebb... – jelentette ki, mire a vámpírunk bátorsága azonnal elszállt.

Nagy léptekkel menekült ki a roncsból, majd talprakétájának segítségével visszamanőverezett a hajójába. A folyosón leszedte magáról a szkafander sisakját, aztán leült a panel elé, és élesítette a gépágyút. Már készült, hogy darabokra lövi a roncsot, amikor apró segédje a panelra szökkent.

– Most miért nézel így rám? Ha nem robbantom fel, rászabadul a naprendszerre valami szörnyű dolog! Ezt nem hagyhatom! – Ekkor kis makogással közelebb ment hozzá az állatka. – Bár... lehet, hogy éppenséggel a legaranyosabb élőlény lép majd ki a roncsból... – ekkor kicsi fejét elfordította gazdájától. – Na, jó! Nem úgy értettem. Lehet, hogy nem kell mindent erőszakkal megoldani. – Ekkor hatalmas csápok egész hada tört elő a karokkal tartott roncsból.

A csészealj körül szétrobbant végtagok, szervek és egyéb más rondaság sodródott, a hajó roncsai pedig egyre messzebb és messzebb távolodtak. Tompafog bámulta egy kicsit a látványt, aztán levonta a tanulságot:

– Nos, pajtás! Újabb tény vált nyilvánvalóvá. Lehet az ember vámpír, úrlény, robot vagy tényleges ember, a végén mindig megszívja. – Ekkor kis barátja a vállára mászott. – Világűr... régen könnyebb volt csak úgy karóba húzni az embereket. Hiányzik a koporsóm... tudod milyen régen aludtam a saját birtokomon? Vajon megvan még? Vajon az a tudós még mindig... – s magában monologizálva tovaszállt a Naprendszer hírhedt vámpírja.

Lidércfény

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

INGYENES!

A havonta elektronikus formátumban megjelenő Lidércfény amatőr kulturális folyóirat (röviden AKF) már 2007 óta nyújt kellemes szórakozást és kikapcsolódást az olvasóközönségnek, 2012 decembere óta szoros együttműködésben a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház nívós történeteket tartalmazó könyvtárával.

Figyelem! Az érdekes novellákon, a gondolatébresztő verseken túl nyomokban könyvajánlót, interjút, filmajánlót és pályázati kiírásokat is tartalmazhat!

Az AKF-et minden hónap végén megtalálhatod
a [weboldalunkon](#), valamint
a [Lidércfény Online Facebook csoportban](#).

**Szeretnél hazai,
humoros zombis
történeteket olvasni?**

**Akkor a
simagöröngyösi
zombi apokalipszis
neked szól!**

**Történetek egy
magyarországi
zsákfalu
felfordult életéből.**

**A két eddig megjelent
novelláskötet ingyene-
sen, több formátum-
ban letölthető:**

www.zombiapokalipszis.hu

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk néhány éve úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy-egy antológiába rendezzük, mely e-book formátumban lát napvilágot.

A sort A Világegyetem Vándorló Vámpírai kezdte, majd Az utolsó döntés, és a Garabonciások kötetekkel folytatódott, míg egyelőre a Második eljövétel című antológiánk az utolsó a sorban.

A kötetek e-book formájában,
ingyenesen elérhetők
az alábbi oldalon:

konyvek.lidercfeny.hu

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügy-minisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában? Tóti András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálissá ez a mágikus-realista alkotás.

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötetek e-book formájában,
ingyenesen elérhetők az alábbi oldalon:

konyvek.lidercfeny.hu

Szereted a vámpíros történeteket, de már meguntad a klasszikusokat, vagy elegend van a modern feldolgozásokból? Akkor ez a kötet neked készült! A Lidércfény szerkesztősége által kiírt pályázatra beérkezett vámpíros novellák biztosan nem klasszikusok, és alapvetően jelentősen eltérnek a modern felfogású vámpíros történetektől is.

Ugyan, noha egy kicsit messziről indulunk, és az első novellában csak említés szintjén szerepelnek vámpírok, azért akad benne egy magát vámpírnak képzelő robot.

Egy gyógyulni, visszaváltozni készülő vámpírral folytatódik a kötet, ám egy mesterséges intelligenciának egészen más tervei vannak...

A legendák néha egészen eltérnek a valóságtól. Így van ez Jonathan Flasharttal is, akinek legújabb megbízása, hogy szabadítson ki egy lányt egy fura kastélyból.

Egyre mélyebbre merülünk a kozmikus vámpírok mitológiájában, és megismerhetjük újabb főhősünket, aki a klasszikus gépeltérítés egyáltalán nem klasszikus módszerével él.

A kötet közepére igazán belemerülünk a sűrűjébe. Összeesküvés elméletekkel átszótt, idegen-emberrablós történetünkbe egy magyar vámpír hoz meglepő fordulatot.

Természetesen az apokalipszis sem maradhatott ki, így a Föld, és szinte az egész emberiség elpusztulása után az egyetlen remény a túlélésre, hogy vámpírokká változunk...

Vajon mi lehet érdekes abban, ha egy úrhajón egy robot kínnal próbál rávenni néhány vámpírt a vallomásra? Kötetünkben ez is kiderül.

Milyen érzés egy vámpírok által irányított multinacionális vállalat egyik apró, ám de mégis fontos láncszemének lenni? És ugyan mi baj is történhetne...?

Hogyan telhet az élete egy rendkívül idős vámpírnak az úr magányában? Vág-e még az esze, vagy már tompa, mint a foga?